

ala yekûtî

Hejmar: 26 Çile 1992 Biha: 3 DM

Sayı:26 Ocak 1992

BAĞIMSIZ BİRLEŞİK DEMOKRATİK KÜRDİSTAN VE SOSYALİZM İÇİN

T.C.'NİN İRKÇİ ŞOVENİZMİNE KARŞI KÜRDİSTAN VE TÜRKİYE HALKLARININ BİRLİĞİNİ VE MÜCADELESİNİ YÜKSELTELİM!

20 Ekim 1991 erken genel seçimlerinin ardından bir kaç ay geçmesine rağmen; hala seçimler ve seçimlerin dolaylı ya da dolaysız Türkiye ve Kürdistan siyasal platformuna getirdiği sorunlar tartışılmaktadır.

Seçimlerde alınan sonuçları ve bunların istatiki değerlendirmesi ve de bunların siyasal yorumlanması hala devam ederken; siyasal gündemde en çok yer işgal eden sorunları yeni koalisyon ve geleceği, parlamentoya Kürdistanlı kimlikleriyle gelen milletvekillerinin tavır ve eylemleri, Kürdistan sorunu ve "Yeni Koalisyon"la bağlantısı, T.C'nin Kürdistan'daki özel savaşı, kontr-gerilla ve komploları ve tüm bunlara rağmen yükselen Serhildan dalgası gibi konular - en genel hatlarıyla bakıldığında- oluyorlar.

Yine bu sorunların tartışma dönemi boyunca dikkatleri, özellikle bir başka konu çekiyor: Sömürgeci T.C. Devleti tarafından güdümlü bir temelde hortlatılan ırkçı Türk şovenizmi. Herşey, mecliste iki yurtsever milletvekili arkadaşın, Hatip Dicle ve Leyla Zana'nın, çok doğal bir biçimde, Kürdistan'lı kimliklerini ifade etmeleriyle başlıyor. Daha önceden Kürtlerin varlığını kabullenen, Kürt dili üzerinde var olan yasağın kalktığını iddia eden TC; parlamentosunda bu kez tüm bu söylenenlerin pratikte anlamsızlığını gösterirsecenine, eski-sömürgeci-ırkçı geleneğinden kopmadığını ortaya koyuyor. Sömürgeci-ırkçı mantıkla meclise doldurulan baylar; meclis kürsüsünde Kürt kelimesine tahammül ederler

mi! Olur mu efendim! T.C.'nin başı bay Özal bir iki konuşmasında Kürt kelimesini ağzına aldı, Kürtlerin varlığını tanıdı!? İşte mesele çözümlendi! Artık hiç kimsenin Kürdistan kelimesini ağzına almaması gerekiyor! İşte Ankara'daki meclise toplanmış adına "milletvekili" adı yakıştırılmış köhne beyinlerde dahil tüm Türk devlet yetkililerinin mantığı, bu derece karanlık, ilkel, ırkçı, Kürt düşmanı nitelik taşımaktadır. Kürt sorununa "üniter devlet"(!) sınırları içinde, "barışçıl"(!) çözüm getirecekleri iddiasında bulunan devlet partileri ve temsilcileri bu derece bir çözümsüzlüğün, zavallılığın batağında yüzmektedirler. Bu durum, TC'nin ve güdümünde yürüttüğü siyasal çevrelerin Kürdistan sorununda ırkçı-faşist sömürgeciliklerini, en barbar biçimiyle devam ettirme mantuklarında sebat ettiklerini açıkca ele verir. Bu sorunun bir yönü. Diğer yönüyle, Türkiye sömürgeci burjuvazisinin, Kürt varlığını tanıma, Kürt dili üzerindeki yasağı kaldırma, kısmi "kültürel reformlar" uygulama şeklindeki yeni siyasetine geçerek; Kürdistan'da sömürgeci boyunduruğu yeni şekliyle devam ettirme noktasında hazır olmadığı, bu konuda yeteneksiz olduğunu gösterir. Ortada bir çaresizlik yaşanıyor. Kürdistan Ulusal Kurtuluş savaşı karşısında yaşanan bir çaresizlik. Bu çaresizlik, TC'nin yeni "biçimler" bulmasını engelliyor. Bu durumda ne yapması gerekiyor! Kendi ülkesindeki halkın içinde de giderek değeri kalmıyor, meşruiyetini yitiriyor. Halkın içinde doğan tedirginlik, hoşnutsuzluk isyana dönüşüyor. Zaten Türkiye'de de egemen

burjuva sistem, baskıcı ve sömürücü sistematik uygulaması ile; enflasyonu önleyememesi ile, ekonomik yaşamı halka çekilmez ölçüde ağırlaştırması ile, işkence ve demokrasi düşmanı uygulamalarını hayatın her alanına yaydirması ile ayaklarını yerden kesmek durumunda kalmış, halkın gelişen öfkesinin harekete dönüşmesini nasıl engelleyebileceğini kara kara düşünüyor. Böylesi bir ortamda bu sistemin ne yapması gerekiyor? Bilinen klasikleşmiş, hatta bayatlanmış taktikler-

İÇİNDEKİLER

- * Şartlı Salıvermede Kürt-Türk Ayrımı: Bölücü Devlet! Sf. 6
- * Yeni Dünya Düzeni ve Kürdistan. Sf. 9
- * Geliyê Zilan Sf. 12
- * Kültür ve Kültüre Yaklaşım Sorunu Sf. 15
- * Zone Ma Sf. 21
- * Jı Karnışlı Ta Halepçe Sf. 24
- * Güney Kürdistan'dan Sf. 25
- * Mitoloji Salım Begê û Nasır Begê Sf. 26

le harekete geçecek elbette. Halkları birbirine kırdırtma. Türkiye'de ırkçı-şövenizmi hortlatarak. Basın, her zaman olduğu gibi bu kez de oldukça kişiliksizleştirilmiş, tiksindirici biçimde "vatan-millet" ilkel-ırkçı edebiyatıyla saldırıya geçiyor. Bu öyle bir düzeye vardırdı ki, tasvip edilmesi mümkün olmayan, Çetinkaya Mağazasına yönelik molotof kokteyli atımı ve yakılması eyleminden sonra, bir sokak kabadayısının küfür edebiyatını çok geride bıraktıracak ölçülerde seviyesiz saldırılara dönüştürüldü. Sömürgeci T. Cumhuriyeti ve güdümlü baskının bu kampanyası tamamen bilinçli bir şekilde geliştirilmektedir.

Amaç açıktır: Kürdistan'ı kaybetme ile karşı karşıya olan T.C., Batı'da da egemenliğinin giderek sarsıldığını, sarsılacağını görmektedir. Kürdistan'da sömürgeci egemenliğini her türlü özel savaş yöntemleriyle devam ettiremediğini gizlemeyi dahi başaramamaktadır. Batı'da halk da gün geçtikçe bunu daha iyi bir şekilde görmektedir. Bir dizi katliama, barbarlığa, işkence yüklü-insanlık dışı sömürgeci zulme rağmen, T.C. kendisini yenilgilerden kurtaramamaktadır. Sistemin içinde bulunduğu ekonomik ve politik krize, bir de Kürdistan'daki bu gelişmeler eklenince rejimin inandırıcılığı kalmamaktadır. İşte bu noktada şövenizm, ömür uzatmak için son kaldıraç olmaktadır.

Sömürgeci egemen sınıfların ırkçı-Türk şövenizminden beledikleri budur. Bu nedenele de elindeki medya imparatorluğunu da kullanarak, demogojik bir şekilde, bunu kampanya olarak harekete geçirir. Ancak ezilen emekçi Türk halkının bunda bir çıkarı yoktur, olamaz. Çünkü bağımlı tekelci sermaye düzeninin egemenliği sadece Kürdistan'da değil; dozu ve biçimi farklı da olsa Türkiye topraklarında da baskı ve sömürü demektir, enflasyon demektir, işsizlik demektir, sendika ve örgütlenme özgürlüğünden yoksunluk demektir, basın özgürlüğünden, söz ve örgütlenme özgürlüğünden yoksunluk demektir, kontr-gerilla ve işkence demektir, hapis ve sürgün demektir. Türkiye'de de işçi sınıfı, köylülük, şehir, kır emekçisi ve küçük esnaf, sanatkar ve memuru ile tüm ezilen-emekçi Türk halkı bu devletin uyguladığı baskıcı ve sömürücü sistemi; kendi özgürlüğü ve mutluluğu önünde düşman görmektedir. Dolayısıyla o Kürdistan halkına dosttur, kardeşdir; Kürdistan halkı da ona, Kürdistan'a yönelik bu ırkçı-şöven saldırılarda O'nun hiç bir çıkarı yoktur. Tersine, Kürdistan'a yönelik saldırı; O'nun üzerinde boyunduruğunda daha da pekişmesini getireceğinden, O'nun çıkarlarına da düşmandır.

Tarihte hiç bir dönem halklar arasında çıkar düşmanlığı görülmemiştir. Halklar değişik savaşlarda karşı karşıya getirilmişlerse de; bu hep egemen sınıfların çıkarlarından ve siyasetlerinden kaynaklanmıştır. Halklar egemen sınıfların siyaseti gereği oluşan böylesi haksız savaşlarda, hep zarar görmüşlerdir. Halklar, kendi çıkarları doğrultusunda harekete geçtiklerinde dostluklarını, kardeşliklerini, enternasyonalist dayanışmalarını öne çıkarmışlardır. Bu gün dünyamızda, ezilen-emekçi halklar özgürlükleri, mutlulukları ve sosyalizm gibi ortak bir amaç için savaşmaktadırlar. Bu gün Türkiye ve Kürdistan halkları da özgürlükleri ve mutlu gelecekleri için savaşmaktadırlar. Ve bu savaş bugünkü sömürgeci-faşist diktatörlüğe karşı, yani ortak düşmana karşı yükselen haklı ve yüce bir savaştır. Bu anlamıyla, bu savaşta bir kader birliği söz konusudur. Defalarca söyledik, yine söyleyelim. Biz Türk halkı ile Kürt halkı (bu iki ülke devrimleri içinde böyledir) arasındaki ilişkileri sadece iki komşu halk düzeyinde ele almıyoruz. Bunun dışında, Türkiye ve Kürdistan'ın özgün koşullarından doğan daha yakın ilişkiler söz konusudur. Bu yakın ilişki ekonomik, politik, kültürel alana da yansımaktadır. İki ülke devrimlerinin de dolayısıyla çok yakın ilişkileri olacaktır...

Bugün iki ülke (Türkiye ve Kürdistan) komünistlerine, devrimcilerine, demokratlarına ve de en önemlisi halkına kardeşlik, dostluk, enternasyonalist dayanışma bağlılığını yükseltmek gibi çok yüce bir görev acil ve ertelenemez olarak kendisini dayatmaktadır. Bu görev her dönem hayata geçirilmelidir. Bunda kuşku yok. Ancak bugün bu özel önem taşımaktadır.

Biz, Kürdistan'lı proletarya devrimcileri olarak, ezilen ulusun devrimcileri olarak, yukarıda söylenenlerden bağımsız olarak, her dönem için; Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkıyla kardeşliği, birliği, enternasyonalist ruhla dayanışma ruhunu Kürdistan halkı için de yaymakla kendimizi yükümlü görüyoruz. Tarihimizde bu görevi seve seve ve layıkıyla yaptığımız bilinmektedir. Bu görevi daha da aktif ve yoğun bir şekilde yerine getireceğimize inanıyoruz.

Soruna değinmişken, ilgili bir noktaya değinmeden geçmeyeceğiz. Yanlış bir şekilde gelişerek, yangın sonucu bir çok insanın yaşamına mal olan Çetinkaya mağazalarının yakımı eylemi sonrasında Türk burjuva basını ve yazarları bunu fırsat bilerek "ana-baba kuzusu", "masum vatandaş" edebiyatı ile şöven kampanyalarına demogojik malzeme döşeyerek, timsah gözyaşları döke-döke, seviyesiz saldırılara geçtiler.

Kürdistan'a karşı ırkçı saldırıların histrik-çürümüş naralarını atan bu şöven kafalara sormazlar mı? Aynı dönem Lice ve Kulp'da cenaze törenine katılan insan kitlesine, hedef gözetmeksizin kurşunlar sıkılırken neden aynı tepkiyi göstermiyorsunuz? Vedat Aydın'ın cenaze töreninde helikopterlerden açılan ateşler sonucu onlarca insan gölerinizin önünde katledildi! Neden hiç bir tepki göstermediniz? Türk uçakları her gün Kürdistan'ın bir köyünü bombalayarak çocuk katlediliyor! Hergün Kürdistan'ın bir köşesinde özgürlük savaşçıları kitleleri halinde hedef gözetmeksizin bombalanarak katlediliyor! Kontr-Gerilla hergün açık bir şekilde en alçak yöntemlerle, işkencelerle insan katlediyor! Yüzbinlere mal olan geçmişteki Dersim, Ağrı, Zilan, Şeyh Sait dönemi katliamlarını da anmıyoruz! Hergün Kürdistan'ın bir köşesinde katliamlar gerçekleştiriliyor. Bütün bunlar karşısında hiç sesiniz çıkıyor mu? Hayır, çıkmıyor! Bizim için niçin çıkmadığı da oldukça açık! İşte sizin ne derece insanlık değerlerine düşman, riyakar tutum sergilediğiniz böyle dünyaya ulaşıyor. Sizi böylesine riyakarca, çifte standartlığa götüren, insanlık düşmanı pozisyona sokan, yıkılmaya mahkum çürümüş, çağdışı sömürgeci egemenliği devam ettirme suçluluğudur.

Bir başka açıdan olaya bakarsak, devrim ve sosyalizm güçleri hiç bir dönem; ezilen emekçi sınıfların kinini, nefret duygusunu yanlış yerlere kanalize etmezler. Ezilen halkın kini ve nefreti devrim ve sosyalizm düşmanı egemen sınıflara; onların baskı cihazı devlete yöneltir. Devrim bunu yaparken, halklar arasında değil düşmanlığın olumsuz bazı ön yargıların gelişmemesine özel önem gösterir. Dolayısıyla devrimci güçler yaptıkları eylemlere ve hareket tarzına büyük önem verir. Devrim fikri çok genel söylenirse insanların özgürlüğü ve mutluluğu için vardır. Bundan ötürüdür ki, eylem ve hareket tarzında bununla çelişmez. Sosyalizm bu noktada gerici tüm hareketlerden ayrı noktada durur. Oldukça yaygın tartışma vardır. "Kürtlerde, Kürt milliyetçiliği de" Türk düşmanlığı geliştirmektedir. Zaman zaman böylesi hatalara düşülmediğini iddia etmek doğru değildir. Proletarya sosyalizmi olarak böyle hataların düşmanı olmak gerekiyor. Örneğin, Kürdistan'da bir çok bölgede -hatta bugün bütün Kürdistan'da- yakını T.C.'nin bir katliamında bir saldırısında yitirmeyen aileleler kalmamıştır. Bu insanlarda intikam duygusu geliştirir, kini ve nefreti geliştirir. Bu kin, ülkemizi işgal eden T.C. devletinedir, ona yönelmek durumundadır. Tam da bu kin geliştiği dönemde Türk halkının Türkiye işçi sınıfının, diğer emekçi sınıflarının kardeşimiz olduğu unutulmamalıdır.

dır.Kendi emekçi sınıflarımızı, kendi halkımız,sadece Türk halkına karşı değil, Arap ve Fars halkına ve dünya halklarına karşı da kardeşçe ruh içinde eğitmek bizim görevimizdir.

Seçimler ve sonuçlarına kısa ve genel tabloya göz atmak koşuluyla baksak, durum nedir?

Seçimler ANAP iktidarına son verdi. Bunun anlamı nedir? 12 Eylül Cuntası ve onun Özal aracılığıyla icrasında halklar kesin bir cevabını vermiştir. Bu durum çıkan ilk görünürdeki sonuçtur. Hele muhalefet partileri olarak seçimlere giren DYP, SHP, DSP, RP'nin sloganlarına baktığımızda, anti-cuntacı söylemlerle halka gitileri de dikkate alınrsa bu sonuç daha da pekişecektir. DYP dahil tüm diğer partilerin bu konuda verdikleri çok söz vardır. Ancak seçim sonrası sanki hepsi bunları yutmuşa benzer.

Halk cuntanın uzaklaştırdığı politikacıları tekrar politika sahnesine çağırmıştır. Ancak hiç birisine de tek başına çoğunluğu vermemiştir. Bu mevcut partilerin, kitleler nezdinde (bütün söz vermelerine rağmen) "umut" olamadıklarının da göstergesidir. Kitleler kötüler arasında iyiyi seçmek zorunda bırakıldıklarını ifade etmeye çalışıyor.

ANAP'ın kamuoyu yoklamalarını şaşırtcasına ikinci parti konumuna oturması yine de bir ilginçliği gösteriyor. Esasında ANAP'ın bir kaç ay öncesi daha kötü konumda olduğu biliniyordu. Mesut Yılmaz'ın Özal uzak durur görünümünü yaratması bunda önemli rol oynadı. muhalefet demogojik bir şekilde bir dizi anti-generaller, sol sloganlara sarılınca, Mesut'unda yapacağı başka bir yolun olmadığı ortaya çıkıyordu. ANAP bu son taktiği harekete geçirmeseydi, çok daha kötü sonuç alması işten bile değildi. ANAP'ın büyük şehirlerde, DYP'nin kırlada önde olması bir başka özelliği idi bu seçimin.

Seçimlerin en önemli özelliği, sorunun Kürdistan'la ilgili bölümüdür. kuzey Batı Kürdistan, tarihinde, ilk defa yaygın bir şekilde Kürdistan kimliğini kullanmaya şahit oldu. Adayların yaptığı propaganda böyle bir kimlikle halka gidiyordu. HEP'in Kürdistan'da SHP'den aday olan unsurlarının önemli çoğunluğu daha öncede Ankara Parlamentosunda yurtsever çalışmalarıyla bilinen insanlardı. Yeni unsurlarda, insan hakları mücadelesinde öne çıkmış bilinen tanınan insanlardı. Kürdistan bu anlamda seçim öncesi dönemde, daha önceki dönemler-

le kıyaslandığında farklı bir atmosfer yaşıyordu.

SHP-HEP koalisyonu üzerine yoğun tartışmalar gözlemlendi. PKK'nin bu koalisyonu desteklemesi, soruna başka bir ilginçlik veriyordu. TC ve SHP belli hesaplar peşindeydi. Gerilla ve Serhildan'la yükselen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin reformlar çerçevesinde SHP aracılığı ile entegre etme sorunu vardı. Sömürgeci partiler içinde bu konuda en uygunu da SHP'den başkası olmazdı. SHP'ye daha sonradan gelen saldırıları İnönü cevaplararken, fırsat bulduğunda meşhur "üniter devlet", "barışçıl yöntemler"le entegre planını ve başarısını övünçle anlatıyordu. Bu plan dikkate alındığında bile PKK'nın yanlış bir taktik izlediği ortaya çıkıyor. Bu yanlışlık elbette sadece bu noktadan hareketle belirlenmiyor. PKK'nın kendi geçmişinde, parlamento kürsüsünden, yararlanma noktasında söyledikleri bir dikkate alınrsa, sorun PKK açısından anlaşılmaza dönüşür.

Olaya bir başka perspektiften yaklaşıldığında, parlamenter mücadele her dönem, hareketi reformizme etme tehlikesini içinde barındırır. Bu tehlike, başta taktiği kullanan devrimci hareketin önderliği ve kendi yapısına bağlı olarak değişir. Kürdistan'da PKK'nın ağırlıklı yer aldığı gerilla ve serhildanla yükselen KUKM'ni böyle bir tehlike bekliyordu. Bunu, İnönü'nün bu yönlü demeçlerine atıfta bulunarak yukarıda belirttik. Türk-ırkçı şöven çevreleri bu nedenden dolayı SHP'nin üzerine fazla varamıyorlardı. Anlaşılan bu "entegre planı" sadece SHP'nin işi değil ve onunla sınırlı değildi. Fakat T.C. bu entegre palınında da yanlış hesap yaptı. Bugün yükselen Serhildan dalgaları, hareketin reformizme olmadığını, aksi bir eğilimle, eski çizgisinde devamla daha da yükseldiğini gözlemliyoruz.

Kürdistan'da egemen olan, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin çeşitli aşamalarına denk düşen Kürdistan'cı platformdu. Bu platform ilk HEP-SHP birleşmesi döneminde belki de bu ölçüde beklenmiyordu. Doğrusu HEP-SHP Koalisyonu nu yaratan HEP'den SHP'ye katılan yurtsever çalışmalarıyla tanınan bazı arkadaşların gelecekleri hakkında duydukları kişisel kaygıydı. Olayın hepsi bu değildi elbette. Ancak bu etken epeyce rol oynadı. Biz bu birleşmeyi eleştirdik. Geleneksel ırkçı-Türk sömürgeciliğinin klasik temsilcisi SHP hakkında tehlikeli hayallerin oluşmasına yol açan bu tutum, Kürdistan Devrimi adına benimsenemezdi. Daha önceleri öne çıkarılan bağımsız devrimci adaylar yolu ile, Kürdistan Devrimi platformu doğrul-

tusunda hareket etmek doğru olanıydı. Bu genel doğru yıllardan bu yana da biliniyordu. Daha sonra bu ittifaka PKK'nında adapte olması ile, devrimci teori adına kabulü olanaksız teoriler icat edildi. "sol ittifak", "devrimci-demokratik" ittifak diye sunulmaya çalışılan, sömürgeci TC'nin temsilciliğini eksiksiz üstlenemekten bir an dahi tereddüt göstermeyen, Kürdistan'ın katliamcı sömürge boyunduruğunda tutulmasında başrolü oynayan CHP geleneğini devam ettiren SHP'dir. Bütün bu teorik çalışma ve ön hazırlık bir tarafa bırakılırsa, pratikte bu blok yoluyla, katılan adaylar, Kürdistan platformunda propoganda yapabildiler. Bu seçim ittifakına rağmen gerçekleştiriyordu. Bu SHP'nin itiraz ve engellemelerine rağmen yapılıyordu. Bu, politika da ortaya çıkan olumlu yöndü. Sonuçlarda alınan başarıya bakıldığında bir dizi çevre bu taktiğin olumlu olduğunu vurgulamaya çalışmaktadır. Buna bütünüyle katılmak mümkün değildir. HEP adına Ankara'daki meclise gelen bu yurtsever arkadaşların, yemin törenindeki çıkışları olumluuydu. Ancak akabinde bu tavırlarından geri adım atışları ve suskunluğa boğulmaları olumlu olarak değerlendirilemez. Ayrıca bu arkadaşların gelecekte Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesini, bu platformu kullanarak destekleyip desteklemeyecekleri, gösterecekleri destek biçiminin düzeyi ve biçimi konusunda büyük hayaller beklemek de yanılucı olur sanırız. Onlar, sanırız, daha önceki dönemde olduğu gibi; cüzi destek sınırlarını aşamayacaklardır. Belki bir kaç radikal-militan devrimci çıkışı gerçekleştirecek, TC Meclisinin gerçek yüzünü Kürdistan ve Türkiye halklarına gösterebileceklerdir. Ancak bunu geneli için söylemek zor olsa gerekir. Ayrıca bu gruba, Kürdistan adına sosyalizm ve demokrasinin gözüyle değil; sınırlı bir yurtseverliğin eğilimi, temsili olarak bakmak gerekmektedir.

Seçimlerle ilgili yapılabilecek en önemli yorum, sonuçları üzerinde yapılan değerlendirmedir. Türkiye'de sağa doğru bir kayma, devlet güdümündeki partilere doğru bir kayma gözlemlenirken; Kürdistan'da ulusal istemlerle hareket eden Kürdistan platform ağır basmaktadır. Bu durum yenidir. Kürdistan halkı, oldukça katmerli bir sömürgeci boyunduruk altında seçimlere gitmesine rağmen, istemini açık olarak dile getirmiştir: İşgalci Türk Devletini kendi ülkesinde görmek istememektedir. Seçim sonuçları iyi incelendiğinde bu sonuç rahatlıkla çıkarılacaktır. Bu aynı zamanda Kürdistan halkının dünyaya verdiği bağımsızlık sinyalıdır. Bir kaç şehirde gözlemlenen aşiret ilişkileri ve din etmeninin sömürgeci partilerce istismar edilme-

si olayı bu gerçeği kesinlikle değiştirmemektedir. Kaldı ki, bugün özgür bir ortamda bir referandum gerçekleştirilme durumu doğsaydı; sonucun çok daha pozitif olmasına kuşku yoktur. Bu pozitif sonuca ulaşmada silahlı mücadele ve Serhildan eylemliliğinin büyük rolü söz konusudur. Aynı şekilde Kürdistan'da Ulusal Kurtuluş Cephesi temelinde tüm yurtsever güçlerin birliği oluşturulmuş olsaydı, sonuç keza daha olumlu olacaktır. Böylesi bir birlik, hangi taktikle seçimlere gitseydi dahi başarılı olurdu. Tüm bu durum, Kürdistan'da Serhildan ve gerillayı esas alarak Ulusal Kurtuluş Güçlerinin birliğinin önemine bir kez daha parmak basmayı zorunlu kılıyor.

"YENİ KOALİSYON" EKONOMİK VE POLİTİK KRİZ İÇİN ÇÖZÜM DEĞİL; ÇARESİZLİKTİR!

Seçimlerden sonra kurulan "Yeni Koalisyon" işe başladığında "umut" dağıtmaya özen gösterdi. Esasında işbirlikçi tekeli sermayenin önemli kesimleri ve ağızları bir DYP-ANAP koalisyonunu arzularını dile getirmeyi ihmal etmemelerine rağmen, yedekte duran DYP-SHP koalisyonuna da uzak görmediklerini değişik vesilelerle dile getirdiler.

DYP-SHP Koalisyonu başarı şansı nedir? Bu soru yaygın bir şekilde soruluyor. Gün geçtikçe de bu koalisyonun T.C. açısından fazla iş yapmayacağı belirginleşiyor. Başlangıçta Eskişehir Cezaevini kapatma ve Diyarbakır gezisi ile çıkış yapmaya çalışan Demirel-İnönü çifti giderek tükenmişliklerini, çaresizliklerini sergiliyorlar.

T.C.'nin içinde bulunduğu ekonomik ve politik kriz bu hükümete başka yolda bırakılmamaktadır. Enflasyon olayı daha şimdiden hükümeti çaresizliği itmiştir. İşsizlik-pahalılık, yaşam koşullarının daha da kötüleşmesi; sendikal-örgütlenme hak ve özgürlükleri, af sorunu, cezaevleri; KİT'ler sorunu ve en önemlisi de Kürdistan sorunu bu hükümetin boynunu bükmektedir. Tüm bu sorunlarda çözümsüzlük içindedirler. Düşüncükleri çözüm ise emekçi halkın zararınadır. O'nun daha da yoksullaşmasını getirmektedir. Generallere, Özal'a karşı yapacakları noktada halklara verdikleri sözleri iki yüzlüce unuttular. Kontrgerilla, köy koruculuğu, işkence, sıkıyönetim, Olağanüstü Hal Valiliği sorununda, söylediklerinin aksine daha kötüleşmektedir bu yönetim. Bu durum, bu hü-

kümetin inandırıcılık problemini doğurmaktadır. Halkın gözünde relatif ve kısmi olarak varolan kısmi inandırıcılık da yok olmaya doğru gidiyor. Demokratikleşme Paketi adı altında yapılan söylemler, birer yalan olmaktan öteye gidemiyor.

Kürdistan sorununda durum daha da kötüdür. "üniter devlet" çerçevesinde "barışçı çözüm" derken; Kontr-Gerilla, T.C. tarihinde en aktif dönemini yaşıyor. Kürdistan'da ileri çıkmış yurtseverleri komplolarla yok ediyor. T.C.'nin uçakları Cudi ve çevresini bombalıyor. Bir yönüyle, Kürdistan'ı Misak-ı Milli içine de tutma gayretinin ürünü olarak, Diyarbakır ziyareti ile sömürgeci zerafet(!) gösterisi yapılırken; diğer taraftan Evren-Özal dönemini gölgede bırakırcasına; Kontr-Gerillasıyla profesyonel ordu ve "sortü(!)"leriyle Kürdistan'a özel sefere çıkılmaktadır. Öyle anlaşılıyor ki son dönemde T.C. Kürdistan'a karşı bocalama ve çarecilik içerisinde. Yapılanları Batıda anlamış olan yoktur. Rejimin başı Özal zamanında federasyona kadar olan çözüm tartışılabilir olurken; yeni yıl mesajında "Misak-ı Milli'yi korumayan, kendisini Türk vatandaşı hissetmeyen, birisinin Türkiye'de hiç bir yeri yoktur" diyebiliyor. Yılbaşı döneminde "Devletin ve vatanın milletiyle bölünmezliği üzerine" tüm liderler ateşli söylemlerde bulunarak, ırkçı şövenizmlerini şahlandırdılar. Bu politikada gösterilen tutarsızlık ya yeni "reformcu sömürgeciliğe"(!) geçişe gösterilen çaresizliktir. Ya da ırkçı-sömürgecilik her zaman olduğu gibi geleneksel barbar çizgisini devam ettirme durumunda olup; pratik hiç bir değeri olmayan değişik demeçleri, kendi faşist-terörcü yüzlerini halklardan ve dünyadan gizlemek amacıyla yapmaktadırlar. Önümüzdeki dönem, dünya, bölge ve ülkemizdeki gelişmeler bu durumun belirginleşmesini sağlayacaktır.

GÜNEY KÜRDİSTAN'DA BAĞIMSIZLIK FİKRİ KÖK SALIYOR!

Ülkemizin Kuzey-Batı parçasında bahsedilen siyasal gelişmeler yaşanırken Güney Kürdistan kışa felaket koşullarda girdi. Kış ve soğuk yaklaşırken 1 milyona yakın insan hala evsiz-barksız durumdaydı. Hastalık kol geziyordu. Özellikle çocuk ölümleri endişe verici boyutlardaydı. Politik olarak yaşanan çözümsüzlük, zaten yaşam denilen olayın kalmadığı Güney'de durumu daha da

trajedyaya dönüştürüyordu.

Bu nedenle de Süleymaniye ve Hewler başta olmak üzere açlık grevleri şeklinde direnişler sergilendi. Açlık grevi şehit düşme sonucuna varılarak direniş devam ettirildi. Bu katastrofal durum karşısında dünya tekrar kör, sağır ve dilsiz kalıyordu. Batılı gazeteler, Kürdistan'da açlık grevi döneminde büyük gösterilerin olduğunu haber verirken; yüzbinlerin katılımı ile gerçekleşen bu yürüyüş ve mitinglerin Kürdistan tarihinde ilk defa gerçekleştiğini ve görkemli olduğunu bildiriyorlardı. Peşmerge savaşının eski klasiğini artık terketmek durumunda kaldığı, Güney'de Ulusal Kurtuluş yeni duruma kendisini uyarlamak zorundadır. Kerkük hariç tüm Kürdistan, bütününe yakın kesimi Kürdistanlı güçlerin denetiminde bulunmaktadır. KAWA'nın geçen Adar Devrimci Direnişinde bizzat yer alması önemli gelişmelere yol açtı. Bunun sonucudur ki, bugün Bağımsızlık ve M-L adına olumlu gelişmeler gözlemlenmektedir. Bağımsızlık ve Sosyalizm mücadelesinde en ileri çizgi konumunda bulunan KAWA'nın uzun yıllara dayalı mücadelesi, meyvelerini Güneyde de vermektedir. KAWA'nın gösterdiği gelişmenin Güney'deki son direniş eylemliliklerinde önemli rol oynadığını görüyoruz. Bu, Kürdistan için oldukça önemli bir gelişmedir.

Kürdistan'da giderek militan-devrimci gelenek, bağımsızlıkçı ve Sosyalist gelenek giderek dört bir tarafa yaygınlaşıyor. Partizan ve Serhildan geleneği her tarafa kök salıyor. Bunu bütün gücümüzle daha da ileri boyutlara ulaştıracağız.

Bugün Kuzeyde PKK'nın, Güneyde Yekiti ve I-KDP'nin bir ağırlığının olması, bunun bir objektivite olması, bu gerçeği değiştiriyor. KAWA, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devriminde olumlu bütün öğelerin yükseltilmesi; olumsuz yönlerin budanması noktasında bütün olanaklarıyla savaşım verir. KAWA, Sosyalizm ve Bağımsızlığın çizgi olarak en kararlı ve en öncü temsilcisi olarak, Kürdistan'lı diğer yurtsever, demokrat, devrimci, sosyalizme yakın güçlerle hem ortak yönlerini öne çıkarırken, hem de ayrı ve öne geçen yönlerini açık ve net düzeyde ortaya koyar. KAWA, sosyalizm ve bağımsızlık gibi temel meselelerde olmak üzere diğer bir dizi sorunda; ittifaklar ve UK cephesi meselesinde halk güçlerinin kendi aralarındaki ilişki sistematığının ifadesi demokrasi, sosyalist demokrasi sorunlarında en ileri düzeyde olduğuna özel vurgu yaparak açıklıyor. Bu sorunlardaki ayrılık noktasının önemi gereği kavrayışı netleştir-

lim diyor. Bu ayrım, soruna iyi ve doğru yaklaşıldığında Kürdistan Devrimi açısından önemlidir, temeldir.

Bütün ayrılıkların belirtilmesi, yurtsever güçlerin birbirlerini dostça eleştirmeleri devrimin her döneminde ertelenmesi mümkün olmayan bir çalışmadır. Bu sorunun bir yönü. Diğer taraftan da, KAWA, bütün bu ayrılıkların bilincinde olarak, onların kapsamlı analizini yaparak, 88 Konferansından bu yana, hiç bir yurtsever gücün dışarıda bırakılmaması koşuluyla Ulusal Kurtuluş Cephesi Ulusal Kongre siyaseti geliştirmektedir. Bu politika uğruna, her an bütün Kürdistan'lı yurtsever güçlerle eylem birliğini öne çıkarmaya ve pratiğe geçirmeye hazırdır. KAWA'nın son bir kaç yıllık tarihi bu noktada O'na önemli bir saygınlık kazandırmıştır. Ayrıca bugünkü dönemde Kürdistan devrimi ve Halk Ulusal Kurtuluşçu Birlikleri hepimizden talep etmektedir. Doğru olan bunu hayata geçirmek olmalıdır.

Uluslararası planda siyasal gelişmelerin en çok göze batanı kısa ve öz olarak Bağımsız Devletler Topluluğunun oluşumu; Yugoslavya'da halkların birbirine kırdırılması, Birleşik Avrupa(!) için çalışma, Alman emperyalizminin şimdiden rekabeti hızlandırması şeklinde sıralamak mümkündür.

Gorbaçov'un devlet başkanlığından düşürülmesi, eski SB'de Modern Revizyonizmin bütünüyle çöküp açık kapitalizme dönüşümü ile tarihini sonlaması anlamına geliyordu. Bu oldukça önemli bir olguydu. 70'li yıllardan bu yana, SB ve Doğu Avrupa'da olanın sosyalizm olmadığını; sosyalizm maskesi altında gizlenmiş kapitalizm olduğunu vurgularken ne kadar da anlamsız, gereksiz saldırılar alıyorduk. Bu sistemin uzun süre yaşamayacağını keza vurguluyorduk. Ancak geçmişte bu sorunda oldukça yanlış pozisyonda olan bir dizi revizyonist ve ortayolcu güç, oldukça pişkince bir şekilde geçmişte içinde buldukları ideolojik siyasal bataklığı hala görmek istemektedir. KAWA'nın sosyalizm sorununda, proletarya diktatörlüğünün yapısı, revizyonizm ile bağlantısı noktasında söyledikleri tarih tarafından kanıtlanarak, doğruluğu gerçeklerin inatçı karakteri ile ortaya çıkmıştır. Bütün bu tarihi değerlendirmelerin bugün büyük öneme haiz olduğu ortaya çıkıyor. Ayrıca, sosyalizmdeki kriz ve sorunları bugün farkına varıp, hayal kırıklığına uğrayan çoğu revizyonist cereyanın aksine 80'li yılların başında, sosyalizmin sorunlarına

doğru bir şekilde parmak basmıştır. Sorunu sadece UKH ile darlaştırmayıp, proletarya ve ulusal kurtuluş devrimlerinin önderliği noktasına ulaştırmanın sorunları olduğunu vurgulamıştır. Bunu okurlar ilgili yayınlarımızda izleyebilirler.

BDT'nun oluşması noktasına gelecek olursak, BDT'nun geleceğinin pek parlak olmadığını şimdiden görmek pek sorun olmasa gerek. Yeltsin önderliğindeki Rusya tekrar önderlik rolüne oynuyor, diğer devletleri egemenliğine almaya çalışıyor. Ukrayna, bu durumu kabul etmiyor. Karadeniz'deki donanma ve savunma sorununda, Atom silahlarının kontrolü meselesinde, ordu konusunda, Merkezci Rusyayı kabullenmiyor. Bu iki iktidar gücünün diğer devletlere nazaran egemenlik noktasında kapışacakları daha şimdiden görülüyor. Ayrıca diğer devletlerin de boyun eğmeyecekleri değişik vesilelerle gözlemleniyor.

ABD emperyalizminin "yeni dünya düzeni" dünyanın bir çok yerinde devrim ve anti-emperyalizm güçleri tarafından sarsılırken; bizzat emperyalist sistemin kendi içindeki çelişkilerle dağılmaya doğru gitmektedir. Ekonomik olarak Japonya ve Almanya'nın yükselişinin ABD için bir tehdit unsuru olduğu biliniyordu. Ancak Alman emperyalizminin siyasal alanda da rolünü oynayacağı bu beklentinin doğal sonucuydu. Avrupa Topluluğunun, Birleşik Avrupa girişiminde olduğu gibi, Almanya ABD'ye rağmen kendi tavrını Avrupa'ya dikte ettirdi. Dolayısıyla Alman emperyalizminin inkarcılığı hakkında duyulan kaygılar adım adım pratik değer buluyor. Tarihe elbette yeni bir Hitler gelmeyecektir ancak, yeni ve genç Almanya yeni ve modern yolunu bularak da dünyayı tehdit etmesini bilecektir. Almanlar açıkçası Hırvatları ve Slovenleri kendi etki alanları içine alarak şimdiden bu yolda adımlarını atıyorlar. Doğuda Polonya, Macaristan, Çekoslavakya ve dağılan Rusya cumhuriyetleri etki alanına doğru kayıyor.

Yugoslavya da emperyalistlerin müdahale ve kışkırtmalarının da etkisi ile Titocu revizyonizmin halklar arasında canlı tuttuğu ve büyüttüğü şovenizm halkları savaş yoluyla karşı karşıya getirmiştir. Bu halklar mozağında yaşanan olaylar gerçekten ibret verici durumdur. kapitalist sistem, halkları böyle birbirlerine boğazlaştırıyor ve bir çözümde sunamıyor. Bütün bu trajedinin sona ermesi için elbette karşılıklı olarak ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına saygılı olmaktan geçer. Emperyalist müdahale ve kışkırtmalara karşı tavır almaktan geçer. Büyük Sırp şovenizminin sal-

dırısına karşı savaşırken, emperyalizme karşı savaşılmazsa boyunduruktan kurtuluş olanaksızdır. Aynı şekilde emperyalist müdahaleye karşı çıkıyorum, halkların birliğini savunuyorum adına, Sırp ırkçılığı ve şovenizmi haklı gösterilemez.

Emperyalist-kapitalist sistem sosyalizmin iflası üzerine, büyük kampanyalar yürütmekte. Sosyalizmin bir yenilgi dönemi yaşadığı açık. Bu yenilgi, bizler için yeni değil, tarihi 60'lı yıllara uzanır. Biz tarihi gelişmenin düz çizgi biçiminde ilerlemediğini de iyi biliyoruz. Ayrıca kapitalizmin 100 yıldan fazladır, hep iddiası bu: Sosyalizmin iflas etti, bitti. Elindeki son tekniğe dayalı medya imparatorluğuyla da bu konuda geniş kitleleri gerçek dışı bir temelde etkilemeyi de başarıyor. Ancak, en şaşalı bir şekilde kapitalist propagandanın saldırıya geçtiği bu son dönemde bile, halklar kapitalist-emperyalist düzene darbeler indiriyorlar! İşte Afrikada Güney Afrika, işte Etyopya Devrimi! İşte Ortadoğunun göbeğinde yerleşen Kürdistan ve Filistin devrimleri. İşte Salvador, Kolombiya ve Peru'da gelişen Güney Amerika kıtası devrimleri. İşte klasik Avrupanın göbeğinde gelişen İrlanda, Korsika ve BASK ulusal ayaklanmaları! İşte Doğu Almanya'da hoşnutsuzluğunu, kandırıldığını dile getiren işçi sınıfı! İşte Rusya'da Yeltsin'e karşı daha ilk gününde başlayan protesto yürüyüşleri! Burada söylemek istediğimiz, kapitalist propogandanın büyük oranda tek yanlı, kasıtlı yalana dayandığının açıkça bilinmesi gereğidir. Kapitalist medya karabasanı, sosyalizme karşı büyük tahribatlarda bulunmaktadır. Bu sınıf savaşımıdır, böyle olması da doğaldır. Savaş temel olarak kapitalizmle sosyalizm arasındadır. Henüz son söz söylenmiş değildir...

ŞARTLI SALIVERMEDE KÜRT-TÜRK AYRIMI: BÖLÜCÜ DEVLET!

TC devleti faşist "terör yasası"na ek olarak çıkardığı şartlı salıverme yasasıyla önce faşist ve adli hükümlü ve tutukluları; sonra Anayasa Mahkemesi kararıyla Türk solu hareketlerine mensup siyasi tutsakları yapılan "şartlı indirim"le salıverirken, Kürdistan yurtseverleri, devrimcileri zindanda tutuluyor. Eşitsizliğin kaldırılması için yapılan başvuru yeni bir eşitsizlik ve ayırım getirdi. Anayasa mahkemesinin bu ayırma gösterdiği hukuksal gerekçe uyduruk ve gülünçtür. Alınan karar politiktir. TC devleti resmen Kürt-Türk ayırımı yapmıştır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini "bölücülük"le suçlayan TC devleti yaptığı bu ayırımla bir kez daha bölücü olduğunu tecil etmiştir.

T.C. devleti 12.4.1991 tarihinde yürürlüğe koyduğu 3713 sayılı "Terörle Mücadele Kanunu"yla sömürgeci-faşist rejimi koruma ve sağlama, Kürdistan ve Türkiye devrimci güçleri ve halkları üzerindeki teröre yasal zemin hazırlama amacıyla olduğunu geçen süre içinde açıkça ortaya koydu. T.C. devleti sömürgeci-faşist terörü turmandırarak üst boyuta çıkardı. Kontrgerilla, MIT ve militarist güçleriyle adeta insan avına çıktı. Şimdiden günlük başında ölüm listeleri yayımlanmaya başladı. Asuğu astık, kestiği kestük uygulamaları sürüyor. Diyarbakır'da yaklaşık elli bin insan kurşun yağmuruna tutulurken onlarca katlediliyor. Kürdistan'ın diğre bir çok yerleşim yerinde, ilçelerde soykırım provaları devam ediyor. Kürdistan'da şiddet politikasını sürdüren. TC. devleti faşist "terör yasası"yla birlikte çıkardığı şartlı salıverme yasasıyla önce faşist ve adli tutuklu ve hükümlüleri yaptığı şartlı indirimle salıverdi. Şartlı salıverme yasasında TCK'nun 125 ve 146/1,2 maddeleri kapsam dışında tutuldu. Sıkıyönetim Mahkemesinin başvurusu üzerine anayasa mahkemesi 146. maddeyi iptal etmesiyle Türk solu hareketlerine mensup tutsaklar salıverilirken, 125. maddeden yargılanan Kürdistan yurtseverleri, devrimcileri ve komünistleri kapsam dışında tutuldu. Şimdilik kaydıyla da olsa 125. maddenin bilinmeyen bir zamana ertelenmesi tesadüfi bir karar değil, T.C. devletinin Anayasa Mahkemesi'nin eliyle hayata geçirdiği Kürdistan devrimcilerine ve yurtseverlerine yönelik politik bir tutumdur. Sömürgeci T.C.'nin döneme ilişkin Kürdistan'da izlediği politikasının bir parçasıdır. Ondan ayrı düşünülemez.

Ancak sorunun Kürdistan, Türkiye ve dünya kamuoyu tarafından bilinmesini istemeyen sömürgeci güçler ve onun çanak yalayıcılığını yapan bazı çevreler sorunu teknik hukuksal gerekçelerle izah etmeye çalışmaktadır. Gösterilen hukuksal gerekçe kargaları bile gül-

dürecektir. Uydurulan bir kılıftan başka bir şey değildir. Sıkıyönetim Mahkemelerinin itirazının 146'dan olduğu ve anayasa mahkemesi'nin de ister istemez buna bağlı kalacağı şeklindeki iddiaya dayandırıyorlar. Bu iddia kendi içinde tutarlı değildir.

Birincisi, sıkıyönetim mahkemelerinin başvurusu üzerine terör yasasındaki geçici 4. maddesinin birinci fıkrasının (a) ve (b) bentlerinin anayasanın 2. (hukuk devleti) ve 10. (eşitlik ilkesi) maddelerine aykırılığı savıyla iptali istemidir. Anayasa Mahkemesi (a) bendini tamamen iptal etti. (b) bendinde aynı cümlede 146. maddeyi cımbızlayarak iptal ederken 125. maddeyi olduğu gibi bıraktı. Sıkıyönetim Mahkemesinin başvurusu esas alırsa (a) ve (b) bentlerini iptal etmesi gerekirdi. İstemeseydi bunu yapardı ve 146'yı cımbızlamaya hiç gerek kalmadan 125'i de birlikte iptal ederdi. İkincisi, SHP başvurusunda geçici 4. maddeyi ayırarak iptal edebildi ve hala edebilir. Ama Anayasa Mahkemesinin şimdilik 125. maddeyi iptal etmemesi politik tutum gereğidir. Kamuoyunda daha fazla tepki çekmemek için Anayasa Mahkemesi Başkanı sadece 146. maddeyi iptal ettiğini, 125'i ele almadıklarını ilerde SHP başvurusunu incelediklerinde bakacaklarını söyledi. İlerisi için verecekleri karar politik ortama bağlı olacaktır. Aslında hukuk dediğin varolan sistemin politik biçimlenmesinden başka bir şey değildir. Esas olarak tüm kararlar siyasal gelişmelere, devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmalara güç dengelerine, karşı devrimci kutbun iç çatışmalarına vb. bağlıdır.

Bir güvenlik görevlisi gibi devletin yıpranmasını istemeyen çanak yalayıcılığı yapan bazı "aydın" çevreler sorunu görünen hukuki yanıyla siyasi özünü görmezlikten gelerek, sorunu basit hukuksal bahanelerle izah etmeye çalışıyorlar. Bunların amacı, devletin yaptığı bu ayırımı açığa çıkmasını engellemek, "pisliğin" üstünü örtmek, bu politikanın teşhiriyle devletin yıpranmasının önüne geçmektir. Geçmişteki sağ-sol ayırımına dikkat çeken burjuva basın köşe yazarları şimdi Kürt-Türk ayırımı sessizce geçiştirmeye çalışıyorlar.

T.C.'nin geçmişinde de bugünküne benzer olaylar var. 49'lar davası buna örnektir. Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesinin yeniden yükselmesi karşısında T.C. devleti 2000 Kürt aydınını yoketmeyi planlayarak Kürdistan sorununu 30-40 yıl geciktirmeyi hedefler. 1959'da ilk 50 kişi alınır. Hiç bir yerde uygulanmayan özel baskı ve işkencelere tabi tutulurlar. Bu baskılar sonucu Emin Batu şehit düşer. O sırada 60 darbesi olur. Bu plan deşifre edilir, uygulamadan

kaldırılır. Af yasası çıkarılır. Tüm tutuklu ve hükümlüler salıverilir. Bu 49 Kürt bir müddet daha içeride tutulur. (Bkz. Musa Anter, Hatıralarım)

T.C. devleti vatandaşları arasında "ayırım" yapmadığını, Anayasa ve yasalar önünde herkesin "eşit" olduğunu vaaz eder. Varolan sınıfsal farklılıklarla ulusal farklılıkları inkar eder. "İmtiyazsız, sınıfsız kaynaşmış bir kitle" olduğu sözde düsturun yanısıra, Hakkari de aynı yasayla yönetilir Edirne de. Kürdü de Türkü de Lazı da Çerkezi de vb. Aynı yasalara tabidir. Propagandası ve görüntüsüyle ırkçı ve sömürgeci politikasını gizlemeye çalışmıştır. Bazı "sol" çevreler de hi bu görüntüye bakarak onun Kürdistan'daki sömürgeci politikasını ya bilinç yetersizliğinden görememiş ya da kasıtlı olarak inkar etmiştir. İşte Kürdistan'da da Türkiye'de de her iki "bölge"de aynı siyasi sistem var. Farklı bir idare biçimi yoktur. Sömürgecinin bağlı olduğu metropollerden farklı idari hukuksal sistemi olur vb. Olayın görüntüsüne bağlı olarak özü görmezlikten gelmiş inkar etmişlerdir. Aslında bu herkesin "Türkçe konuşmak" ve "Türk Olmak" zorunluluğu ile korkunç bir asimilasyon politikasıydı. Bazı dönemler gelir, öz kendisini doğru biçimde de ortaya koyar. O verilmek istenen görüntüden ibaret olan yanılısıma parçalanır. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin yükselmesi TC'nin sömürgeci politikasını gizleyemez duruma sokmuştur. Geçmişte fiiliyatta süren, örtük olan uygulamalar su yüzüne çıkmıştır. Kürdistan tamamen ayrı bir idari sistemle yönetilir oldu. 12 Eylül'ün faşist anayasası dahi yetmedi. Olağa nüstü hal uygulaması, özel vali, SS kararnamele ri vb. tümüyle ayrı bir idari sistem ayrı uygulamalara tabi tutulur oldu.

Bu ayırımın siyasi tutsaklar düzeyinde de olmaması düşünülemez. Örneğin 12 Eylül döneminde Diyarbakır'daki uygulamalar. Türkiye'nin bütün diğer cezaevlerinde farklıdır. Hiç bir yerde işkence yoketme ve çeşitli uygulamalar bu düzeyde olmadı. Mevcut Kürt-Türk ayırımı da resmi düzeyde bir ayırımın uygulamaya konmasıdır. Bu sürenin uzun veya kısa sürmesi sorunu değiştirmez. Tıpkı diğer sömürgeci devletlerle ulusal özgürlük mücadelesi veren halklar arasında olduğu gibi. Geçmişte yaşanan örnekler hala insanlık belleğinde tazeliğini korumaktadır. Günümüzde İngiltere IRA, İsrail Filistinliler vb...

T.C.'nin sömürgeci-faşist terör yasasına karşı topyekün mücadeleyi yükseltmek bu yasayı parçalamak, pratikte işlemez hale getirmek güncel görevlerden birisidir.

Ağustos 1991
H.BAWER

SEÇİM ÇALIŞMALARI, GETİRDİKLERİ, GÖTÜRDÜKLERİ

Seçimi ve seçim çalışmalarını değerlendirmeye başlarken öncelikle, parlamenterizmden beklenenler, mücadelenin bu alanında neler yapılabileceği ve ülkemiz özgüline indirgediğimizde ne tür kazanımlar elde edebileceği, şu anda neler elde edilebildiğinin irdelenmesi gerekiyor. Geriye kalan sınırları belirlenen bu çerçevenin içini doldurmak ve seçim çalışmalarının başından sonuna dek -gerçek yöntem belirlenirken (tabii yapıldıysa) gerekse propoganda çalışmalarında-kazanım ve kayıpların karşılaştırılması biçiminde değerlendirilmesi gerekmektedir. Ayrıca sonuçta hareket olarak bu dönemde koyduğumuz tavrın gerekçelerini, işlev ve konumuzla düşünmek değerlendirmek durumundayız.

Öncelikle yapılması gereken T.C. parlamentosundan, mücadelenin farklı bir alanı olarak nasıl yararlanılabileceğinin belirlenmesi, Kürdistan genelinde bunun yapılmadığını, gerek propogandalardan faydalanma şekliyle, gerekse belirlenen milletvekili adaylarının kapasite, konum ve niyetlerinin önemsenmemesiyle, sadece oraya çok sayıda insan gönderme kaygısının hakim olduğunu söylemek mümkündür. Örneğin, parlamento gibi politika kurtlarının kendilerini en iyi şekilde ifade etmeye çalıştıkları bir alana, bu tür konularda hiçbir deneyimi olmayan, politika ve çözüm üretebilecek bilgi ve deneyimden yoksun olan insanların seçilmesi, bu olaydan yeterince yararlanılmalıdır düşüncesiyle çelişki halindedir.

Elbette belirlenen adaylar halk tarafından popüler olan, belli zamanlarda çeşitli faaliyetlere giren insanlardı, fakat Kürdistan'da ilk kez yakalanan ve gelecekteki çalışmalara temel olabilecek bir politika için bu değerlere sahip olmak yeterli değildir. Önkoşuldur fakat yeterli değildir. Dönüp te ülkemizde yaşanan seçim curcunasına baktığımızda bunun belirtilerini şimdiden görmek mümkündür. Parlamenterizmi değerlendiremeyen, nasıl değerlendirebileceği hakkında bir ufku bulunmayan insanların sergiledikleri propoganda pratikleri şu andan dahi bu çerçevede bir düşüncelerinin olmadığını göstermektedir. Halk içerisinde yapılan propoganda konuşmaları verilen taahhütleri baz olarak aldığımızda, devrimci vaatler yerine, işe yerleştirme, bir torba şeker, bir torba un vaatlerinin verildiğini görüyoruz ki bunu ustaları çok daha iyi bir biçimde zaten bugüne kadar yaptılar. Onların silahlarını onlardan iyi kullanabileceklerini sananlar yanıtı içerisinde. Çünkü bu alanda henüz çok acemidirlir. Ki iddia da onlarla bu düzeyde yarışmak olmamalıdır. Yukarıda sözünü ettiğimiz, parlamentodan taktik olarak nasıl yararlanılabilir sorusuna döndüğümüzde, bu sorunun adaylar tarafından dahi kendi kendilerine yöneltil-

mediğini vurgulamaya çalışıyoruz, bunu kamuoyuna yapılan açıklamalara dayanarak söylüyoruz. Çünkü eğer açıklamaların dışında kapalı kapıların ardında bu türden bir değerlendirme yapılmış olsaydı, devrimci bir tavır bu değerlendirmeleri sergilemekti. Oysa gerek propoganda konuşmaları boyunca gerekse sohbetlerde bir kez dahi parlamentonun ne olup ne olmadığı, ne getirip ne getiremeyeceği, kendi misyonlarının ne olduğu, ne olması gerektiği hakkında en ufak bir ipucu, en ufak bir açıklama yapılmamıştır. Üstelik söz konusu adayların en azından bazılarında kendi misyonları hakkında en ufak bir fikirlerinin olmayışı ayrıca vahim bir durumdur ki böyleli belirsiz olan bir kafa ve hedefle gidilen parlamentoda ulusal ve marksist ilkelere çok fazla hizmet edilemeyeceği tehlikesi şu anda bile mevcuttur. Geriye kalan tek şey bu milletvekillerini oraya gönderdiklerini iddia eden örgütlerin ya da gücün direktifleri doğrultusunda hareket edecekleri beklentisidir. Bu da çok fazla anlamı olmayan kişilerin boyun eğme kapasitelerinin gücüne bağlı olan bir durumdur.

Kaba taslak bir değerlendirmeden sonra olayın başına, yani seçim çalışmalarının başlangıcına dönersek;

Erken seçim durumunun ortaya çıkmasıyla gelişen tartışmalar sonucunda HEP'in tek başına seçime giremeyeceğinin anlaşılması üzerine, bölge özelinde doğal olarak seçime nasıl girilebileceği konusunda tartışmalar başladı. Bu somut olgu karşısında, Diyarbakır'da bu tür olayların her zaman takipçisi ve ilgilisi olan her türden insan ve örgüt bir fikir üretme sürecine girdi. Bu arada akla en son gelen ve kabul edilmeyecek olan şey ise herhangi bir burjuva partisi ile birleşmesi haliydi. HEP içinde çalışanlar da dahil ortaya çıkan kaba taslak görüş bağımsız adaylar çıkarma yönünde bir yöntem belirlemek şeklindeydi.

Bu tartışmalar gayri-resmi olarak devam ederken, birdenbire ortaya atılan SHP-HEP birleşmesi ilk anda bu insanları şaşkınlığa uğrattı. (HEP yerel örgütü dahil) Bu birleşme karşısında ortaya çıkan olumsuz tepkiler, PKK'nın bu birleşmenin propogandasını yapmasıyla şöyle bir durmak zorunda kaldı. Bu durum karşısında bütün alternatif görüşlerin önu tıkanmış oldu. PKK'nın her ne şekilde olursa olsun meclise daha fazla sayıda insan gönderme amacına dayanan bu okeyleme, dolayısıyla diğer hareket ve görüşleri hiçbirşey yapamaz duruma getirdi. Buna benzer bir yalpalama dönemi HEP yerel örgütü ve PKK sempatizanları da yaşamasına rağmen gelen direktifleri uygulamanın dışında herhangi bir seçenekleri olmadığından birleşmenin propogandasını büyük bir hızla yapmaya başladılar. Bu birleşmenin propo-

gandasını yapan, yayan ve geliştiren insanlara (PKK tabanı) niçin bağımsız tavrı tercih etmediniz sorusu yöneltildiğinde "bir parti aracılığı ile meclise daha fazla adam gönderebiliriz" in dışında tatmin edici hiçbir yanıt alınmadı. alınamazdı da. Çünkü parlamentonun ne şekilde kullanılacağına dair hiçbir fikirleri yoktu ve kafalarını da yormak istemiyorlardı çünkü kafalar zaten yeterince karışmış durumdandı.

Bu biçime karşı, hatta tepki olarak gelişen bir diğer durum ise Özgürlük Yolunun başını çektiği, Peşengin bir bölümünün, KUK-SE'nin ve Newroz dergisinin oluşturduğu, bağımsız adayı destekleme platformuydu.

Halk içerisinde daha çok Özgürlük Yolu'nun propogandası şeklinde sürdürülen bu çalışmaların amacı ve hedefi de öz olarak diğerinden farklı değildir. Bu grubun amacı da Kürdistan'daki potansiyelini gösterme, bu çalışmaları kendi örgütlenmeleri doğrultusunda kullanmaktan öteye bir anlam taşımamaktadır. Bunun için kendi gruplarının çıkarları açısından haklı gerekçeleri olabilir ama hiçbir grubun çıkarı değildir. Ve örgütler bu çıkara hizmet etmek için vardılar, nihai hedef için birer araçlardır. Kürdistan mücadelesi onların örgütlenmeleri için kullanılamaz ama örgütler bu amaçla kullanılması gereken araçlardır, bunun böyle algılanarak, ulusal kurtuluş mücadelesine hizmet etmek hedef olmalıdır. Üstelik faydacı yaklaşımı daha da ileriye götürerek şu ya da bu harekette bizi destekliyor propogandasını geliştirmek hiçbir ahlaka sığmayan bir tutumdur.

Bu hengame ortamında yapılması gereken, ortaya çıkarılmış olan tablodaki iki durumdan, kötünün iyisini seçmek anlayışını bir kenara bırakıp özgün bir tavır sergilemekti. Dolayısıyla bölge özgülünde buna uygun olarak seçimlerde geçersiz oy kullanma yoluna gitti birçok kişi. Biz de böyle bir tavrı kendi açımızdan uygun bularak destekledik. Böylece her zamanki ve vaz geçilmez ilkemiz olan "birlikten yana olma" anlayışımıza uygun olarak grupların değil, Kürdistan'ın çıkarlarına hizmet edilmelidir düşüncesini bir kez daha vurgulamış olduk.

Yapılması gereken neydi ve şu anda ne olmalıdır?

İşin başında yapılması gereken, Kürdistan'daki bütün hareketleri temsil eden ilkeli bir seçim platformu oluşturmaktı. Bütün kazanım ve kayıpların hesaplanarak, bilinçli, sistemli ve ulusal mücadelenin çıkarına uygun bir yöntemin belirlenmesiydi. Oysa bugün tam tersi yaşanmış üstelik burjuva partilerinden hemen hemen Kürdistan ulusal kurtuluşu hakkında en bağımsız, tutucusu ve tehlikelisi diyebileceğimiz bir partiyle işbirliğine girilmiştir. Ülkemiz gündeminde silinen bu partinin propogandası -do-

laylı da olsa- oy potansiyelinin arttırılması sağlanmış ve ek olarak Kürdistan halkının uzaklaştığı hatta neredeyese kopmak üzere olduğu, T.C. yani sömürgecilerin güç alanına yeniden çekilmesi gerçekleştirilmiştir. Oysa yapılması gereken, yukarıda sözü edilen platformun belirleyeceği bağımsız adaylar aracılığıyla, halk içerisinde bağımsız tavrın propogandasını yapmak ayrıca seçim alanlarını Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin propogandasının en iyi şekilde yapıldığı alanlar haline getirmektir. Dolayısıyla seçilen milletvekilleri parlamentodaki mücadeleyi sürdürecektir, devrimci ajitasyon ve propoganda, ulusal kurtuluş lehine geniş alanlarda yapılacak ve Türk-Dünya kamuoyuna Kürdistan'ın aynı bir irade olarak hareketi gösterilmiş olacaktır.

Şu ana kadar yapılanları, seva-bıyla günahıyla bir kenara bırakırsak, bu günden itibaren neler yapılabilir şeklinde düşünmeye başlayabiliriz. Seçim propogandaları boyunca söylenenler, seçilen milletvekillerinin ağızından şu şekildedir: İnsan hak ve özgürlüklerinin savunucusu

olmak, ihlallerin izleyicisi olarak, heyetler oluşturmak, daha güçlü bir şekilde Türk, Kürt ve Dünya kamuoyunu meşgul etmek, olaylara karşı duyarlı kılmak. (Bir de Kürtçe yayın yapan bir radyo ya da TV kanalı kurmaya çalışmak) Yani bugüne kadar orada bulunan ve sözümlü ona yurtse ver olan vekillerden dahi fazla bir şey değil vaadedilenler. Biz bu pozisyonların ne kadar faydalı olduğunu bugüne kadar sayısız kereler gördük ve en yakın örneğini Vedat'ın cenazesinde yaşadık. Zaten politik kapasitesi olan, sistemleri ve sistemlerin kurumlarının işlev ve sınırlarını tahlil edebilen hiçbir insan bunun ötesinde yapılabilecek -parlamentar olarak- fazla bir şey olmadığını bilir. Bu durumda; şu anda ortaya konabilecek en önemli siyasi tavr, yemin töreninde, sömürgecilerin yeminini etmemektir. Oysa durum gösteriyor ki gelen direktifler mecliste yemin edilmesi yönünde. Böylece Kürt, Türk-Dünya kamuoyuna Kürdistan halkının iradesini yansıtan sömürgecilerin yeminini etme şeklindeki siyasi tavrı koyma şansı da kaybedilmekle karşı karşıya. Bilin-

mesi gereken şey, sömürgecilerin yeminini etmek ne kadar olumsuz bir tavırsa, yeminlerini etmemek iradelerini red etmek o kadar olumlu ve siyasi ve onurlu tek tavrıdır.

Unutmamak gerekir ki halk bir şans vermiştir devrimcilere ve karşılığını almadığı zaman yaşadığı hüsrancı unutmaz. Üstelik halkın göstereceği ya da halk üzerinde gelişecek olan güvensizlik direkt Kürdistan sorununu etkileyecektir. Gelişen, yükselen öfkenin ulusal bilincin bu denli kolay tava getirilmediğini, mücadeleyi yürütenler, halkı bu düzeye getirenler daha iyi bilirler. Dileğimiz ve umudumuz bu güvenin sarsılmamasından yana. Çünkü halk bu denli hesapsız ve gönüllü oy vermesine rağmen kafası hiç te net değildi ve soruları şimdilik sormamayı tercih etti. Bu dikkate alınması ve önemsenmesi gereken bir durumdur.

5.11.1991

Ala yekiti/Amed

EMPERYALİST BUNALIMIN KÜRDİSTAN'A YANSIMASI

Emperyalistlerin bağımlı, yarı sömürge ve sömürge ülkelerdeki çıkarlarını korumak için işbirlikçi uşak klikleri korumak ve güçlendirmek için gerektiğinde doğrudan müdahale bile etmektedirler. Dünya kamuoyunda fazla teşhir olmuş ve.. dişleri dökülmüş uşak iktidarları da değiştirerek halkları yeni bir sömürünün altında demokrasi vadediyor.

Özellikle ABD emperyalizminin son yıllardaki ön plana çıkışı ve bunu takip eden saldırgan işgal hareketleri, aslında çürümüş, son bunalımını aşmak mücadelesidir. Dünyaya şirin görünmenin ve "Yeni Dünya Düzeni" kurmak sloganı bu bunalımdan kurtulmanın operasyonudur. Ortadoğu petrolleri ya nında Kürdistan'ın petrol ve zenginlik kaynakları, emperyalist ve sömürgeci ülkelerin (kırıntıcılar) iştahını kabartmakta ve Kürt halkına yardımsever görünerek köleleştirmeye çalışmaktadırlar. ABD emperyalizmi önümüzdeki 10 yıl içinde petrolünün %25'lik bölümünü Ortadoğudan sağlamak zorundadır. Gene %40'la Japonya ve öbür emperyalist ülkeler Ortadoğu'nun petrollerine muhtaçtırlar. Körfez savaşında tüm emperyalistlerin aynı tavrı takınmaları, onların petrole olan bağımlılıklarının açık göstergesidir. ABD emperyalizmi sömürge Kür-

distan'ı ele geçirme planları yeni olmayıp yıllar öncesinde çizilmiş bir senaryodan hayata geçirilmesidir. Yalnız bunu kendisi doğrudan yapmayıp, uşak iktidarlarının desteğiyle gerçekleştirmeye çalışmaktadır. İran'da şahlığın yıkılışından sonra önemli bir üssünü kaybeden ABD, Türk sömürgecilerini hızla silahlandırarak Ortadoğu'da önemli bir askeri güç haline getirip; "Çekiç Güç" denilen üssü Kürdistan'a yerleştirdi. Önümüzdeki ay larda gibi görünüyor, yıllarda da olabilir. Güney Kürdistan'ı Türk sömürgecilerinin yardımıyla işgal edecektir. T.C.'nin sınır ötesi operasyonu bir rastlantı değildir. ABD'nin yardım ve desteğiyle bu gerçekleşti. T.C. bu defa daha büyük bir güçle Güney Kürdistan'ı işgal etme planlarını ABD ile birlikte yapmakta, bunun için sınıra sürekli asker yığılmaktadır. Tampon bölge oluşturması kendisine hareket alanı oluşturarak kademeli olarak işgal etmek istemektedir. İsrail'in yıllarca Arap ülkelere ve Filistin halkına yaptıkları, şimdi Türkiye vasıtasıyla Kürt halkına ve ilerde Arap halklarına yaptırılmaya çalışılmaktadır.

Ülkelerindeki kapitalist bunalımı aşamayan Sovyet Sosyal emperyalistleri de bölgedeki statükonun kendi aleyhinde bozulmasından hoşnut olmadıkları görünmektedir. Uşakları olan Saddam'ın

başarısızlıkları ve Kürt halkının yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında, emperyalist tavırlarını çekinmeden belli etmektedirler. Doğu Avrupa ülkelerinin elinden kopması ve yeniden paylaşımalarının gündeme gelmesi, sosyal emperyalistlerin Ortadoğu üzerindeki çıkarlarını yeniden gündeme getirmektedir.

Gelişen, güçlenen ve yeni pazarlar elde etmeye çalışan Almanya'nın tavrı, Türkiye'nin Güney Kürdistan'a saldırmasıyla su yüzüne çıktı. Almanya bu işgali kınayarak bağımsız bir politika üretmeye çalışıyor. Bu da ilerde Kürdistan üzerindeki paylaşım savaşını daha da şiddetlendireceğe benziyor.

T.C.'nin başı Özal'ın; "Ben Kürtlerin hamisiyim" sözünü temelsiz ve başlı başına söylenmiş bir söz değildir. Bu söz belki de ABD'nin Kürt politikasının esas özeti teşkil etmektedir. Türk sömürgecileri Irak Kürdistanını işgal ederlerse bununla sınırlı kalmayarak, ilerdeki yıllarda İran ve Suriye Kürdistanı başta olmak üzere, öbür Arap ülkelere de saldıracaktır. Barbar Osmanlıların Avrupa görüntüsü gene başlıyor.

21.09.1991

H. Çalın/VAN

YENİ DÜNYA DÜZENİ VE KÜRDİSTAN

Ali BİÇER

Birinci Bölüm

Toplumların temel taşları aynı kalsa da, o toplum sürecindeki dönemlerin farklılıkları yeni bir perspektifle incelenmediği durumda sağlıklı bir sentez oluşturmak neredeyse olanaksızdır. Temel yapı taşlarından uzaklaşmadan, dönemler arasındaki farkları bulup, bunun neden-sonuç ilişkisi içinde bütünleştirmek diyalektik yöntemin gereğidir.

Lenin, 1916'da, "Emperyalizm Kapitalizmin En Yüksek Aşaması" adlı yapıtını yazarak kapitalizmin, serbest rekabetçi dönemle tekeli dönemi arasındaki farkları belirleyip, yirminci yüzyılın emperyalizm ve proleter devrimler çağı olduğu sonucuna varmıştır. Tekelci kapitalizmin başlıca dört özelliğini Lenin şöyle ifade eder: "ekonomik özülüyle, emperyalizm, tekeli kapitalizmdir.... İlk, tekel, daha yüksek bir gelişim aşamasına ulaşmış üretimin yoğunlaşmasından doğmuştur. Bunlar, tekelci kapitalist gruplar, karteller, sendikalar ve tröstlerdir. İkinci olarak, tekeller, özellikle kapitalist toplumun en fazla kartelleşmiş ana-sanayi kollarında, kömür ve demir sanayinde, başlıca hammadde kaynaklarına elkonmasını gerektirmiştir. Üçüncü olarak, tekeller, bankalarda çıkmıştır. Eskiden mütavazi birer aracı olan bankalar, bugün mali-şermaye tekeli ellerinde tutmaktadır. En gelişmiş kapitalist ülkelerdeki üç-beş büyük banka, sanayi sermayesinin ve banka sermayesinin 'kişisel birliği'ni gerçekleştirmiş ve bütün ülkelerdeki sermaye ve gelirin en büyük bölümünü oluşturan milyarların denetimini kendi ellerinde toplamış bulunuyorlar. Günümüz burjuva toplumunda, istisnasız, bütün ekonomik ve siyasal kurumların üzerine sınıksız bir bağımlılık ağı germiş bir mali-oligarşi tekelin en çarpıcı özelliği budur. Dördüncü olarak, tekeller, sömürgecilik siyasetinden doğmuştur."(1) Lenin'in özetlediğimiz bu düşüncelerine, büyük kapitalist gruplar arasında dünyanın paylaşılma sürecinin tamamlanmasını da eklemek gerekiyor.

Böylece, artık kapitalizm devresel olarak değil, genel bir bunalım içine girmiştir.

İşte yazımızın ana temasını oluşturacak olan konu; neredeyse tam yüz yıldır can çekişen tekeli kapitalizm, bugün nasıl oluyor da "Yeni Dünya Düzeni" adıyla ısıtılmış temcit pilavı gibi dünya proletaryasına ve halklarına yutturulmaya çalışılıyor. Olanaklarımız oranda bunu açmaya çalışacağız.

Emperyalizm, saltanat keyfini

fazla sürmeden, büyük bir darbeyle sarıldı. Bu sarsıntıyı yaratan darbe, 1. Dünya Savaşı'nın içinde çıkan 1917 Ekim Devrimiydi. 1917 Ekim Devrimi sadece Çarlık egemenliği altındaki Rusya ve ezilen halklar proletaryasının zafiri değil, aynı zamanda bütün dünya halklarının ve proletaryasının da zafiydi. Bu, aynı zamanda, tek bir ülkede de olsa, proletarya devriminin gerçekleşebileceği inancının pratikte ispatlanması olmuştur. Emperyalizm, tek bir ülkede proletarya devriminin başarıya ulaşma koşullarını kendi yasaları içinde yaratmıştır. Sovyet Devriminin kendisiyle sınırlı kalmayacağını, kısa zamanda dünya proletaryasını ve ezilen halkları saracağını çok iyi biliyordu. Ekim Devriminden sonra, özellikle Avrupa'da yeni bir devrim dalgasının gerçekleşmesi an meselesiydi. Özellikle Almanya ve İtalya proletaryası çok sıcak günler yaşıyordu. 1929-30 bunalımı, başta ABD olmak üzere, kapitalist dünyayı büyük bir sarsıntıya sokmuştu. Bu durum karşısında, kuşkusuz, emperyalistler suskun ve elle ri bağlı durmuyorlardı. Zaman geçirmeden ekonomik bunalımdan kurtulmak, Avrupa'daki devrimci dalgayı durdurmak ve Ekim Devrimi'ni boğmak için yeni projeler geliştirmeye başladılar. Emperyalistler karşı-devrim dalgasını başlatmakta gecikmediler. Bu, faşizmdi. İtalya, Almanya, Macaristan, Polonya, Romanya, Bulgaristan, Avusturya, Yunanistan, İspanya, Portekiz ve Japonya'da, arkaalarında finans-kapital ve militarist orduyla, belli bir taban yarattılar. "Faşizm, bir takım ülkelerde -toplumsal demogoji altında- krizin yerinden oynattığı küçük burjuva kitlesinin, hatta proletaryanın en geri tabakalarının bazı kesimlerinin desteğini kazanmıştır."(3)

Ve zaman geçirmeden, iktidarı ele geçirdiler. "1. Dünya Savaşı'ndan sonra, İtalya ve Almanya'da, savaştan yenilgiyle çıkmış olmanın da sonucu, -egemen sınıf, yani burjuvazinin 'tekelci sermaye' kesimi işçi sınıfına ve emekçi kitlelere daha fazla ödün vererek bir çözüm getiremiyordu."(4) İtalya'da Komünist parti ve demokratik kurumlar dağıldı. Önderleri tutuklandı. Alman faşistleri daha iktidara gelmeden, Alman proletaryasının en güçlü örgütlenmelerinden biri olan Spartaküsler'in önderlerini katlettiler. Alman proletaryası köklü bir mücadele pratiğine sahip olmasına karşın, sağlıklı komünist bir önderliğe sahip olmadığı için, Hitler faşizminin iktidarı ele geçirmesi karşısında etkin bir direniş gösteremediler. İspanya İçsavaşı'nda Cumhuriyetçi'ler yenildi. Franko faşizmi o güne kadar eşi benzeri görülmemiş devrimci-demokrat kıyımı başlattı. Diğer ülkelerdeki faşist hareketler de benzeri

yöntemlerle iktidarı ele geçirdiler. Böylece, Avrupa'da devrimci dalga geriletildi. Artık sıra Sovyetler Birliği'nde idi. Emperyalizm, Sosyalizmin bu tek ve güçlü kalesi yıkılmadıkça kendisini emniyette hissetmeyeceği açıktı.

Bu planın en önemli parçası, Sovyetler Birliği'ne savaş açmaktı. Çünkü Sovyetler Birliği'ne karşı uygulanan ekonomik yaptırım, dışlama, bir dizi kışkırtma, isyan ve sosyalist ekonomiyi içte baltalama çabaları etkili, en azından kısa vadede, bir sonuç vermemişti. Almanya, İtalya ve Japon faşistleri birlikte 2. Dünya Savaşı'nı tezgahladılar. Bu faşist blokun savaş aracılığıyla elde etmek istedikleri, sadece Sovyetler Birliği'nin ortadan kaldırılması değildi. Asıl hedef bu olsa da, aynı zamanda, diğer emperyalistlerle de bir pazar hesaplaşmasıydı. Ama, faşist bloğun evdeki hesabı çarşıya uymadı. Bilindiği gibi, 2. Dünya Savaşı Sovyetler Birliği'nin ve müttefiklerinin zaferiyle son buldu. Komünistler hiç bir zaman savaş yanlısı olmadılar. Halkların kendi yazgılarını kendilerinin belirleme haklarına saygılıydılar. Ama, özellikle kendi topraklarında patlak veren haksız bir savaşa da seyirci kalamazlar. Bu savaşı sosyalizmin yararına dönüştürmek temel amaç olur. Nitekim, 2. Dünya Savaşı'ndan kazançlı çıkan sosyalizm olmuştur. Asya ve Avrupa'da yeni Sosyalist ülkeler kuruldu. Böylece, Sosyalizm bir ülke sınırlarını aşıp, sosyalist bir kamp yarattı. Ekonomik olarak emperyalistlerin sahip olduğu olanakların gerisinde olmasına karşın, sosyalist sistem hızla ekonomik geriliğini giderme arayışlarının içine girdi. Kısa zamanda epey yol katettiler.

2. Dünya Savaşı'ndan Sonra;

Emperyalistler sosyalizmle olan mücadelelerini daha ivedi ve güçlü kılmaya başladılar. Yeni atılım ve yeni yöntemler geliştirdiler. 2. Dünya Savaşı'ndan İngiltere, Fransa gibi ülkeler zaferle çıkmalarına karşın, ekonomik ve askeri güç olarak oldukça sarsılmışlardı. Savaştan sonra İngiltere sömürgelerinin büyük bir kesimini yitirmişti. Bir tek ABD 2. Dünya Savaşı'ndan güçlenmiş olarak çıktı. Sosyalist sistemin karşısında, başını ABD'nin çektiği emperyalist sistem, "... eski kapitalist düzeni korumak, kendisini tehdit eden her devrimci ve ulusal kurtuluş hareketini boğmak, sosyalist kampı yıkmak, Sovyetler Birliği'nde ve Halk Demokrasilerinin bulunduğu ülkelerde kapitalizmi yeniden kurmak, dünyanın her yanında hegemonyasını sağlamak için kapitalist dünyanın tüm gerici güçlerini seferber etti."(5)

2. Dünya Savaşı'ndan sonra, başını ABD'nin çektiği emperyalist sistemin sözkonusu emellerine kavuşmak için yürüttüğü mücadele yöntemlerini belli noktalarda toplayıp, kısaca açmaya çalışalım.

Savaşın galip çıkmalarına karşın, Fransa ve İngiltere, 1947'de büyük bir bunalıma girdiler. Her iki ülkede de Dolar açığa oldukça büyüktü. Bir çok işkolunda iş durmuştu. Ulaşım, elektrik, kömür gibi temel gereksinimler 1947 kışının ağırlığıyla iyice karşılanamaz oldu. Almanya ve İtalya ise savaşın yenilgiyle çıkmışlardı. Bunun için, bu iki ülkenin ekonomisi çok daha kötü durumdaydı. Yenilginin faturası oldukça ağır olmuştu.

Bu ülkelerdeki siyasal bunalımın ekonomik bunalımdan hiç de aşağı kalır yanı yoktu. İtalya'da faşizmin yenilgisinden sonra komünist hareket hızla güç kazanmaya başladı. Fransa'da Komünist Parti Hükümette yer alacak kadar güçlenmişti. Savunma Bakanlığı ellerindeydi. Fransa ve İtalya Komünist Partileri Kominform'a katıldılar. ABD, Batı Avrupa'ya da sosyalizmin yerleşeceğinden iyice kaygı duymaya başladı. Batı Avrupa'yı komünizmden korumak amacıyla Marshall Planı'nı hazırladı. Bu plan için OECD'yi kurdu. OECD'nin görevi, Fransa ve İtalya'yı komünizmden kurtarmaktı. Bunun ardından, Almanya'nın da ekonomik olarak kalkınmasına yardımcı olma. Fazla zaman geçirilmeden, Marshall Planı uygulamaya konuldu. 2. Dünya Savaşı'nda ekonomisi iyice sarsılan İngiltere, ekonomik ve politik etki alanlarının büyük kısmını ABD'ye terketti.

ABD, yine komünizmin yayılmasını durdurma planının bir parçası olan "Asya ve Avrupa'nın tam ortasında, Afrika'ya açılan bir yerde, iki eski uygarlığın, Türkiye ile Yunanistan'ın yükü ve görekiyle, tüm sorumluluğunu"(6) üstlendi. ABD'nin bütün bu plan ve çabası, ilk elde, yayılan komünist hareketi durdurmaktı. Aksi takdirde gelişmeler kendi sonunu da getirmekte gecikmeyecekti. Nitekim, bu çabasında da azımsanmayacak derecede başarılı oldu. "Tükenmiş Avrupa ve Japon kapitalizminin siyasal, ekonomik ve askeri olarak belini doğrultmasına katkıda bulundu ve dağılmış sömürgeci sistemin yerine yeni bir sömürü ve yağma sistemini, yeni-sömürgeciliği kurdu."(7)

Sosyalist sistemin güçlü varlığı karşısında emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişki geçici de olsa yumuşamıştı. Emperyalistler varlıklarını sürdürmeyi, biraz da, aralarındaki çelişkiyi yumuşatmaktan, ekonomik ve politik yardımlaşmanın sağlanmasından geçtiğini biliyorlardı. Diğer bir değişiklikse, halkların gözünde teşhir olmuş sömürgecilik olgusundan vazgeçip, yarı-sömürge ya da yeni-sömürge tipini oluşturmaktı. Bu yöntemle, yeni pazarlar bulma yolunu da açmış oluyorlardı.

ABD, komünizme karşı mücade-

lesinin ikinci aşamasını da uygulamaya soktu. Bu, komünizme karşı başlatılacak yeni bir fiili savaşın hazırlığıydı. Bu savaş planı, silah sanayinin akıl almaz düzeyde gelişmesine ve büyümesine yol açtı. Aynı dönemde, NATO, SEATO gibi saldırıya yönelik bloklar kurdu. Kendisine bağlı olan ülkelerde (Türkiye, Yunanistan vb.) imha gücü yüksek silahlar konuşlandırdı. Bunu yaparken, her hangi bir savaş durumunda S.Birliği'nin kolayca vurulabileceği stratejik-askeri noktaların seçilmesine özen gösterildi. NATO, SEATO saldırıya yönelik askeri birlik örgütlenmelerdi. Nitekim, çok geçmeden saldırı zinciri başlatıldı. Yunanistan iç savaşına el attilar. Daha sonraları ise, halkların devrim tarihinde kolay kolay unutulmayacak olan, emperyalistlerin Kore ve Vietnam'a askeri müdahaleleri yaşandı. Küba devrimini bastırmak için de başarısızlıkla sonuçlanan bir çıkartma yapıldı.

Bu dönemde, emperyalistlerin en çok önem verdikleri diğer bir savaş alanı, sosyalist ülkelere karşı yürütülen anti-komünizm propagandasıydı. Bu propagandanın sınırlarını burada çizmeye çalışmak neredeyse olanaksızdır. Sine-masından edebiyatına, radyosundan gazetesine kadar kullanılabilir her araçtan sonuna kadar yararlandılar. Bu propagandaların çoğunluğu provakasyon, yalan ve karalama üzerine kurulmuştu. Ama bu kof ve temesiz propagandalar zaman zaman oldukça işe yaramıyor da değildi. Özellikle geri bırakılmış ülkelerde bu tek yanlı propaganda kitleler üzerinde etkili oluyordu. Sosyalist ülkelerdeki ekonomik ve politik hatalar ve bu ülkelerden kaçan insanlar emperyalist propagandalara bolca malzeme sağlıyorlardı.

Emperyalistlerin bir türlü vazgeçemedikleri planlardan bir diğeri ise, "Kaleyi İçten Fethetme Planı" idi. Sosyalist sistemin içindeki çelişkilere daha çok bu perspektifle yaklaşılar. Parti ve sosyalist düzene muhalif olan güçlere kimi zaman açıktan, kimi zaman gizlice destek verip, kıskırtmaktan hiç geri durmuyorlardı. Sosyalist sistemin iç çelişkilere dolaylı olarak zayıflayıp parçalanması, parti önderliklerinin ML ideolojiden uzaklaşmaları emperyalistlerin en büyük düşüydü. Nitekim, S.Birliği'nin içindeki Troçkist komplolar, sosyalist sistemin dışına çıkan Titocu revizyonizm, emperyalistlerin komplocu iştahlarının kabarmasına "kaleyi içten fethetme" planına ağırlık vermelerine yardımcı oldu.

1917 Ekim Devriminden sonra Sosyalist sistem kendi içinde nasıl bir çizgi izledi? İç ve dış politikadaki, ekonomideki başarı ve başarısızlıklarını irdelemek ayrı bir yazı konusudur. Çok kısa özetlersek; 1953'te Stalin'in ölümünden sonra, iktidara gelen Kruşçev revizyonist kliği Sosyalist sistemi hızla kapitalist sürece soktu. 1960'lardan sonra ise, Sosyalist bir Kamp'tan söz etme olanağı tamamiyle ortadan kalktı. 1970'lerin sonlarında, bu modern reviz-

yonist sistem sürecinde Çin de açıktan katılmaya başladı. Ekim Devriminden sonra ülke düzleminde Tito Yugoslavya'sıyla başlayan revizyonist süreç. Ramiz Alia Arnavutluk'uyla noktalanmış oldu. Gorbaçov'un yürüttüğü Perestrojka ve Glasnost politikası sayesinde, bugün hem Sovyetler Birliğindeki cumhuriyetler dağılma sürecine girdi, hem de devlet kapitalizmi serbest piyasa ekonomisine göre parçalanmaya başladı. Bugün dünyamızda tek bir sosyalist devletin varlığından söz etmenin olanağı yoktur. Küba, Kuzey Kore ve Vietnam gibi devrimci demokratik ülkelerin halen varlıklarını korumalarını ise dünya proletaryası ve ezilen halklar için sevindirici buluyoruz.

Bugün, sosyalist ülkelerde kapitalist restorasyonun gerçekleşmesini bir çok kişi sosyalist ideolojinin iflası olarak değerlendiriyor. Kapitalizmin dört yüz yılı aşkın bir geçmişi var. Kapitalist dünya bu sürecin ekonomik ve politik birikimiyle yüklü. Sosyalizm ise son derece genç. Yönetim açısından sadece kırk yıllık bir geçmişi sahip. Sosyalist gelişme zızzaklar çizse de, sonuçta varması gereken düzeye ulaşacaktır. Çünkü, sosyalizm bir seçenek değil, tarihsel bir zorunluluktur. Sosyalist mücadelenin bugün içine düştüğü gerileme ise, ilk kez olmuyor. Bu gerileme 1848 Devrimleri'nde, Paris Komünü'nün yenilgisinde, İkinci enternasyonal'de de yaşandı. Ama her gerileme yeni bir atılımın ivmesini oluşturdu. Çünkü, bunalımı kalıcı olan sosyalizm değil, emperyalizmdir. Sosyalist blokun yenilgisi, kuşkusuz, bugün dünya proletaryasının yüreklerine acı veriyor. Sosyalizm adına kazanılan her mevzi yüzlerce proleterin kanı bedeline kazanılmıştır. Dünya proletaryası, son yenilgilerle beraber, çok zengin bir deneyimle donanmış durumda. Yeni devrim dalgasının bu deneyimler üzerinde yükseleceğinden kimsenin kuşkusu olmasın.

İkinci Bölüm

Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki "Sosyal" emperyalist sistem, içine düştüğü ekonomik ve politik bunalımdan kurtuluşu, sosyalizmin kalıntılarına saldırmakta, açıktan açığa kapitalist üretim ilişkisini savunmakta, dünya kapitalist sisteminin bir parçası haline gelmeye çalışmakta arayınca, emperyalistler de kapitalist dünya nimetlerini bir kez daha yüceltmek için fırsat bulmuş oldular. Öyle ki, dünya halklarının bir numaralı düşmanı ABD ve boğazına kadar kana gömülmüş faşist diktatörlükler bile "demokrasi", "özgürlük", "insan hakları" havarisi kesildiler. Tabii, bu havarilerin geniş yelpazesini de sosyal demokratlar oluşturuyor. Sosyalist sistemin çöküşünü sosyal demokrasinin zaferi olarak görenler de az değil.

Bugün her türlü mücadelenin önüne demokrasi dayatılıyor, demokrasi koyuluyor. Var yok, demokrasi. Peki, nedir bu demokrasi? Gerçekten söylen-

diği gibi, bütün toplumsal dertlerin çaresi mi? Demokrasi, bir Fransa'da, bir İngiltere'de olduğu gibi, Latin Amerika, Asya ve Afrika toplumlarında da (3. Dünya Ülkelerinde) uygulanabilir mi? Bu ülkeler demokrasiye geçmekle, ekonomik ve politik sorunlarına çözüm bulabilecekler midir? Demokrasi özleminin olması demokrasinin yerleşmesi için yeterli neden midir? Bu ve benzeri soruları daha da çoğaltabiliriz. Bu sorulara tek tek yanıt vermek yerine, genel olarak demokrasiyi açmaya çalıştığımızdan, bir çok soruya da cevap bulmuş olacağız. "Özgürlük", "İnsan Hakları" gibi değerler, demokrasinin (Burjuva Demokrasisinin) değerleri olarak gösterildiği için, bunları, yazımızda, başlı başına açılması gereken konular olarak ele alacağız.

Demokrasi

İnsanoğlunun toplum olarak yaşamaya başlaması, üretim araçlarını kullanarak işbölümünü oluşturması, sömürünün, artık-ürünün, yani sınıfların ortaya çıkması, devlet gereksinimini yaratmıştır. Bir devlet biçimi olan demokrasi ise, ilk kez eski Yunanlılar tarafından gündeme sokulmuştur. Eski Yunanlılar "O zaman Doğu Despotluklarına karşı, kendi yönetimlerine bu adı vermişlerdir ve demokrasinin ilk uygulayıcıları olmuşlar tarihte." (8) Yunanca "Demos" (Halk) ve "Kratos" (İktidar) yani, "Halk İktidarı" anlamını taşır demokrasi. Burada, "Halk"tan kasıt, eski Yunan toplumunun bütün bireyleri değil, toplumun elit kesimidir. Örneğin, köleler, kadınlar, çocuklar, yabancılar halk kavramının dışında tutulur. Yani, bir anlamda "Halk" mülkiyet sahibi (köle sahibi), özgür, yerli erkekler topluluğudur. İşte, demokrasi, bu küçük azınlık için demokrasidir. Bütün azınlık iktidarı gibi, bu iktidar da sömürü ve baskı iktidarındır. Buradaki demokrasi köle sömürüsünün devamını sağlayan bir baskı aracından başka bir şey değildir.

Günümüz burjuva demokrasisi ise burjuvazinin sınıf olarak sahneye çıkmasıyla gündeme sokulmuştur. Yani, feodal sistemin çözülüp, kapitalist sistemin yerleşmesiyle gündeme gelmiştir. Demokrasi kentlerle direkt bağlantılı bir yönetim biçimi olsa gerek. Çünkü, feodal toplum düzeninin egemen olduğu sürece içinde hiç demokrasi örneklerine rastlanmamıştır. İlk demokrasinin yurdu olan Antik Yunan da kent devletleri üzerine kurulmuştu. Burjuvazi ise, zaten "kentli" demektir. Burjuvazi sanayi ve üretimi kentlerde yoğunlaştırarak, nüfusu belli merkezlerde toplayıp, metropoller oluşturdu. Bugün burjuva demokrasinin bütün yönleriyle yönetimde olduğu ülkeler gelişmiş kapitalist ülkelerdir. Feodal üretim ilişkisinin tam olarak çözümediği ülkelerin hiç birinde burjuva demokrasinin olmaması tesadüf değildir. Feodalizmden kapitalizme geçiş sürecini yaşayan ülkelerde genel olarak faşist diktatörlükler egemendir. Çünkü, burjuva demokrasisi feodalizmin çözüldüğü, kapitalist üretim ilişkisinin tam olarak

egemen olduğu ülkelerin yönetim biçimi niteliğindedir. Yani, burjuva demokrasisi, üretim araçlarını elinde bulunduran egemen burjuva sınıfının çıkarlarını korumak için, kapitalist toplumun geniş kesimini oluşturan işçi sınıfının üstündeki baskı aracı, diktatörlüğüdür. Artı-değer sömürsünü sağlayan kapitalizmin devlet biçimidir. Kapitalizm fedolizmi çözdüğü oranda nasıl bir ilerici misyonu varsa, burjuva demokrasisi de monarşist diktatörlüklere karşı mücadelesinde ilerici bir misyon taşıyordu. Bugün Batı Demokrasisi olarak ifade edilen burjuva demokrasisi, başlangıçta oldukça dar, sadece burjuvazinin daha çok sömürü ve daha çok kâr ilkesine göre düzenlenmiş, son derece güdük bir içeriğe sahipti. Sanayi devrimi ile büyüyüp gelişen işçi sınıfının uzun yıllar verdiği mücadeleden sonradır ki, demokrasinin sınırları seçme ve seçilme hakkı, sendikal ve siyasal örgütlenme hakkı... vb. gibi kazanımlarla genişlemiştir. Yani, bugün Batı Demokrasilerinde geniş kitlelerin çıkarlarını bir nebze de olsa koruyan yasaların varlığı burjuvazinin bir başı değil, işçi sınıfının kazanımlarıdır. İşçi sınıfı bir yandan feodalitenin (Monarşist diktaların) yıkılması için burjuvaziye omuz verirken, bir yandan da, kurulan yeni düzenin (Kapitalizmin) daha demokratik bir içeriğe kavuşturulması için kanlı ve amansız bir sınıf savaşı vermek zorunda kaldı.

İşçi Sınıfı Demokrasisi

İşçi sınıfının kavgası tarih sahnesine çıkmasıyla başlar. Feodalizmin tasfiyesiyle başlayıp, burjuva demokrasisinin sınırlarının genişletilmesiyle devam eden kavga, bugün, kokuşmuşluğun, üretim ilişkisinin üretici güçlerin gelişiminin önünde engel olmasıyla, yabancılaştırma işleviyle yaşanılır toplumsal düzen olma ömrünü doldurmuş kapitalizmin tamamıyla ortadan kaldırılmasıyla karşı karşıya bulunuyor.

Demokrasi, çoğunluğun yönetimi olarak, ilk kez 1917 Ekim Devrimi'yle gerçekleşmiştir. Üretici güçleri elinde bulunduran ve devlet yönetimine hakim toplumun bir avuç kesimini temsil eden Çar ve tekelci burjuvazi yıkılır. Toplumun çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfı ve diğer emekçi kesim iktidara el koyar. Bu iktidar işçi sınıfı demokrasisinden (Proletarya Diktatörlüğü) başka bir şey değildir. Her devlet gibi, bu da bir baskı aracı ve bir diktatörlüktür. Burjuva demokrasisi burjuvazi için demokrasidir, işçi sınıfı içinse diktatörlüktür. İşçi sınıfı ve ezilen uluslar için burjuva demokrasisi sömürü zincirlerini kırmayı engelleyen, kapitalist düzenin devamını sağlayan bir baskı aracı, bir devlet biçimi ve bir diktatörlüktür. Sadece burjuvazi için demokrasidir. Proletarya demokrasisi ise, sadece çoğunluğun (işçi sınıfı) azınlık (burjuvazi) üzerindeki baskı aracı değildir. Aynı zamanda, proletarya diktatörlüğü, sosyalist üretimin komünist üretim biçimine dönüşmesini hazırlama-

sı, ülke içinde ve dünya genelinde sosyalizmin yaygınlaşması için kafa-kol, kır-kent çelişmesini ve bir devlet biçimi olan proletarya demokrasisinin kendisini de ortadan kaldırması için de bir araçtır.

2. Dünya Savaşı'ndan sonra ise, Halk Demokrasileri tarih sahnesine çıktı. Bulgaristan, Arnavutluk, Romanya, Çin vb. ülkelerde olduğu gibi. Bu ülkeler devrimden önce ekonomik olarak yarı-feodal, sömürge niteliğinde, ezilen uluslardı. İşçi sınıfı mücadeleye ideolojik olarak önderlik ettiyse de, gerek devrim yapma, gerekse de iktidarı tek başına elde tutma gücünden yoksundu. Bu ülkelerde devrimci sınıf ve tabakalar daha genişti. İşçi sınıfının yanı sıra, küçük-burjuvazi, milli burjuvazi, köylülüğün geniş bir kesimi devrimden yana, devrimci mücadelenin içinde yer aldılar. Bu ülkelerdeki devrimci mücadele aynı zamanda anti-feodal, anti-emperyalist bir içerik taşıyordu. İlk hedefleri sosyalizm değil, ulusal demokratik devrimdi.

Demokratik devrimle sosyalist devrim arasındaki farkı Lenin şöyle belirtir: "Biri özgürlük için (burjuva toplumunun özgürlüğü için), demokrasi için, yani halkın mutlak egemenliği için bütün halkın verdiği savaştır. Öteki, toplumun sosyalist örgütlenmesi için, proletaryanın burjuvaziye karşı girdiği sınıf savaşıdır." (9) Emperyalizm döneminde, yarı-feodal, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin burjuvazisi devrimci barutunu yitirdiği için, Lenin: "Demokratik devrimin kesin utkusu, ancak proletaryanın ve köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü sayesinde olanaklıdır." der. (10) Nitekim, Bulgaristan, Arnavutluk, Macaristan gibi ülkelerde demokratik devrimle sosyalist devrim işçi sınıfının ML parti önderliği altında, tek bir devrimin halkaları olarak uygulamaya sokulmuştur. Buralardaki devrimci demokratik diktatörlükler, proletarya diktatörlüğünün farklı bir biçimi niteliğindedir.

DİPNOTLAR

- (1) Lenin, Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması. Sf.149, Sol Yayınları
- (2) Age, Sf. 152
- (3) G.Dimitrov, Faşizme Karşı Birleşik Cephe- Sf.152, Ser Yayınları
- (4) S.Tanilli, Devlet ve Demokrasi
- (5) E.Hoca, Emperyalizm ve Devrim, Sf.9, Say Yayınları
- (6) Y.Küçük, Türkiye Üzerine Tezler, Sf.173, Tekin Yayınları
- (7) E.Hoca, Age, Sf.9
- (8) S.Tanilli, Age, Sf.27
- (9) Lenin, İşçi Sınıfı ve Köylülük, Sf.173, Sol Yayınları
- (10) Lenin, Age, Sf.174

Devamı Gelecek Sayıda

Gelîyê Zîlan

"Ev kilam, kilama Gelîyê Zilan e! Çaxê hêsîrî û dîliya di Gelîyê Zilan de; ku dozdeh gundên Gelîyê Zilan agir berdan ê: Dêrdê çilgewran! Gere heta roja mirinê em ji bira nekin birawo!..."

Binket! Ev hevoka jorîn, dengbêjê vî kilamî hevelê payedar û bî rûmet Sîdo yê Qarlıova yî gotiyê.

Dibê Dayê êêê.....

Dayê rebenê sibeye,wezê - bi dîyarê gundê Gelîyê Zilan ketim e. lawo li bilind cîyan, min dît, bûkekê derketiye, di destandê de gûşekê lawîn: "Bavo bavo" dike, li halê xwe dibê, keko bi hatina qulingê Biharê di qêriya êêê. Ez çûme pêşiyê min go: "Bûgê xwengxêre ç'abû lawo vî sibê çi cirîya?"

Go: Lo bira, xwedê mîrat bike mala mifetişi Gelîperîya, Ferman dane gawirê Derweş Begê, xwe berdaye îro Gelyê Zilan dozdeh, gidî gundên Gelîyê Zilan agir berdane, îro tu bala xe bidayê birîndaran, nazikan û cindîyan ûû wi.....

Li alîkî êêê...

Nalîne nazikan, birîndaran û cindîyan, tu bala xwe bidîyê, derguşên ber pêşîran tamam kuştin, birawo bi singûyan ayî, lo bira fermane, keko fermane, birawo fermane, birawo fermana me Kurdan e, fermana Gelîyê Zilan e, îro xeniqandina şêxan e birîna melan e, kuro rabûye text û sîfreyên xanedan e, îro tu bala xwe bidîyê surgunê axan e, ez bi rebena biram e, sersê rojê me qedîyan azana şerîf çawa ji nava me hildan e êêê....

Dibê keko ferman e ê ûû êê û, lo biraferman e êêê ûû êêê ...

Li alîkî nalîne nazikan, birîndaran û cindîyan e êêêêêê, tu bala xwe bide!!!

Vî sibekê fermana me derketiye ji cem Tirkan ûûû...

Vere dayê yê yê êêêêê...

Dayê rebenê serê min dêsê, dilê min ji dianî dîne êêêêê, gelo min dît bûkekê ser bixêlî derketiye derguşekê di hemêzê tê: "Bavo, bavo" dikir, bi ser me de, mîna qulinge Nîsanê diqêrîn e êêêê. Ez çûm e pêşiyê min go: Xişkê çibû, lawo îro çi qewimî, çi cirîya? êêê... Go: "Birawo xêr û şer îro tevhev bûne, Xwedê mîrat bike mala Gawirê Bêdîn îro Birincî Ordûwê keko li İkincî Taburê kir qêrîn e êêêê. Fermana Gelîyê Zilan vî sibê deranîn ê êêêê Agir berdane dozdeh gundên Gelîyê Zilan, derguşên ber pêşîran, jinên bi ducanan li serê singûwan dixînin êêêê ûûû êêê....

Qefle bi qefle bi heve girêdane, qeflêyên pêşiyê qîzê nazîkê cîndîn e êêê. Qeflên ortê xortê dest bi hine tamam bêsucin, Rebiyo vî sibê nazîkê tusîzê wa cîndîne êêê, de wele qeflêyên dawiyê tamam keko vî sibê bûkê dest bihine û rû bixêlîn e, tu bala xwe bidîyê! Gawirê Derweş Begê di qundê me de pawaniyê digêrin e, de îro derê odekî min dît dişkênîn e, bûkekê serbixêlî, xortekî destbihine ji dertin e, xort digo: "Xalo ez ketim e bexte, Xwedê û Yezdanê di jorîn e, te sê birayê min, sê xwişkê min, du bûkêmin kuştin e, min nekuje êêê, bira mirad û mexsedê min di çavên min de nemîn e!!!!" Ewî Gawirî, herdûwan li serê singûwan dixîne tû bala xwe bidîyê!!!! Ji wan derbas bû; jinekê li erde, kuştin ê, li ber pesîrên jinikê derguşekê şeş mehîn e, dergûş digirî, dest davêje pêşîran şîr tê de tûnîn e, ez ji wan derbas bûm: Min dît qîzek û xortek rûniştin e, qîzik digirîn, lawik hesiran dibarîn e; min go: "Xuşkê hûn

çiyê hev û dîne? Go: "Keko em xuşk û biran e, sêzdeh nîfûs ji êvare xwedê de ji mala me birrîn e! De lê dayê êêêê, Em xuşk û birran e, gidî sêzdeh nîfûs ji êvar de ji mala me birrîn e êêê. Io bira em her yekê bi sê sungûyan birîndarin, em dîmirîn, xêra me tunîn e; çawîşo qey tu kurmanci? Mala te mîrato, tu çîma vî sibekê wa xayin e êêê, tu bidî xatirê xwedê tasekê avê sarkanîyan ji birîndarê xwe re xêre bine êêê... Axx!!! De emê dimirin keko vî sibê xêra me tunîn e!!! Kêko li me ferman e êê ûûû. Wele keko fermane êêêê, way bira ferman êêê fermana gidî Gelîyê Zilan e, tû bala xwe bide, xenqandina şêxan e, birrîna melan e rabûye text û sîfreyên xanedan e, kuro camî tamam kûrîn qîşle û qawîşên zîfû û cendîma e, kuro ez bi gorîya biram e, de van teresan şer a Mehemed dane ber lûngan e, çaxê me çû, hat çaxê manto lîyan e, ey ne tu vî sibekê bala xwe bidîyê!!! Ez bi rebena biram e, çawa azana şerîf, îro sê roje ji nava me hildane keko ûûû dibê keko fermane êêêê.... Wer bira ferman e, êêêê, wele fermana Gelîyê Zilane tamamê jinên bi du-can, keko derguşên ber pêşîran, van xortên nazîkê cîndî qîzên bakîre û xama, lêdixîn li serê singûwan, keko fermane êêêê ûûû ha hî.....

Ev kilam ji devê Sidoyê Qarlıova Xurşîd Mîrzenî nivîsiye.

Cî: Amed, Dîrok 10.1979

Dîse kilam nude nivsandin: 3.9.1990

(Pirtuka Jinor de be derketinê)

KÜLTÜR VE SANAT MİRASIMIZI SİLAH OLARAK KULLANALIM

İnsanların ilk kültür merkezleri niteliğinde olan mağaralar binlerce yıl öncesinden günümüze taşınmış insan emeğinin en değerli örneklerindedir. Mağaralardaki atalarımızın yaşamları olduğu gibi mağara duvarlarına kazınmış resim olarak bize ulaştı. Beslenmek ve soylarını sürdürmek için yaptıkları avcılık ve toplamacılık daha sonra da hayvancılık bir emek sarfederek yapıyordu. İnsanlar bu maddi yaşamı üretirken, toplumsal bir varlık olarak kendileri için lazım olan her şeyin üretimini de öğreniyorlardı. Bu maddi ve toplumsal yapı içinde insanlar, kendi kişi-

liklerini, sanatsal ve kültürel özelliklerini de keşfederek, yaşamsal özellikleriyle özdeşleştirdiler.

Daha sonra bir hayvanın avlanmasını sanatlaştıran dans haline getirdiler. Böylece ilk dansları doğdu. Buğday biçerken, zorlukları ve kendilerine yapılan işkenceleri, birer oyun haline getirdiler. Böylece ilk folklor ekipleri doğdu. Ölülerini üzerinde yaptıkları ağıtlar, zorbalara, işkencelere ve sömürücülere yağırdıkları lanetler, türküler haline geldi. İnsanlar doğa ve toplum sırlarını üretim sonucu çözdüler: ama bütün sırları çözemediler. Bu-

gün bile çözemedikleri binlerce sır olduğu gibi duruyor. İnsanlar, çözemedikleri bu sırlara tapırlar ve bunları uzun yıllar birer tabu haline getirdiler. Bu sırları çözdükleri an, yavaş yavaş tapınmaları terklemeye başladılar. Fakat çözemedikleri sırlar, binlerce yıl doğa üstü görünmeyen bir hayali varlığı gündemde tuttu ve hala tek tanrılı dinler varlıklarını sürdürüyorlar.

İnsanların mağaralardan çıkıp, yerleşik alana ilk geçişleri, ekimin ilk defa yapıldığı yer olan Mezopotamya bölgesindeki Kürtlerin ekonomik ve kültürel zenginlikleri ortaya ser-

mehtedir.

Tarihte çeşitli kavimler ve halklar zamanla düşmanın işgali ve istilası karşısında kendi varlıklarını, kültürel değerlerini korumayıp yok olmuşlardır. Fakat Kürtler, zamanla çeşitli işgal ve istilalarla karşılaşmalarına rağmen, yok olmayıp varlıklarını ve zengin kültürel değerlerini günümüze kadar sürdürebilmişlerdir ve hala düşmanlarının zalimlikleri ve imhaları karşısında varlıklarını sürdürmektedirler. Bu tarihte az rastlanan bir olgudur. Türk, Arap ve Fars sömürgecileri Kürdistan'ı sömürgeleştirmelerine karşı kültürel ilhakı gerçekleştirememişlerdir. Aksine Kürt kültüründen etkilenip onu kendi malıymış gibi sahiplenmeye kalkışmışlardır. En basitinden Türk sömürgecileri; Kürt folklor, müzik, hikaye, fıkra, çeşitli sanat ve kültür değerlerinin estetik yapısını değiştirip kendisine mal ediyor. Türk sömürgecileri, yerleşik alana sahip olmadıkları ve çobanlıkla uğraştıkları için,

hiçbir zaman, bir kültür ve sanata sahip olma mışlardır. İşgal ettikleri toprakları kültüründen etkilenmiş ve kendilerine kopya almışlardır. Kassitler, Gutiler, Mitaneler ve Medlerin bıraktıkları yapıtlar ve kültürel eserler, düşmanlar tarafından yok edilmiş, sahiplenmeye kalkışılmış. Ancak Kürtlerin uğradıkları katliamlar, 1639 Kasrı Şirin Antlaşmasından sonra sömürge statüsüne girmesi, zamanla toplumsal geçişi kendi iç dinamiğiyle yaşamadığı için uluslaşmada gecikmesi en çarpıcı örneklerdendir. Kapitalizmin şafağıyla uluslaşma başlayınca, ulusal kültürde bir kimlik kazandı. Feodalizmin yıkılışı yüzlerce yıl oldu, fakat Kürdistan bir ulusal ve kültürel kimlik peşindedir. Son yıllara kadar Kürt kültürü feodalizmin ve dinin etkisi altındaydı. Günümüzde artık Kürt kültür ve sanatı çağdaş toplum anlayışıyla özdeşleşiyor. Özellikle 70'lerden sonra Kürdistan'da filizlenen sosyalist (gerçekçi) sanat gelişerek, gelecekteki

sosyalist Kürt toplumsal yapısına zemin niteliğindedir. Kürt toplumu kendi sanatsal evrenselliğini, ancak kendi özgün devlet anlayışı içerisinde bulabilir. Kürt sanatçısı ise, kendi ulusal toplumsal ve gerçekçi sanat anlayışıyla temel sorunlarını işleyerek, evrensel bir boyuta ulaşabilir. Bu da ancak, sanatın militan ruhunu işleterek, toplumsal gerçeklerle özdeşleşerek estetik bir yapı oluşturabilir. Biz evrenselliği soyutta değil, somutta aramalıyız. Yani evrenselliği toplumsal gerçeklerde aramalıyız. Sanatçı kendi sanat kolunu, bir silah olarak düşmana karşı kullanmalıdır. Yok kullanmıyorsa o sanatın hiçbir değeri kalmaz. Kürt sanatçısı, kendi sanat değerini toplumsal değerlerle yoğurmalı, maddi yaşama yansıtmalı ki, bu emeğin insani bir değeri olsun.

H.Çalım/VAN

T.C.'NİN DEĞİŞMEYEN GELENEĞİ, IRKÇILIK VE YAYILMACILIK

Setxan DOZ

Sözde yumuşama üzerine yürütülen hararetli tartışmalar sürerken, bir yandan faşist Türk ordusunun mutad saldırıları Güney Kürdistan'a aralıksız olarak sürüyor; öte yandan ise, parlamentodan-basına, spor sahalarından-ordu kışalarına kadar dizginli bir şövenizm dalgası yayılıyor. Kürt halkına karşı yürüttüğü özel savaşı yitirme tehlikesiyle karşılaşan TC, savaşı geniş kitleleri içine çeken bir düzlemde genişletmek istiyor.

Son günlerde yayınlanan hemen bütün gazete başlıkları kışkırtıcı, tehdit ve tahrik edici içerikler taşıyor. Basın planlı bir şekilde Kürt halkına karşı düşmanlığı, körükleyiyor, ırkçı-faşistlerin kimi toplantılarda, maçlarda sergiledikleri tutumlar, Kürtlere tehdit, Türklere ise örnek gösteriliyor. Tarihi yeterince ırkçı-katliamcı saldırılarla dolu olan Türk sömürgeciliği, geçmişte Ermeniler'e, 9-10 Eylül'de Rumlar'a defalarca Kürtler'e karşı denediği soykırımları yeniden Kürt halkına karşı kullanmakla çıkmazına çözüm arıyor.

Tamamen Türk sömürgeciliğinin sivri ucu ve yönlendiricisi MGK tarafından yönlendirilen burjuva siyasi partiler, ulusal kurtuluş savaşımız karşısında 'yek vucut' bir tavır sergiliyorlar. Kimileri tarafından isimdeki albeniye kapılarak "demokratik ve halkçı" ilan edilen "Karaoğlan"(!) Ecevit, Kıbrıs fatihliğine, Güney Kürdistan'ı ekleyerek, sicilini kabartmak peşinde. Güney Kürdistan'da Saddam faşistinin etkinliğini kaybetmesi, ülkemizin bu parçası için yeni tehlikeleri beraberinde getirdi. Körfez savaşı sırasında da Sad-

dam'a elinden gelen desteği veren (-kimi çevrelerde bu anti-empyrealistik olarak alkışlanmıştı-) Ecevit, yeniden hem Saddam'ın yardımına koşmak için TC'den işaret ve icazet bekliyor, hem de tarihsel Musul-Kerkük hayellerine gerçeklik kazandırmak için ısınma turları başlatmak niyetinde. Tarih her zaman tekerrür etmeyeceği gibi, halkların karşılaştıkları felaketlere her zaman boyun eğmeyecekleri de kerelerce gösterilmiştir. Politikada sayıklamak, çoğu kere sayıklı-yarı rakibine kazmak istediği çukurda boğmuştur. Ecevit'in söyledikleri kimliği hakkında yeterince bilgi veriyor. Onun hakkındaki geçmişte yayılan hayallerin ve benzerleri için bugün yaratılmaya çalışılan sahte tabloların anlaşılması bakımından, aşağıdaki sözler yeterli kanıttır.

"Müttefiklerimiz nezdinde ısrarlı girişimlerde bulunarak, bu sözde güvenlik bölgesinin (-Güney Kürdistan için söyleniyor-bn) Türkiye'nin güvenliğini tehdit ettiği anlatılabilir. Irak'ta insan hakları ve demokratikleşme süreci güvence altına alınmak koşuluyla, bu bölgede Irak'ın otoritesinin yeniden gerçekleşmesi için Türkiye girişimlerde bulunabilir. Bu seçenekler gerçekleşmediği takdirde de Irak'ın onayınalmak koşuluyla Türkiye geçici olarak, yani Irak o bölgede otoritesini yeniden kuruncaya kadar, o bölgede otorite boşluğunu bir ölçüde doldurmaya çalışılabilir."(30 Ekim 91 Hürriyet)

Bir atasözü, "Akrebın sokması kininden değil doğasındandır" der. T.C. ve Kürdistan arasındaki sömürge, sö-

mürgeci ilişkisi tarafından koşullandırılan Türk sömürgeciliğinin siyasi hattı, zorunlu olarak ırkçı ve yayılmacı olmak durumunda. Başka türüsü eşyanın tabiatına aykırıdır. Ölmek istememek nasıl ki doğal bir iç güdü ise, sömürücü sınıfların ve sömürgeci egemenlerin kendi çıkarlarını korumak için çeşitli yollara baş vurmasında, yapıları gereğidir.

Hiç şüphesiz Ecevit'in tavrı ayrıksı, müntent bir tavır değildir. Bu egemen Türk burjuva siyaseti çevrelerinin ortak siyasi çizgisidir. Onlar arasında yazılı olmayan, ama her zaman geçerli olan bir mutabakat vardır. Bu birinci olarak sömürge statüsü içerisinde tutulan, Kürdistan'daki egemenliğin korunması, bununla bağlı olarak ta dışarda, şartlar ve koşullar elverdiği oranda yayılmacılıktır. Dünyadaki ve bölgedeki güç dengelerine göre, "esir Türkler", "12 Ada", "Kıbrıs" ve "Musul-Kerkük" hayalleridir.

T.C. hakkında hayaller yayılmasına müsaade etmemek gerekiyor. Toplumsal gelişmeyi, ekonomik-siyasi süreci belirleyen nesnel yasalar kendi önlerini açacaktır. Öncüye düşen görev, kendi lehimize bu süreci hızlandırmaktır. Tarihsel geçmişimizden çıkartılan dersler ışığında, bağımsız ve birleşik bir vatan, özgürlük ve sosyalizm için bilinçli özne olarak koşulları zorlamamız gerekiyor. Bu konuda ideolojik-siyasi olarak doğru bir hat yakalanmıştır. Sorun onu hayata geçirecek pratik seviyeyi yakalamaktır.

7 Kasım 1991

AZADIYA KURDISTANI XELASE GELE DINAYA XELASE GELE DINA AZADIYA KURDISTANIYA

Vazé! Kurdistane min, vazé!
kamy tu kerda kolétié na dina?
nu sene cilo şao tu gureto pa?
hard û asmen biyene sor khîla çeke to'ra
Vazé! kurdistane min, vazé!
kamy tu kerda kolétié na dina?

Ma zoneme, dina, dina dewuz û qıslacûna
dina, dina yî axa û begû niya
Ma oncîya zoneme,
ma darde kêrdime, qır kherdime gile kou'ra
rıznai, wesnai, dardywe dew û sukhe ma,
Vazé! Kurdistane min, vazé!
kamy tu kerda kolétié na dina?

Ma zoneme wuaştiv
yî zorkesû, yî emperyalistû, yî faşistû
bintesten û kolétiya mîletê dina.

Jû tû, jû Wietnamy, jû Qamboçiya
jû sare Latin û Ameriqa
yî sarekerdû, yî zorkesû, yî leyrûne emperyalizmî
wuaştiv
Serv û Lozan'ra barekerdena tû
tû sarekerda, tu kerda çor letey ju sare, ju cigere-
rune
Ali Şer û Seyit Rızayî.

Cere tû Mezopotamia, Basra
côre tû œafkasiya
Pers û Aravî Grek û Latini
tû sero ostôri fiştiv xilî
Dewleta Ali Osmanî, jû zobina mîletî
dert ûciran, xort û cîtkari berdi xırkerdî
zaf bêkeşen ame sare tu ser
eve hozorû milis û eskherî msnay
dewujî, qıslacî, côlegy, morevayî
axwlery, çeye pêseyî, xanedane mîlete kurdî,
juvin'ra giredayî berdi qırkerdî
zof çeneyî, zaf domone qij, zof çineviayêyî
wuvîn'ra giredayî berdi vera sare birnayî

Avé hégayî ramnayî
^colegy, qıslacî, gurenayî
kam kê sare da we, berdi qırkerdî
dodîma koli birnayî, gemy vésnayî
kou'ra, pulu'ra bîry xedenayî
péyecû, zift, osın, paxır, zern
şem, peme, genim, cew, lazut, nuky, kúncî,
asm û roz jede fıra bojûne ma ont berd
ont berd zern û şeme Kurdistani,
dora tipiya name ma vurnayî
destune mara layî giredayî
qamçûr guret ma'ra, eskher wuast

zone ma dard we, roşta ma kerde tari.

Ma rai vıraştiv, yî se'ra şî fethelay
ma pırde vıraşti, yî sera şî bower
ma da pêro guret, yî ma sero bi axayî
yî bi ospor, ma kerdime payeyî
yî bi mırday, ma bime teverayî
ma ûştîme'ra yî ma sero bi zulumkarî
yî koletikarî, yî faşiste murdari
yî berdeştûne emperyalizmî
ma sero şındory birnayî.

Markqx û Engels û Lenin
wu hewalo çer Stalin vejayî
raya pilê mısnera pale û cîtkari
raya azadî mısnera paleû cîtkari
raya azadî mısnera dewuz û qıslacî
mısnera xelke bîndestene hemû karkerenê dina
Pale û cîtkare Sovyetistani rızna da we çefe Çarî,
raa partiya œommünistiya Sovyetisani, Raa Le-
nini de
wu venge tuye meste Kurdistan
sazbiye Respublika Sosyalistiya Yekitiya
Sovyetistanî
puke azadî dêmde Asia û Afriqa
vejiya ro ser Çin, bînde mend
Japon û Ameriqa
Tertele Dersim'ra ma hesna Venge Ho Chi Minh
emperyalizme ameriqa guret wxu bînde nara
pale û cîtkare Kuba
Çeke Sor, Çeke proletariya sare serde darke ker
Hitler
lete Europaye pil kot hete ma
vilik da Balqania...

Gele bîndest, gele Kürdistani, gele tirk,
Pale û cîtkare tirk û kurdî, eravi, persi, hermeni
vraye juvin'ra fiyene
xwu çip girede xelke sosyalistani ra
piya birijnime çefe faşizm û emperyalizm u qolo-
nializm
markxizm-leninizm dîsmala ma,
xwu ver erzene, cip vraye çekune xwu ra fiyene
ma zoneme, nara tipiya
nê Musolini, ni Hitler, ni salazar
ni mîsto tirk, ni Pinechet, ni faiq turin ne Evren
endi besenekene endî
ma zoneme verva faşizmî
verva emperyalizmî
verva qolonializmî
Azadiya Kurdistani xelase gele dinaya
xelase gele dina Azadiya Kurdistaniya.

17.10.1975

KÜLTÜR VE KÜLTÜRE YAKLAŞIM SORUNU

"Teorik sorunlar, politik öneme de sahiptirler. Ve politika ideolojiden ayrılmaz, fakat ideolojik ilkelere de karıştırılmaz. *İdeolojik ilkeler an'ın politik ihtiyaçlarına bağlı kılınmaz. Umut vaad eden bazı uzun dönemli ayantajlar için bile sulandırılıp bozulamaz ve tahrip edilemezler. Politikada ödünler verme ve uzlaşmalar yapılabilir, fakat ilkelerde asla... İlkeler korunmak zorundadırlar.*"(1).(abç)

I

Kültür kavramı ve olgusunu incelemeye, tanımlamaya ilişkin tutumlar, yaklaşımlar farklı farklıdır. Her bir sınıf ve tabakanın kültüre bakış açısını ve onu amaçları doğrultusunda kullanabilme isteğine, bu farklılıklar beslemektedir. Bunun temeli, kültür tanımına yüklenen burjuva anlamların aşırı esnekliği ve bu kelimansu karakteridir.

İnsanın kendine yabancılaşmışlığının doruğu olan burjuva-kapitalist toplumun maddi ve manevi yetersizliğinin kaçınılmaz sonucudur bu.

Kültürün tanımı ve ona yaklaşım konusunda, sınıfların üzerinde anlaşabileceği bir ve tek tanım bulmak olanaksızdır.

Konuya açıklık getirebilmek için, materyalist bakış açısının ışığında sınıf(lar)ın bakış açısına bir açıklık getirilebilir.

Kültür; duygu ve gözlemlerimizle algıladığımız olgulardan ayrı, onların dışında bir şey değildir. Ama tümüyle onlarla özdeş de değildir. İnsanda, yaşamında, düşüncesinde ve davranış biçiminde dile gelmesi açısından ele alınan ve insanın hayvansal kökeninden sıyrılmasına ne ölçüde yardımcı oldukları gözönünde tutulan tüm nesnel başarıların, bunlarla bağlantılı ve bunlarca belirlenen toplumsal ve manevi başarıları belirtmek için kullanılan bileşekli bir kavramdır.

Kültür; "nesnel bir emektir", kararlı ve sürekli örgütlenmiş etkinliklerin toplamıdır.

Kültür; insanın yaratıcı/değiştirici eylemlilik ve etkinliklerinde, hep iyiyi ve güzeli kurmanın tohumlarını içinde taşıyan, yarınlar için dönük olan değerlerde varolardır. İnsanın kendini ve doğayı değiştirmesinin tek koşulu olarak kültür,

gerçek yaşamın insani özünün kendisidir.

Kültür; toplumsal varoluşu ve gelişmeyi olanaklı kılan insan varlığının nesnel bir biçimde varolmasıdır. "...insanın somut etkinlik yeteneği ve aynı zamanda nesnel olma niteliği(kendiliğinden bir nesne üretme yeteneği) varlığının en önemli özelliğini, tarihsel gelişim yeteneğini ortaya koyma"sıdır.(2).(aç.V.M.)

Demek ki, kültür; insanın tarihsel gelişim sürecinde doğa ile savaşımında oluşturduğu -sınıflar savaşımıyla zenginleştiği- maddi ve manevi biçimlerdeki her türlü etkinlik alanıdır. Ya da tarihin yapıcısı ve tarihin konusu olarak insan varlığının bütününe oluşturan tarihe her türlü katılımdır. Bundan dolayı, "... kültür, herşeyden önce, insanların ve insanlaşmışlıklarının ulaştığı düzeyin ayırt edici bir özelliğidir ve düşünmenin, toplumsal davranışların ve eylemin özgül insanal biçimlerinin dile getiri"lidir.(3)

Yukarıdaki tanımlardan anlaşılacağı gibi, kültür, insanın üretimle olan ilişkisi ve çelişkisinin sürekliliğinde, daha iyiyi ve güzeli ve yaşanılası olanı yakalamak üzere verdiği bilinçli savaşta ürettiği/verdiği değerler toplamıdır.

Başlangıçta, yani ilkel-komünal toplum döneminde, doğayla savaşımında yaratılan kültür, toplumsaldır, bir bütünlük arzeder.

Özel mülkiyetin ortaya çıkışı, kültüre de, toplum gibi bütünlüklü yapısını yitirtmiştir. Sınıfların varlığı, üretimle olan ilişki ve çelişkilerinin rengi, kültürü de, sınıflara göre farklılaştırmıştır. Kültürü sınıfsal karaktere büründürmüştür.

Üretim, yaşam biçimi ve dilde olduğu gibi, kültür de, yükselen her yeni sınıfla -ki, yeni sınıf yeni üretim ilişkilerine tekabül eder- doğan her yeni toplum biçimiyle birlikte belirli bir gelişme gösterir. Ve tarih sahnesinden çekilen/çekilmek zorunda bırakılan her sınıfla birlikte, kültürün, o zamanlar o sınıfın doğumu ve varlığı ile gösterdiği gelişme işler ve kullanılır olmaktan çıkar. Çıkan/çıkarılan yan; yalnız ve doğrudan o sınıfın varlığı ile ilişkili olan, onun karakteriyle özdeşleşen yandır.

Köleci toplumun doğumuyla ilkel komünal topluma, kapitalist toplumun doğumuyla feodal topluma, sosyalist toplumun doğumuyla kapitalist topluma özgü bir çok değer tarihe karışır. Bazıları geçmişteki ilişkileri dile getirmek için örnek olarak kullanılır olmanın ötesine geçmez. Başka bazıları da, geleceğe uzanan köprüünün yapıtaşları olarak kullanılır.

Bu, yükselen yeni sınıf istediği

için öyle olmaz. Onların varlık nedenleri olan ilişkiler ortadan kalktığı için varlıklarını sürdüremezler. Yükselen yeni sınıfla birlikte, kendini gösteren gelişme, koşulların olumsuzluğuna rağmen, sınıf öyle istedi diye değil, olmasını gerektiren nedenler doğduğu, olması bir zorunluluk durumuna geldiği için gelişirler.

Demek ki, sınıflı toplumun kültürü, kültürün ideolojik içeriğine bir sınıf karakteri veren sınıflar karşıtlığının yansımasıdır. Bu bağlamda kültür; toplumsal deney, bilgi, birikim ve benzerlerinin kuşaktan kuşağa aktarıldığı alana, aktaranın ideolojik etkinliğine hizmet eden bir alandır.

Eşdeyişle, "Kültür ile belli tarihsel topluluklar(kabile, halk, ulus ya da kültür yakınlığı olan halklar grubu) arasındaki ilintiler, kültüre özel bir biçim kazandırırken, kültürün belli bir toplumsal sistemle, sınıf çıkarlarıyla, vb., arasındaki ilintiler de kültüre belli bir ideolojik içerik ve nitelik ver"en bir alandır.(4). (aç. V.K. M.K.)

Bir toplumsal varlık olan insan, belli bir kültür ortamında doğar. Bunun sonucu olarak, geçmişten gelenin güdüsü/etkisi altındadır doğal olarak. Ancak, öte yandan da, kendi çağının evrensel kültürünün de etkisi altındadır.

Dolayısıyla insan, kendi çağ ve kültür çevresini dönüştürme, miras olarak aldıklarına yeni nitelik ve yeni renkler katma olanağına sahiptir. Sahiplik, geçmiş ve yaşanan anda yaratacaklarıyla ve geleceğe bırakacaklarıyla somutluk kazanır.

Bu anlamda kültür mirasına sahip çıkma isteği, insanın kendi kişiliğine sahip çıkmasıdır. Kendini tanıma arzu ve etkinliğinin bir parçasıdır.

Kültür -ve doğal olarak tarih- e sahiplenişin birey düzlemindeki anlatışı, sınıflar açısından da geçerlidir. Bakış, bireyin ait olduğu sınıfın ideolojisiyle uyumlu olmak durumundadır.

Konuya, proletaryanın kültüre yaklaşımı bağlamında açıklık getirerek daha anlaşılır kılmaya çalışalım.

II

Ulusların varolması, insanlığın tarihsel gelişiminin gösterdiği gibi durağan bir çizginin değil, herşeyden önce, değişen yaşam koşullarının ve yeniyle çelişen eski biçimlerden annarak daha üst düzeye çıkmasının sonucudur. Bu anlamda da, gelişmesinde hem yerellik vardır, hem de insanlığın bir parçası olması nedeniyle evrensellik

etkisi vardır.

Kültür de öyledir. Yani evrensel-dir. Her ulusal kültür, demokratik ve sosyalist değerleriyle evrensel kültür-rün bileşenidir. Onun bir parçasıdır. Böyle olduğu için de, evrensel kültür hiç bir ulus, ya da birkaç ulus topluluğunun tekelinde değildir. Tüm ulusların malıdır.

M-L düşünce; işçi sınıfının temel çıkarları açısından ve onun öz dünya görüşü olarak, kendi sorunlarına yaratıcı bir bakışla kendini belli eder. Karşıt sınıfların temel çıkarlarını ve dünya görüşlerini temsil eden ve komünist olmayan düşünce, ideoloji ve felsefe sistemlerine karşı etkin bir mücadeleyi öngörür. Gündemdeki egemen ideolojinin özelliklerini, önermelerinin gerçek yüzünü ve çelişmelerini açığa çıkarır. Öte yandan dayatılmak istenen kültür ve sanat görüşlerine karşı da olumsuzlayıcı eleştirel tavrını koyar.

Demek ki, kültür alanına, ona yaklaşım biçimi ve onu değerlendirmede M-L anlayış ile, burjuva küçük burjuva ve diğer tüm proleter dışı sınıfların anlayışından farklıdır. Öyle olmak durumundadır.

Proletarya dışındaki sınıfların kültüre yaklaşımı, "...insanı bir sonuca götüren bir araç olarak" görmek ve onu "yararlılık ve işlevsellik açısından ele al"mak(5) olarak özetlenebilir. Yani, en genel deyimle ikiyüzlücedir. Onlar kültüre böylesine çarpık yaklaşım-mla, ulusal-demokratik ve sosyalist yönü, egemen kültüre kurban etmektedirler. Sömürgeciliğin ve her türden burjuva kültürünün egemenliğini kut-samaktadırlar.

Soruna böylesine bir yaklaşım, doğal olarak, bu yaklaşımı benimseyenlerin kimliklerini tam olarak bize sunmamaktadır. Sınıflı toplumda bu, sömürücü sınıfların ortak paydasıdır. Ortak payda olması onun sürgünlüğü anlamına gelmez. Sınıfsal çıkar, paydanın yorumlanışında farklılıklar göstermek durumundadır.

Bir kesim geçmişin "büyüklüğü"nü, "zenginlik" ve çok "yönlülüğü"nü temel alırken, diğer bir kesim, geçmişten alınacak hiçbir değer bulamaz. Yaşanılan dönem ve oradan geleceğe yönelik aynı üretimde bulunmayı çıkar yol olarak görürler.

Birinci kesim, kapitalist-burjuva sınıfta ve ulusal-demokratik değerleri salt manevi kültürle sınırlayan milliyetçi-burjuvazide somutlaşır.

İkinci kesim ise, buna tepki olarak çıkan, birincinin geçmişe gömülmesinin tersine, geçmişle tüm bağları koparmayı savunan, proletaryanın içinde yankısını bulan sol sektimizde somutlaşır.(Boğdanov ve şürekasının "proletkült" anlayışı.)

M-L anlayış, bu iki sapkın anlayışın dışındadır. Ve doğası gereği, onlarla taban tabana zıttır. Bu iki sapkın anlayışın "orta"sını bulmak ise, proletaryanın tavrı olarak gösterilemez. M-

L'in bu konudaki tavrı, "tarihsel esneklik" ve "kesinliğin birliği"nin kesinliği noktasıdır.(6)

Çünkü proletarya, insanlığın yarattığı tarihsel/kültürel kazanımların tümünü alır. Onları inceler ve eleştiri süzgecinden geçirir. Bu kazanımların eleştiri süzgecinden geçmiş en iyi öğelerini alarak, günümüzden geleceğe uzanan süreçteki demokratik ve sosyalist ideolojiyi besleyen kültürel değerlerle bütünleştirerek, geleceğe uzanır.

Buradan da anlaşılacağı gibi, proletaryanın kültür konusunda ve bırakılan mirasa yaklaşımında hem bir kopuş, hem bir süreklilik vardır. Kopuş, köhnemiş/çağdışı değerlerdir. Süreklilik ise, demokratik ve sosyalist kültürel özledir. Böyle olmak durumundadır.

Aksi durumda, kültür, tarih ve tarih bilinci, toplumsal/sınıfsal bilinçten soyutlanarak ele alınmış olur. Yanılgı ve yanılsamalara açık kapı bırakılmış olur. Geçmiş özüleyenin ya da geçmişini tümüyle yoksayan anlayışların tutuculuğuna düşülür. Her türlü evrensel kültür öğesine yabancılaşılır. Ya da tam tersi olarak ulusallığa kapanılır.

Proletarya ve onun örgütü, mücadele -ulusal sorunun çözülmediği Kürdistan gibi ülkelerde, ulusal kurtuluşun da önderi olarak, - stratejik hedefi olarak sınıfsız toplumu koyarak başlar. İdeolojik konularda ödünsüz davranmayı temel alır. Tüm diğer ilişkilerini, dönemleri dikkate alarak, bu anlayış üzerine inşa eder.

Bu bağlamda, proletaryanın örgütü kültüre: "... belirlenen hedeflere ne pahasına olursa olsun ulaşmak için kullanılan, tümüyle yüzeysel ve pragmatik bir araç olarak" bakmaz. Kültürü, "... hiç bir zaman için gerçek içeriğine ters düşecek bir alanda" ve biçimde "kullanmaz"(7)

Yani her tür dar pragmatizmin, yapay ve aldatıcı yararcılığın, sektimiz dışında yaklaşır kültüre. Kristal bir özenle ele alıp inceler ve işlenecek yönlerini, bir kuyumcu titizliğiyle işler.

Bu konuda, Lenin yoldaş: "Kafanızı insanlığın bütün hazineleri konusunda bilgi edinerek zenginleştirdiğiniz zaman komünist olabilirsiniz ancak"(8) diyor ve öte yandan da, "... mevcut kültürün sonuçlarını, geleneklerini ve en iyi modellerini marksist dünya görüşü" ışığında ele alıp incelemek ve "proletaryanın yaşam ve savaşım koşulları bakımından geliştirmek"(9) uyarısını ekliyor.

Anlaşılacağı gibi, proletaryanın ve onun örgütünün kültür sorununa yaklaşımında, demokratik ve sosyalist ideolojiye kaynaklık eden kültürel değerler öz"dür. Bundan dolayı proletarya ve onun örgütü, insanlığın bütün geçmişinin yarattığı kültürü bilip öğrenmeyi, komünist toplumu kurmaya hizmet eden değerleri alıp geliştirmeyi -ulusal menşecine- bakmadan, görevi bilmeli-

dir.

Proletaryanın kültürel mirasa yaklaşımında birbirini tamamlayan ve bir bütünü parçaları olan yaklaşımı, şöyle özetlenebilir.

1 - Değerli ve saygı duyulması gereken bir miras sözkonusudur.

2 - M-L, bu mirası benimsemektedir.

3 - Bu mirasın canlı ve üretici olarak korunması için işçi sınıfı açısından ideolojik bir eleştiri süzgecinden geçirilmesi gerekmektedir.

Bu noktada, yazının başındaki alıntıya anlam kazandırmak için, proletarya kültür'e ideolojik bir değer mi biçmektedir, sorusu sorulmak durumundadır.

Yanıt kısa ve öz'dür..

Evet, öyledir.

Çünkü sınıfsız toplumda, "sınıf kültürü" zaten gereksizdir. Sınıf olarak kendisini yok edecek olan proletaryanın özel bir kültür'e gereksinimi olmadığı açıktır. Öte yandan, eski olana çakılıp kalmak, günümüz dünyasının gerçekliğini yadsıyarak ulusal çitlerle, ulusal burjuva kültürle kendini sınırlamak olmayacağı da kesindir. Proletarya, kültüre, komünizmi kurma stratejisinin penceresinden bakar...

Komünizm; eskiye çakılıp kalmayla varılabilecek bir toplumsal aşama değil. Eskiye tümünden yadsımak hiç değil..

Komünizm; "insanın insan için insanlığına sahip çıkması", "toplumsal varlık olarak, insan olarak insanın, özüne dönmesi, bilinçli ve gerçekçi biçimde daha önceki gelişimin zenginliklerinin değerlendirilmesi"nden(10) çıkan en iyi öğeleri, M-L bakış açısıyla, proletaryanın savaşım koşullarına uygun olanı olarak varılabilir ancak.

Böyle olduğu içindir ki, proletarya, kültürü, "demokrasinin ve dünya işçi hareketinin enternasyonal kültür"ü(11) olarak ele alır. Ona, en genel anlamda, sömürülen sınıfların yanıtırlılığıyla bakar.

Görüldüğü gibi, proletarya, kültüre ideolojik olarak bakmaktadır. Ama bu bakış, proleter dışı sınıfların ideolojik bakış açısıyla taban tabana zıt olan bir bakıştır. Proleter dışı sınıflar soruna sömürüyü devam ettirmek açısından bakarken, proletarya komünist sınıfsız toplumu kurma açısından bakar.

III

Soruna kendi özelimizden - Kürdistan açısından- bakarsak, kültür'e, "... insan toplumunun yarattığı her şeyi... eleştirici bir gözle, hiç bir şeyi karanlıkta bırakmaksızın tekrar düşün"üp, "insan düşüncesinin yarattığı her şeyi tekrar düşün"üp "eleştiri süzgecinden geçirmek ve işçi hareketine uygula"(12)mak mı? yoksa "milli" bir kültür yaratmak ve onunla yetinmek mi bağlamında ele alındığında daha anlaşılır olacaktır.

Atılan ve atılmakta olan adım, salt

ulusal kurtuluşla sınırlanamaz. Ulusal kurtuluşu toplumsal/sınıfsal devrimle birleştirmek, kesintisiz bir biçimde sosyalizme, oradan da sınıfsız topluma uzanan zor ama, onurlu yolu katmeyi dayatıyor. Bu, bize, insanlık mirasından kopuk yeni bir kültür yaratmayı dayatmıyor. Dar burjuva 'milli'liğine saplanıp kalmamızı da zorunlu kılmıyor.

Kürdistan toplumu, sınıflı bir toplumdur. Sömürülen ve ikili boyunduruk, baskı altında tutulan sınıfların özgülük özelliklerine bağlı anti-sömürgeci demokratik ve sosyalist kültür öğeleri eksik değildir. Toplumsal ve sınıfsal gelişimin ilerici, devrimci eğilim ve isteklerine uygun gerçek demokratik kültür öğeleri/tohumları az ve gelişmemiş olsa da vardır.

Bu nedenle, demokratikliği dışlayan bir 'milli'yle yetinmek; yalnızca, günlük politik çıkarlar için ideolojiden, ilkelere ödün vermektir. Kürdistan'ın sınıfsal yapısını, kapitalist-emperyalist dünya ekonomik-toplumsal zincirinin bir halkası olduğu gerçeğine göz kapamaktır. M-L bakış açısının özünü, bir sis perdesinin arkasına gizlemektir. Kürdistan gerçekliğini yadsımaktır. Sınıflar-üstü, sınıflar-dışı bir kültüre hizmet etmek, ona inanmayı vaazetmektir. En hafif deyimle, burjuvazinin tutumunu benimsemektir.

Çünkü Kürdistan, emperyalist-kapitalist dünyanın bir parçasıdır. Sermaye kendi sınırlarını alabildiğince genişletiyor. Toplumsal üretim ve tüketimi arttırıp yaygınlaştırma isteği, kendi iradesi dışında, kültürel ve tarihsel eğilimin evrenselleşmesine hizmet ediyor. İnsanın toplumsal varoluşunun evrenselleşmesi dışında kalmayan/kalamayan Kürdistan da kendimizi belli kalıplara kapatmak, somut gerçekliğe sırtımızı dönmektir.

Çünkü: "tüm kültürü, kapitalizm tarafından miras bırakılan ve sosyalizmi kurmak için kullanılan bir malzeme olarak görmek gerekir. Tüm bilimleri, teknikleri, deneyleri ve sanatları da bu gözle görmek gerekir. Aksi takdirde, komünist toplum yaşamını kurmamız mümkün" (13) olmayacaktır.

Parçalanmış sömürge olan Kürdistan da, 'milli' olan her şey, bu aşamada kitkileri seferber etmenin aracı olarak iyi iş yapabilir. Kültür de öyle. Ancak, unutmamak gerekir ki, Kürdistan devriminin sınırları, günlük iş ve çıkarlarla sınırlanamaz.

Sömürge ve dört bir yanı sömürgecilerle çevrilip kuşatıldığından, yalıtılmış bir ülke olarak, sömürgeci ülkelerin işçi sınıfları ve ezilen emekçi kitlelerinin demokratik ve sosyalist kültür ve ideolojileriyle bağlı koparmak, onlarla ortak evrensel değerlerimize kendimizi kapalı tutmak, bizim tavrimiz olamaz olmamalı.

Aksine, onlarla -örgütsel bağımsızlıkları koruyarak- her alanda en sıkı ilişkileri geliştirmek, geleceğin sosya-

list dünya şuraları olmanın tohumlarını şimdiden atmak, yeşertmek zorundayız.

Bilindiği gibi, gelenek, dil, yaşam tarzı, töre, görenek ve kültür ve toplumsal ruh vb. özellikler, ulusun kalıcılığına bağlı, oldukça ağır değişim gösteren etnik yönlerdir. Doğru bir biçimde yaklaşmadıkça; milliyetçi ve sömürgeci burjuvazinin çıkarına hizmet edilmiş olur.

Ulusal kurtuluş mücadelesinin yarattığı değerlerin açtığı çığır, milli olmanın yanısıra, ezene karşı çıktığı, toplumsal ilerlemeyi sağladığından demokratik içeriktedir. Evrensel olanın tohumlarını içinde taşır. Yanlış ideolojik, politik ve örgütsel yapı tarafından yönetilseler de, yüksek fedakârlıkla biçimlenişin unsurlarıdır.

Yani, sömürgeci kapitalizmin koşulları altındaki Kürdistan da, sömürgeci burjuvazinin milliyetleri kıskırtarak ulusal kurtuluşumuza zarar verebileceği ve milliyetçi burjuvazinin Kürdistan gerçekliğini kısırlaştırmak bağlamında diğer azınlıkların haklarını inkar etmesine karşı, "... gelişmiş olmasa bile, demokratik ve sosyalist bir kültürün öğeleri" vardır. "Çünkü" günümüzdeki "her ulusta" olduğu gibi, Kürt ulusu ve diğer azınlıklarda da "yaşam koşulları zorunlu olarak demokratik ve sosyalist bir ideolojiyi doğuran, sömürülen bir emekçi yığını vardır." (14) (aç. Lenin)

Sorun, bunları ulusal kurtuluş mücadelesinin geliştirici ve kalıcılığa dönüştürülebileceği özünü daha üst bir aşamada birleştirmektir.

Olası yanlışlıkların önüne ancak böyle geçilebilir. Çünkü, ulusal kurtuluş devrimlerinin/savaşlarının fedakarcı tutumları, göz kırpmadan ölüme yürüyüşleri burjuva milliyetçiliğiyle sınırlanamayacak kadar yüksek ideallerin bileşenidirler. Bunu 'milli'likle sınırlamak, kapıyı ona açık tutmak, gerçekliğe tersten bakmak, çarpıtmaktır. Artı, ulusal kurtuluş mücadelesinin özünü, dünya genelinde yarattığı demokratik değerleri yadsımaktır. Birikmiş değerlere saygısızlıktır.

Kürdistan proletaryası, ulusal demokratik devrimimizin önderi, evrensel, enternasyonalist bir sınıf ve geleceğin örgütleyicisidir. Kürdistan da egemen kültür, sömürgeci kültürdür. Geleneksel feodal ve aşiretçi kültürle eklenmiştir. Bu yoz kültüre savaş açan proletarya, özel bir 'proleter kültür' yaratmayı amaç edinemez. Edinememelidir. Kürdistan proletaryasının kültürü, "demokratizmin ve dünya işçi hareketinin enternasyonal kültürü"dür. Proletarya bunu sahiplenerek, "... her ulusal kültürden yalnızca demokratik ve sosyalist öğeleri alır, ve "bunları yalnızca ve kesin olarak burjuva kültürüne, her ulusun burjuva milliyetçiliğine karşı ol"duğu için alır. (15). (aç. Lenin)

Kürdistan da, herşeyi Kürt'lükle somutlaştırmanın anlamı açıktır. Proletaryayı, yurtsever ve devrimci çevreleri -diğer azınlıkları zaten dışladığından- ve Kürt ulusunu, anti-demokratik yönü/özü ağır basan proleter dışı sınıfların ideolojileriyle zehirlemektir. Proletaryaya düşmanlıktır. Başta proletarya olmak üzere, tüm devrimci, demokrat ve yurtsever çevreleri, kuyruk olmaya çağırır. Burjuva küçük burjuva milliyetçiliğinin ağızıyla konuşur.

Öyleyse proletarya, Kürdistan da -diğer azınlık milliyetlerin varlığı ve durumunu da gözönüne alarak- Kürdistanı insan yetiştirmeyi önüne koymalıdır. Kürdistanı tip, ya da Kürdistanlı kimliğini sahiplenmek, yeni insan yetiştirmenin temellerini atmaktır. Kürt tipi ya da Kürdistan gerçekliğini eksik biçimde kavramanın kanıtı olan salt Kürt'lüğü bulup yaratmanın, yeni insan yetiştirmekle ilgisi olamaz. Görünürdeki 'ileri'liğine rağmen, olamaz yoktur da.

Çünkü bilindiği gibi yeni, elde edilmiş, miras bırakılmış olanı geliştirip, zenginleştirir. Eski, köhnemiş olanı yadsıyandır. Yeni, insani olanı çok rahat bir biçimde bulup çıkarmaya elverdiği ölçüde yenidir ve devrimcidir. Geçmişten geleceğe köprü kuran, insani olanı insanlık adına sahiplenilen, onu besleyip geliştirendir yeni.

Bunun aksi bir tutum, Kürdistan gerçekliğini çarpıtmak olduğu gibi, sömürgeci ve onların işbirlikçisi, süreçte burjuva milliyetçiliğinin, küçük burjuva dargörüslülüğünün ve sekterizminin pragmatizminin gıda kaynağı olan 'yeni' (!?) olur. Eskinin yenisidir bu.

Proletaryanın ve onun örgütünün, kültür konusunda, önüne koyması gereken, 'yeni insan' yetiştiren, komünist toplum değerlerini taşıyıp yeşerten bir anlayış olmalıdır.

Böylesi bir kültür; doğal olarak, -Kürdistan gerçekliğini gözardı eden ve diğer azınlık milliyetleri görmezlikten gelen bir- millilikle sınırlı olamaz. Ulusal ve demokratik öğeleri ağırlıklı olan bir kültür olmak zorundadır. Demokratikliğinin ölçüsü, salt Kürt milliyetçiliğini değil, diğer azınlıkları da sömürgeci zorbalığa karşı ayaklandırmada konumlandırışıdır. Sömürge statüsü gereği Kürdistan da ulusal-demokratik öğeler yağmalanmış, köreltilmiş ve boğulmuştur. Dolayısıyla evrensel olanla buluşmasının önü kapatılmıştır. Görev, bunu -diğer azınlıkları da kapsayan Kürdistanı kültürü- açığa çıkarmak, ulusal kurtuluş savaşının evrensellikle bütünleşen fedakârlığı, yüreklilik ve bağlılığıyla beslemek, evrensel olanla bütünleştirerek ulusal, demokratik olanı bir üst aşamaya çıkarmaktır.

Bu bağlamda, Kürdistan gerçekliğine uygun kültür anlayışı:

1 - Sınıf gerçekliğini gözardı etme-

yen. sömürgeci ve politika sahnesine çıkabilecek olan ulusal burjuva milliyetçiliğine karşı olan;

2 - Feodal-aşiretçi değerlerin siyasal renge büründürülmesine, gizlenmesine ve geri kötürümleştirici köhne değerlere zemin yaratmayan;

3 - Kürdistan'ın çok milliyetli yapı ve kültürel zenginliğinin kaynaklarını gözardı etmeyen, Kürt ulusuyla diğer azınlıklar arasında güveni besleyen, dayanışmalarını güçlendiren bir anlayış olmalıdır.

Bu anlayış; "Siyasal durumlar siyasal yazınla, siyasal olaylar siyasal sloganlarla, siyasal gerçekler siyasal ideolojiyle ne ölçüde uyuyor?" (16) sorusu bağlamında yorumlandığında, proletaryanın sınıf siyasal anlayışının taa kendisi olduğu rahatlıkla görülebilir.

Ülkemizi, onun gerçekliğini tanıma, inceleme ve tanımlamada bize rehberlik edecek tek yöntem, materyalist yöntem olmalıdır. Materyalist yöntem: tarihsel/kültürel birikimlerin aktarılmasıyla bile bize, gerçekliği yakalamada büyük olanaklar, sonsuz zenginlikte çözüm yolları sunmaktadır.

Kürdistan gerçekliğine baktığımızda, sınıflı bir toplum olarak, -yalnızca Kürt değil- Kürdistan toplumunda, 'demokratik ve sosyalist bir ideolojiyi doğuran sömürülen bir emekçi yığınının olduğu görülür. Bu doğal olarak, üretimle ilişki ve çelişkilerinde demokratik değerler yarattıklarının kanıtıdır.

Bu gerçeklik, kültür konusundaki tutumun nasıl olduğunun göstergesidir. Dünyanın tümünün olduğu gibi, Kürdistan'ın Asuri, Keldani, Süryani, Türkmen, Ermeni, Yezidi vb. azınlık ve dinsel grupların emekçilerinin yarattıkları demokratik değerleri sahiplenmek, onları milli kurtuluş ve halk demokrasininin, sosyalizmin evrensel enternasyonalist değerleriyle bütünleştirmektedir.

Enternasyonal anlayış, milli demokratik olanı almamızı, onu bir üst aşamaya çıkarmamızı dışlamaz. Böyle olduğu için de, demokratik içerikli Kürdistanı milli değerlerimizi enternasyonal kültürle birleştirmenin yollarını açık tutarak, her adımda onunla bütünleştirip soylulaştırmalı, onu, ulusal kurtuluş savaşımızın her anına kazımanın vazgeçilmezliğinin bilinciyle davranmalıyız.

Kürt ulusunun, azınlık milliyetlerin ve dinsel grupların emekçilerinin yarattığı demokratik değerlerin, evrensel olanla buluşmasının yolunu açmak, Kürdistan'ın çok milliyetli toplumunu buna hazırlamak, sınıfsız topluma varmanın öncelikli bileşenini varetmektir.

Bize gerekli olan salt Kürt'lükle sınırlı olan millilik değil. Kürdistanı anlamda bir millilik olmalıdır. Anti-sömürgecilikle bütünleşen kürdistaniliğin, Kürt milliliğinden farklı oluşunun,

demokratik oluşunun özü de buradan gelmektedir.

Bu, ulusal bilinci uyandıran, kitleleri sömürgecilğe karşı harekete geçiren Kürt ulusal kimliğiyle ilgili değerleri yadsımak değildir. Sorun, Kürdistan gerçekliğine uygun, diğer azınlıkları anti-sömürgeci mücadeleye çekbilmenin yolunu tıkamamaktır. Azınlık olarak içinde bulunduğu ezilmişlik psikolojisini Kürdistan'ın özgürlüğü davasına sahiplenmeye dönüştürmektir. Kürt ulusuna da kendisi dışındaki azınlıkların haklarını, kendi haklarını yadsımaya sahiplenmesini kavratmaktadır.

Emperyalizm ve uluslararası burjuvazi, uluslar ve halklar arasına zaten 'milli' duvarlar örmüşler. Bize düşen, bu duvarları daha da sağlamlaştırmak olmamalı. Duvarların yükseltilmesine yarayacak harç ve tuğla sunmak olmamalı.

Aksine, bu duvarların temelinde: devrimci/dönüştürücü, demokratik ve kesintisiz biçimde sınıfsız topluma götürecektir olan sosyalist kültür dinamitesini sağlam bir biçimde yerleştirmek, ulusları ve halkları birbirine yakınlaştırmayan engelleyici duvarları yıkmak olmalıdır.

Sosyalist ulusların yaratılması mücadelesi ve insanlığın gelişme tarihi, ulusal biçimlerin durağan olmadığını göstermiştir. Ulus gibi, ulusal değerler de değiştirilip/yetkinleştirilerek birbirlerine yakınlaşırlar. Her şeyden önce, yeni yaşam koşullarıyla çelişen eski biçimlerden arınabildikçe, daha üst düzeye çıkma niteliğini gösterdikçe, geleceğe yönelebilecekleri tartışma götürmez açıktır.

Peki, Kürdistan gerçekliğine denk düşen, bize yol gösterecek, evrensel kültürün bir bileşeni olmaması temel olacak bir yaklaşım, çözüme yöntemi var mıdır?

Evet vardır..

Sovyetler Birliği Ulusal Azınlıklar Eğitim Halk Komiserliği Eğitim Bölümü'nün yaklaşımı, sorunu çözüme konusunda yakalanacak halkayı gösteriyor. İşte örneği:

"1- Tüm bu geri kalmış ve çarlık rejimince yıldırıp çekingen yapılmış... iki kat boyunduruk altında -kapitalist ve ulusal- kalmış halkların emekçilerinin bağımsızlığını uyan-dırmak; bugüne kadar kötürüm kalmış kültürel yeteneklerini canlandır-mak, onlar arasında komünist bir eğitim gelişmesi için zorunlu koşulları yaratmak."

"2 - Tek tek uluslarda yapılan kültür çalışmalarında, her karşı devrimci zihniyetin sağlam temeli olan *gvenist-milliyetçi öğeleri uzaklaştırılması, bu çalışmayı enternasyonal komünizm yolunda yönlendir-mek.*" (17), (abç)

Modern revizyonist Rusya'daki sorunlara bakıp, bu politikanın doğru bir politika olmadığı ileri sürülebilir kimi

çevrelerce. Oradaki karışıklığın nedeni yukarıda alıntılan politika değil. Tam tersine, bu politika-ların uygulanmamış oluşudur...

IV

Proletarya ve onun örgütü, kültüre, Kürdistan toplumunun -salt Kürt değil- demokratik zihinsel yaşamının çeşitlilik ve zenginliğini, sosyalist Kürdistan ve dünyanın yüksek enternasyonalist ideallerinde ve humanizmde somutlaştırma perspektifleriyle yaklaşmalıdır. Yaklaşımının özü, sınıfsız toplumun insanı kültürünü oluşturma başlangıçlı ve hedefli olmalıdır.

Bütün sanat ve kültürel yeteneklerin geliştirilmesinin ortamı ancak böylelikle yaratılabilir. Dogmatik köhneliğe, oportünist lafazanlığa karşı acımasızca mücadele edilecek komünist kültür ancak böyle yaratılabilir. İnsanın iyiliğini herşeyin üstünde tutan devrimci gerçek öz, ancak böyle yakalanabilir.

Unutulmamalı ki, "... marksistler, ulusların ve dillerin tam eşitliği ilkesini koyar" ve "resmi bir dile gerek olduğunu redde kadar" giderler. (18)

Buradan hareketle, demokratik ve sosyalist ideolojiye kaynaklık edecek kültürün özünün sarmal bir biçimde gelişmesi için, kültürlerin eşitliği -özelliklerinin eşitliğidir bu- ilkesinden hareket etmek, Kürdistanlı komünistlerin hareket noktası olmalıdır.

Resmi sömürgeci dillerin, dilimiz, kültürlerinin kötürümüz üzerindeki yozlaştırıcı/boğucu etkisine karşı nasıl mücadele ediyorsak, Kürdistan'da Küçenin ve Kürt milli kültürünün diğer azınlık dilleri ve kültürleri üzerinde eşdeğer bir etkiye bulunmasına karşı da, aynı kararlılıkla mücadele etmeliyiz. Kürdistan -özellikle de Kürt-halkını insanlarımızı ve kadrolarımızı bu doğrultuda etkilemek/egitmek ve yarınları hazırlamak durumdayız.

Burjuva milliyetçi ve küçük burjuva sınıfların kültüre ve sanata yönelik pragmatik, aldatıcı ve ikiyüzlü, toplumsal yasaları ve gerçeklikleri yadsıyan anlayışlarla kararlı bir biçimde mücadele edilmeli. Onların, proletaryayı, devrimci, demokrat ve yurtseverleri kuyrukçuluğa çağırın, anti demokratikliğe hizmet eden ideoloji ve politikaları teşhir edilmeli.

Proletarya dışı sınıfların, proletaryayı devrim mücadelesinde Kürdistan emekçilerinden, sömürgeci ülkelerin işçi sınıfları ve emekçi kesimlerinden soyutlayıp yalutan, dar milliyetçi ve küçük burjuvaca yaklaşımlarına, "her ulusal kültürden yalnızca demokratik ve sosyalist öğeleri" sahiplenerek "ve bunları yalnızca ve kesin olarak burjuva kültürüne, her ulusun burjuva milliyetçiliğine karşı" savaşım ve kitleleri komünist doğrultuda eğiten kültür anlayışıyla karşı çıkmalıyız..

İçinde bulunduğumuz dönem, ko-

münist bilincin yaygınlaşmasına. Kürdistan toplumunun ahlaki ve manevi bakımından yükselmesine elveren olanakları fazlasıyla sunuyor. Proleter dışı sınıfların çarpık, burjuvaca politika ve ideolojilerine karşı mücadelenin ideolojik, politik ve teorik temelleri bugünden atılmalı. Bunlar eylemli davranışlarla desteklenmeli ve yaygınlaştırılmalı. Bu tohumların filiz verip, geleceğe meyveye durmasının güven-cesi ancak böyle sağlanabilir.

Çünkü gelenekler -hele sıcak savaşla birlikte edindiklerinde- çok daha sağlam ve kalıcı olurlar. Dolayısıyla kendisini bu ruhla eğitip yetiştirmeyen kadro ve kitlelerin, çok daha rahat ve politik serinliğin egemen olduğu dönemlerde değişmesi kolay olmayacaktır. Artı, Kürdistan toplumunda Kürt ulusu ve diğer azınlıklarla aralarındaki çelişki ve çatışmayı besleyen anlayışlarla her yönlü mücadeleye girilmeli, onların gelişmesine yardımcı olunmalıdır, ödün verilmemelidir.

Çünkü devrim anları, aşağıdan ve yukarıdan eylemlilik demektir. Eylemde bulunma, eylem içinde yetkinleşme ve eylemliliğin öğreticiliğinin, başka bazı zamanlarda onlarca yılda edilemeyeceğini, edilse bile onun kadar kalıcı izler taşıyamayacağını bir an olsun unutmamalıyız.

Her köhnelik ve tutuculukla kapışmak için donanmış ve hazır olmalıyız. Yaşamımızın en yüce anlamını yapıcı/yaratıcı emekte ve onunla bütünleşmiş devrimci-demokratik ve komünist değerlerde gören, her eylemde, toplumsal gerçekliğin her alanında yeniyi ve daha yetkinini arayan ve yaratan Kürdistan devrimci atılım ruhunun ateşle tutuşan, kapışmaya hazır birey, grup ve kitlelerin pırıl pırıl içi dünyalarını işleyip olgunlaştırmalıyız. Bunu, ulusal kurtuluş savaşının sıcak çatışmalı alanlarının güçlendirilmesi kadar önemli ve vazgeçilmez olduğunun bilinciyle kararlılığıyla omuzlamalıyız.

Açıktır ki, milliyetler ve kültürler mozayığı olan Kürdistan'ın Ortadoğu ve Önasya devrimci dinamiklerinin odak ve çekim merkezi olmasının yolu bu tutumdan geçer.

Kürdistan; sömürgecilerin, işbirlikçilerinin ve bunların dışında kalmış büyük toprak sahipleri ve kapitalistlerin biçimlendirdiği bir toplumsal yapıdadır. Sömürgecilerin ve kanemcilerin biçimlendirdiği kültürde, kirli bençillik ve çoğunluğun sefaleti karşısında azınlığın kişisel zenginliği ve kültürel egemenliğinin toplumundan miras aldığımız/alacağımız kusur ve hastalıkların kökünü kazıyarak sağlayabiliriz bunu.

Küçük burjuva milliyetçiliğinin kitlelerin geri bilinç düzeyine hitabeden, onları radikal tutumlarla seferber eden, ancak geleceğe yönelik ucunda Kürdistan halkları arasında düşmanlık tohumları eken çıkarıcı politikalarına

karşı mücadelenin ideolojik politik temellerine sahip yapıyı, temel düzeyinde bırakmayıp, yorulmadan, duvarlarını hergün yükseltmeliyiz.

Sulandırılıp muğlaklaştırılmış ilkelere, kendi politik ve sınıfsal çıkarları için kitleleri peşine takan, süreç içinde, kitlelerin devrimci atılım ruhunu milliyetçi ve reformist çözümlerin kucağına atacağı kesin olan anlayışlara karşı, çok yönlü etkinliklerle mücadele etmeliyiz.

M-L hattımız, her yönüyle olanakların zenginliği içindeki Kürdistan'da, geleceğin toplumunu kurma, eğitme, yetiştirme ve örgütleme savaşımının her alanında, Paris Komünülüyle filizlenen, 17 Ekim devrimiyile taçlanan proletaryanın ideolojik damgasını vurmalıdır.

Yani: "...kimi milliyetçiliği feodal bağlılıktan ötürü över, kimi, buyruğa uyma kaygısı ile boyun eğer, kimi de, insanlığın yeniden diriliş düşünde yiterek, sosyal değişimler içinde somut olarak savaşacakları yerde, düşünsel denemelerin altında ezil"en aydın ruh halinin güce tapıcı kaypaklığı, ya da gerçekliğe sırt dönen tutumu, bizlerin tutumu olmamalı.

Bu nedenle, küçük burjuva milliyetçiliğinin kitle etkisine karşı mücadele etmek için, gecikmeksizin, bir an olsun boşvermeksiz kitleleri ve onların eseri olan eylemli devrim halini, komünist ilkelerle bütünleştirmeliyiz. Kiteselleşmenin yollarını, illegal örgüt çekirdeğini daha güçlü kılmakla bütünleştirmeli, olanakları sonuna dek kullanmalıyız.

Öyleyse bize düşen, toplumsal 'değişimlerin içinde somut olarak yitmek' değil, tam tersine, toplumsal değişimin doruklarına tırmandığı günümüz Kürdistan'ında, somut olarak, ideolojik, politik ve örgütlü eylemlerimizi ko-
nuşturmaktır.

Bu görev bizim. Kürdistan proletaryasının öz örgütü KAWA-YPK'nındır.

Milli demokratik devrimimizin önderi olmak durumundaki KAWA-YPK, kültür konusunda, Kürdistan gerçekliğinin vazgeçilmez parçaları olan azınlık ve milliyetlerin sömürgeci boyunduruk altında Kürt ulusu gibi ezildiklerini bir an olsun unutmamalı. Diğer milliyet ve azınlıkların haklarının, milli demokratik devrimimizin 'milli'liğinin altında ezilmesine izin vermemeli.

Bu anlamda, milli olanı yadsımadan, onu, demokratik olanla bütünleştirmelidir. Hem devrimimizin önünü açması, hem de sınıfsız topluma giden yoldaki engeller, ancak böyle temizlenir çünkü. Kürdistan toplumunu oluşturan milliyetlerin birbirine düşman olduğu bir Kürdistan, onların demokratik nitelikli kültürlerini sahiplenmek, topluluklarının her yönlü gelişmesini teşvik etmekle önlenebilir.

Kürdistan toplumunu ve yaşamını

evrenselliğe açık, ulusal-demokratik ve sosyalist değerlerle, komünist düşüncüyü kılavuz tutarak, devrim -ki bu, salt iktidarın alaşağı edilmesiyle sınırlanmaması- yoluyla yenileştirip/yetkinleştirmede önüne geçilmez bir istek ve kararlılıkla yönelmeliyiz.

Çünkü "demokrasinin proletarya tarafından ele geçirilmesi, işçi sınıfının ulusal olarak bir sınıf haline gelmesi"nin ve enternasyonalizmin ülkemizdeki temsilcisi olmasının yolu buradan geçmektedir.

AĞUSTOS 1991

B.HELİN

KAYNAKÇA VE DİPNOTLAR

- 1- E.HOCA, Ortadoğu Üzerine Düşünceler, (1958-1983) Evrensel Bas.Yay. 1.Bas.İstanbul,1990) S.19
- 2- V.MEJUYEV, Kültür ve Tarih. (Başak Yay., 1.Bas., Ankara, 1987) S.81
- 3- V.KELLE, M.KOVALSON, Tarihsel Maddecilik, Marksist Toplum Kuramının Ana Çizgileri. (Öncü Kitabevi, 1.Baskı İstanbul-1978) S.165
- 4- V.KELLE, M.KOVALSON age. S.170-171
- 5- B.MALİNOVSKİ, İnsan ve Kültür. (Vorso Yay., 1.Bas., Ankara, 1990) S.66
- 6- M.LEFEBVRE, V.İ.LENİN, Hayatı ve Filozofik, Ekonomik, Politik Düşüncesi. (Anadolu Yay., 2.Bas., İstanbul, 1975) C.2, S.445
- 7- V.MEJUYEV, age. S.153
- 8- V.İ.LENİN, Collectet Work, C.31, S.287'den akt.V.KELLE, M.KOVALSON, age. S.171
- 9- V.İ.LENİN, Tüm yapıtları, C. 42, s.217'den akt. V.MEJUYEV age.S.170
- 10- K.MARX, Tüm Yapıtları C.11, S.79'dan akt.V.MEJUYEV, age., S.170
- 11- V.İ.LENİN, Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı. (Sol yay., 7.Bas. Ankara, 1989) S.23
- 12- V.İ.LENİN, Proletarya Kültürü Üzerine (Yar Yay., 3.Bas., İstanbul, 1988) S.64
- 13- V.İ.LENİN, Tüm Yapıtları, C.29, S.67'den akt. V.MEJUYEV, age. S.164-165
- 14- V.İ.LENİN, UKTH, S.22-23
- 15- V.İ.LENİN, UKTH, S.23
- 16- V.İ.LENİN, Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları. (Sol. Yay. 1.Baskı, Ankara-1979) S.239
- 17- Narodnyj Komissariat Prosvetşeniya, 1920, S.90'dan akt.F.KORÖL-YOV, Lenin ve Eğitim (Sorun Yay., 1.Bas., İstanbul-1989) S.277
- 18- V.İ.LENİN, Ulusal Sorun ve Ulusal....., S.187
- 19- L.RİCHARD, Nazizm ve Kültür, (Kalem Yay., 1.Bas., Ankara, 1985) S.39

KÜRDİSTAN'IN ÖZGÜRLÜĞÜ DÜNYA HALKLARININ KURTULUŞUDUR DÜNYA HALKLARININ KURTULUŞU KÜRDİSTAN'IN ÖZGÜRLÜĞÜDÜR

Söyle! Kürdistanım söyle!

kim etti seni dünyaya sömürge?
ne biçim kara giysiler giydin böyle?
yer gök kızıla bürünürdü silahlarının alevinden
Söyle! Kürdistanım söyle!
kim etti seni dünyaya sömürge?

Biz biliriz, dünyayı, dünya işçi ve köylülerindir
dünya, beylerin ve sömürgecilerin değil
Biz yine de biliriz
astılar, kurşuna dizildiler bizleri dağbaşlarında
yıktılar, yaktılar, ortadan kaldırdılar kent ve köylerimizi

Söyle! Kürdistanım söyle!
kim etti seni dünyaya sömürge?

biz biliriz onlar istemişlerdi
o zorbalar, o emperyalistler, o faşistler
bağımlılığını ve sömürgeleştirilmesini ezilen dünya
uluslarının,

senin gibi Vietnam gibi, Kamboçya gibi
Latin Amerika halkları gibi
o cellatlar, o zorbalar, o emperyalizmin uşakları istemiş-
lerdi
Sevre ve Lozanda paylaşılmanı senin
ve seni katlettiler böldüler dört parçaya
Seyit Rıza ile Ali Şer'in başı ve yürekleri gibi...

Güneyde Mezopotamia, Basra
Kuzeyinde Kafkasya
Persler, araplar, Grekler, Latinler
at koşurdular üstünde topraklarının
Osmanlı İmparatorluğu, başka ezilen uluslara yaptığı gi-
bi
kapı komşularını, gençlerini, köylülerini katletti
çok kimsesizlikler geldi başına senin
binlerce asker, paralı güçler gönderdiler
köylüleri, yoksulları, ırgatları, yarıncıları
direnen beyleri, seçkin aileleri, kürt ulusunun hanedanla-
rını
birbirine bağlayıp götürüp kurşuna dizdiler
pek çok genç kız, pek çok küçük çocuk, eşi bulunmaz
insanları
birbirine bağlayıp götürüp boğazlarından bıçakladılar.

İlkin tarlaları sürdüler
ırgatları, yoksulları çalıştırdılar
başkaldıranları götürüp kurşuna dizdiler
sonra odunları kestiler, ormanları yaktılar
dağlarda tepelerde orman bırakmadılar
daha sonra, petrol, demir, bakır, altın
gümüş, pamuk, buğday, arpa, mısır, nohut, susam
ay çiçeği, daha çok alıp götürdüler, kollarımızın gücünü
tayışıp götürdüler Kürdistanın altın ve gümüşünü

Daha sonra değiştirdiler isimlerimizi
ellerimizi, kollarımızı kenetlediler
vergi, asker istediler bizden
kaldırdılar dilimizi, karanlığa dönüştü aydınlığımız.

Biz yollar döşedik, onlar gezindi üstünde
biz köprüler kurduk, onlar üstünden geçtiler karşıya
biz savaştık aldık, onlar oldu egemen
onlar atlı, biz kaldık yaya
onlar tok oldu, biz kaldık aç
biz ayaklandık, onlar zulüm kesildi üstümüze
o sömürgeciler, o lânetli faşistler
o emperyalizmin uşakları
üstümüze sınır kestiler.

Marx, Engels, Lenin,
O yiğit yoldaş Stalin çıktılar
yüce yolu gösterdiler işçi köylüye
özgürlük yolunu gösterdiler ezilen halklara
gösterdiler tüm dünya emekçilerine ve ezilen uluslara
Sovyetler birliğinin İşçi Köylüleri yıktılar çarın düzenini
Lenin'in yolunda, Sovyetler Birliği Komünistinin yolu
tıpkı yarın filizlenecek Kürdistan'ın sesi gibi
kuruldu Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği
Özgürlük rüzgârı kasti kavurdu Asya ile Afrika'yı
Zafere ulaştı Çin, altta kaldı
Japonya ile Amerika
Ho Chi Minh'in sesini işittik Devrim İsyânında
Amerikan emperyalizmini alıp altına oturttu
Küba İşçi-köylü ordusu
ve dünya proletaryasının silahı Kızıl Ordu
ayakları üstüne astı Hitler faşizmini
bizim kampa geçti Avrupa'nın yarısı
Yeni yeni özgürlük çiçekleri açtı Balkanlarda..
Ezilen halklar, Kürdistan halkı, Türk halkı,
Kürt, Türk, Arap, Pers, Ermeni işçi ve köylüleri
kucaklaşarak kenetlenen
sımsıkı bağlaşın sosyalist halklarla
hep birlikte yikalım,
faşizmin, emperyalizmin, sömürgeciliğin düzenini
bayrağımız marksizm-leninizm
direnen, sımsıkı sarılın silahlarınıza
biz biliriz artık bundan sonra,
Ne Musolini, ne Hitler, ne Salazar
ne Türk Mustafa, Ne Pinochet, Ne Faik Türün ne Evren
artık uluyamayacaklar,
biz biliyoruz, eminiz artık
faşizme
emperyalizme
sömürgeciliğe karşı mücadelede
Kürdistan'ın özgürlüğü dünya halklarının kurtuluşudur
Dünya halklarının kurtuluşu Kürdistan'ın özgürlüğüdür.

17.10.1975

<<ZONE MA>>

Seveta Meleka Hemedê Mir Z'aliye Silemani.

Seveta Hémedê Mir 'Z'aliye Silémanî

Seveta téde sevkanû ne Dersim.

Eve qesa reste, xelqe mae Dersim. Xozat, Ovacıq, Mazkert, Pulemorie. Qizilkilise, Kiği, Palo, Çepaxcur, Fême, Siwe-rek, Varto, Xinis, Muş, Gole, Terza, Zara, Qulp, Silopi, Piran, vzx. zonê ma (Zaza) û kurmanji piya qesey kene. Dersim de, Hozna (Xozat) de, avasû(Abbasan), Qırxû (Qırxan) Feratû (Feratan), Baxuyarizû (Baxtiyaran), Mistu (Mustan), Derwişcemalu (Derwişcemalan), eve Zonê Ma (zaza) qesey kene, hema Sarsultixû. Axucanû (Axucanan), Titeniku (Titenikan) eve Kurmanji xesey kene. Cemişgezêk de Xoçûx (Qoçan) Şemkû(Şemkan), Rasiku (Rasikan), Ferhadû (Ferhadan-jurin), Neniku (Nenikan), Zekerû (Zekeran) eve Zone ma. (Dimili-Zazaki) qesey kene, hema Kurmeşû (Kurmeşan), Sekakû (Şekakan) eve kurmanji qesey kene. Kêv (Kevan) de Pezkevru (Pezkevran), Beytût (Beytan), Holikût (Holikan), Maksudû (Maksudan) Khâl (Kalan de Balu (Balan) Keçûx (Keçelan) eve zone ma (Zaza qesey kene, hema Qoçû (Qoçan) de Semku(Semkan) Resiku (Resikan) eve zone ma, Aşıra Aşuru (Aşuran) Demenû (Demenan) Kurmanji qeseykene. Lista name na aşiru jede derga. E khe vetane Peter Lerch goştme, a ye khe kurmanji qesey kene Zezakî fam nê kene (1) Sir Charles William Wilson û Sir Henry Rawlinson qesa Peter Lerch dima sono... O. Mann vano "dialektê zaza zone kurdi niyo 'Av, le Coq vano" Kurdê Şami zone Zaza û Kurmanci piya qesey kene", Tika vindêrime. Qesûne hu pers kerime. Vatene Peter Lerch khe rasta, çutir beno kurdê Şami (Damascus) eve zazakiû kurmanji qesey kene? Na çewtenia thêsa O. Mann rind kena arazê. Ma ve famo zolal pers kerime. Vajime ke Dakîla mî. Aşıra Demenu ra, çena Hemedê Mir 'Z'aliye Silemanî a. Bakile mî aşıra Alu'ra o (alan); Lazê Hesene Mille Ouşen io. Mua mî (Maa mî, Dakha mî, Dayika mî) Piye mî (Bae mî, Bakhile mî). Dêkha mî (Dapîra mî), khalkûne * (Khalkûne mî - Piye dakhila mi- piyê piyê mi.) mî hurdemîné piya zone ma (zaza) Qesey kerdene. Khalikê mî Hémedê Mir 'Z'aliye Silemani demeniz vi. Yî ve ho zone ma qesey kerdene... Lao çutir beno ke Demenize Qoçû (Qoçan) aşıra Demen ra (Demenan), yi ve hu zazaki ni. Kurmanji qeseykene? Hema Demenû (Demenan) ne Dewunê Gini Bor, *Azgu, Paga Alê Dem. Xuloz, Gewrege, Çemaşerxanû, Hégaopil, Harşiyê de eve zazakî qeseykene?* Çutir beno Aşıra Alû (alan), Gûlû (Gulan). Zilfûne (Zilfan) Mazkertî Kurmanji xeseykene? Demenû (Demenan) ne Mazkertî ki Zazakî xeseykene? Hema dewunê Gomemiş. Péévili, Gurnié, Norû, Taxt, Kortu, Gove de, Alû (alan) ve Gûlû'ra (Gulan) Zazakî qeseykene, Gulû (Gulan) ne Mazkertî Kurmanji kesey kene. Çutir beno Qizilkilisé de Karsanû (Karsanan) Zazakî qesey kene, hema Kiği de Karsanû (Karsanan) Kurmanji qesey kene?

Qesa eve syllogizm bijerime deste ho. Vajime ke, têdê aşire Demenû Alû dialekte kurmanci u dialekte zaza qesey kene. Têdê kurdi, dialekte kurmaniqesey kene. E ke henio, têtê zazay kurmanci qeseykene. Têdê zazay kurde. Hema Hipoteze O. Mann mesela keno çewte. U vano ke dialekte zaza kurdi nio, kurmanci diyalekte kurdio. U waxt, ma pers keme vame

Dr. Ali KILIÇ

"zaza û kurmanci kamij zon ra vejîyê?" Zone Fars ra vejio, ya ki, Zone Kurdî QadimZone Zendra vejîye, Eke Zend ra vejio "waxt, Zone Zend 400 sere zone Pehlevi-Pers ra avê vi, Zone Sanscrit ra ki ave vi, "kurmanci, zaza, sorani dialekte zone Zende. Eger ke, "kurmanci dialekte Zend io" qesa de rasta, u waxt terse hu, hipoteze O. Mann "Zaza diyalekte Kurdi nia" hipoteza de çewta. Çimki, antitez "dialekte zaza kurdi nia" bé imkana. U waxt "dialekte zaza kurdi a" bena senteza raste. Çimki, Kurmani, Zaza Sorani dialekte zone Kurdistan e.

Endî, ma nika qesûne hu pers kerime.

1. Nu sene zono ma qesey keme? Zone ma kamij zon ra vejio? Çutiri vurio? Zone Ma, zonê Medû no? Zonê Zend io? E khe henio, zône ma Kurdiye Qadim o ya ki Zone Zend io? Laye Kurmanji, sorani, Zazakî û Zone Zend çik o?? E khe henio, Fêke na zone Zend çike?

2- P.Lerch, O. Mann, Anrani3g, Thomas Arcruni, Albert Socin, Albert vin le Coq. Karl Hadank, E.B. Soane, J.Blau zone ma zonene ya ki ne zone? Waxto khe kurden Şami, zazakî û kurmanji piya qesey kene zu Alû û Demenû ne Dersimî lao thêsa O. Mann rasto, ya ki çewto? E ke çewto kam O. Mann dima sono? Qesa zolale O. Mann zone ma ni zoneno. U waxt kot ra zoneno khe zone ma Kurdi niyo? Xeta teori Hu hipoteze O. Mann koti ra vejîye? Ewrû zerarê yine kam onceno? Meste çewtenia na téori û hipotezune çewtû çutir raa perodayis ma sas kene? Verva na therou ne çewtû çutir raa perodayis ma sas kene? Verva na therû ne çewtû vatena ma çika?

3- Waxto ke Herodotos, Xenophon, G.W.G. Hegel, xelqe Zend ser qesey kene eve na vatis yeno çi mâna? Zone ma Sanscrit ra avê o ya ki nio? E ke avê o, tarixê vengzanis (Phonétique historique) e zone Zend û Sanscrit çutir beno? Ciraniya zone ma û zone helhé Armenie çik a? Zone Grek ma ra çixaş duri o?

4. Pée teori û hipoteze zone inkar kene politika kamij dewletû esta? Na téorû sero vatena ma çika? Yi ye ke né wuzene ma zone hu qesey ne bi kerime, yî dostê ya ki dismenê Milete Kurdî û Kurdistane?

5. Kamij method ma beno zanayişe zanista zone ma ser? Kamij raa ro some? Gama ma va vrene çik a?

6. Zone ma de vane "hewr gura rô kuno her çi" ma na kare hu qedena berd slre sene rost kuna ma dest? Rindeniya na kare ma çik a?

Ma qesa virene de estena zone ma, methoda kare ma pers keme, gama diyine de, vame zonayiş zone ma çik o? Gama hireyine de vame zone ma Zone Zend io ya ki nio, zone ma ke, zone Zend io, vengzanista historika (phonétique historique) û gramatika Zend û Sanskrit û Armeni çik a? Na zonayis sene prensibû dano ma sevata famkerdayise kurmanci û sorani zaza? Eve zovina qese, vengzanista historika Zazay cika? Zaza zone Zend amo? E ke henio, perspektive zuyina zone ma çike?

formul: **Z+ü=zu>Zou**

Zon>Zonon/Zan>zanon

1. **Zou**, fonksiyone zon nio. Zon zere feke ma de ro. Nu zon zu organ o. Fonksiyone zoni qesey kerdena., famkerdena, zonayena, perskerdena, maná kerdena, nustus kerdana.

2. **Zon** dialekte kurmanci de "zıman" o. Dı fonem este. **Zi-man**. "Man" Zone Zend aqılfam (penser) o. zone **Zend** de verba <<zi-zanem>> (*) Paul Regnaud: *Phonétique historique du Sanscrit et du Zend*, 1895, p.26) esta. ma ki vame ke zone ma verba zanayene (zonayene) ra peyda biyo. **Koke** na verbe "ZAN" o.

Waxto ke pers kered va ke: **Tu na zou, na zone ma zonenena? Ya ki na zan zanene?** Ma vame heya ez na **zon zonon**, ez na **zan zanon**. Vame: **Zıman zanem**, "**zımanzen**" **zanayis, zani, zanista**.

Zone ma forme **zou, zon, zoan, zan, za zanon** este n y Verba zanayene ra yene. Waxto ke sima ho ho re pers kerd va ke:

Ez çî zonôn? -Ez zon zonon. Ez zone ma zonon.

Tu çî zonéna? - Tu zon zonena? (To zan zanena)

U çî zoneno? U zone ma zoneno

Yı çî zonene? Yı zone ma zonene. Vajime ke, ez **Za** zon **Za** tıka zono. Ez oncia van ez **Za zan**, Ez van, ez **Za zanon**. Forme **Za Zan** o. Tıka n gıno waro. **Zan > Za**. Zone ma de ma vame ez **zon zonon ez zan zanon**. Waxto ke ma vame ez **zu za zan**, ma vame oncia ez **zu za zanon=ez zu zon zonon = ez zu zou zonon = ez zu zan zanan**.

Kanaté kurdev. rézimana hû ya Kurmancî û Soranî de forma verba Zanîn dano:

Min zani(Sor. min zanim) /min zambû (sor. min zab) (bum)

te zani (Sor. to zanit / te zambû (sor. to zambût)

min dizani (sor. min demzani/te dizani (to detzani)

ez (di) zanim (sor. min dezanîm)/tu (di) zani/to dezanî"(1)

A) Zone ma de. ma vame "mi zana, mi zanay bî, to zanıt. SoranHi û Kurmancî de (di) zone ma de biyo vind. Zone Mîlete ma indu-ewropa o. Zone indu-ewropade vengezerin (intervocalique) t,d) bene vindi. T avê beno d, pee cu beno vind. Zone Latinde **Vitam>vide** vie.

Zone ma de m o vire maneno. **M o peyen** gegane beno n. gegane beno vind.

Mim> Min> mi.

min zanbum (soranî) min zambû (kurmancî).

b) **P o vangezerî (intervocalique) ave beno B, pee cû beno V**. Kurmancî de min zambû soranî de min zanbum zone ma de bene **Mi zonay bî>mi zonay vî (b>v)***

3. **Eve zone ma Zon miseme, eve zone ma zon misneme**. Verba misayene (misaene) verba misnayene niya. **Misayene=ez mison, tu misena**. **Eve misnayene, ez tu misnon tu tu misnena**. Na qeşî sero **Filozof Sokrates vato: <<Hu bî mise>** (yvwti o eaveov). Ma vame ez hu mison. Ez tu misnon. Ez ke hu mison, nu misayis o. Ez ke tu misnon. nu misnayis o. Misayis û misnayis e ma zonayis o. ez **zon mison, tu zon misena, ma zon miseme**. Nu misnayise zoni o. **Eve misnayise zoni vineme. ez ve zoû(za.zon.zan) fam kon, tu ve zoû (za, zon, zan) fam kena**. Ma ve zoû (za, zon, zan) fam keme. Nu famkerdis zoni o. Ez, tu, u, ma sima yi, eve zonayis, eve misnayis, eve famkerdis e qesune newu. famo newe. zono (za, zon, zan) newe peydakeme. Peydakerdıs mana o, mana pec cû, qeseykeme, nustus keme. Zon (za, zon, zan) eve fame qesu, fame nustus beno jede. fire axil<ra yeno zaynayiş...

Nu zonayis e zonio. zone ma Verba zonayene ra amo dina.

EZ+zu za>zou zan> zon zon > zon zan> zan zan> Za zan > zan zanan > ZAZA.

Na zaynayis (zouevtıktı) zon ia. Cokaro zanayişe zone ma pako, zolalo. misnayise zone delalo. Famkerdisse zone xezalo, adiro. zone ma de vane <<manga za guk ardo, zon zayno qese û fam ardo>> Verba "zaynayis" forme zayış û zaynis yene. Zayniş *Filosofia Platon* de bana methode dialektika zonayiş =zanayis, Zanayişa dialektike bena methoda Zone ma.

4. Dialektika zone ma çik'a?

Zone ma, né zere destûte ma de vindeno, né ki, destune mara beno tever sono. U (zon) hen deste ma de ro, heniki deste ma de nio. Ji rosta tija. Lopa hu cınena pıtero, rost teverde manena, lopa hu kenr eze zere kafa tu. U(zon) xafilde ho ho're vurino. Estena ho de cino, cinévienia ho de estô. estena zoni, waxto ke ma fam keme, qayıt beme, mot beme, vineme, pê ceme, esta, A (estena zoni), tevere ma de, ma ra azad esta, hema bé ma estena zoni cina. Ma eştime, zone ma esto, ma kecinime, zone ma ki cino. ma beme, zone ma beno. Roze ma mireme. some hema nustus kerdena zone ma ne mîrena. A(nustus kerdena) perodayis ma de manena, vindena. Eve zon, ma ci ni misnay me ke? Eve zon ma kal û ber re hata nika. vîrene û peyene misayme, tarix nustik keme, vîrazeme, heniki hu vira keme. Eve zon Tede na çî beno araze. Merdena zoni de estena ma, estena ma de merdena zoni juvin ra munina.

Esmû ma eve zon kumera. Meste spédé, eve zou urzeme ra. Ma bertu Pi û "halkûne hu eve zon misayime. Ma dina hu, eve zou taste, vrasıEe, néqesné, kerd ra rindeka dalaliye. Sevéta na karzanista, dismene koledari morzéleyé osini kerdı destune ma. Yine, lay kerdı vile ma. Ma darde kerdime, ma qırkerdime. Ma şaşet kerdime. Hema, ma lawiké azadı û serxwebuna welate hu, eve zone hu, eve zone ma vati. Zoné ma tertelo, çek o, adıra khıla pérodaiya kuna kou, gemû, wesneno. Zoné ma, tufongé kurmanciy o, buluskhé azadiyo xil beno fino raci cerdû merg û xozanuné welatê ma.

Qesa Khalkune ma yena ra ma vir: "qe pers mekerene, zof kar, kar o... zof... Dezé gırani, heriga bê çeveré, xıstık, tewranıyê, sûrekî, hevaleyî, gerr, Zoné ma ard'ra ma vir. Merdena gırana tayén sewkanune welatê ma, ma eve zone ma misayime, Zone ma, raa perodais e yine misna ra ma.

Tertelo vredé, tertelo pédedé ma eve zone hu lawiké perodais vatı vi. Nika, eve zou, dır a dur, veng dame ra juvin, juvin'ra haskeme, gegane şındor sera dame péro, gegane çek ceme verva dısmen dame péro. Hema, erz û halé eve zone ma ni, eve zone koledarû yena nustik kerdene. Afskat zone ma qusey ni keno, yi hona eve zone koledaru qesey kene, Ewrû, riye ma verva milete dina şao soto Çımki dewleta ma, respublika ma cina. kergana gırana ké ama riye qûle ma ê Diarbekiri, eve zone ma yena ra dust, hema hata nika, ma bese ni kerd dewleta hu saz bikerime. Karé welat bijerime deste hu. Dismenenî, brayenî, mordemenî, venge roza coamerdenî, çereni, eve kesre-ta zone ma bî misnime milete dina.

Dına de kam venge ma hesneno? Waxto ke, ma eve çeke hu azadiya rutrupalê eve deste mîlete kurdi hu nê gurete, nê vête? Nê zoneme cinare tayê hevali, wuazeme ke, sar béro, ma bî xelesno, e khe, xelas ji çek zere destûne made ro. Xelaşiya welatî, zeriya mawa bela, ma're, mara nijdiya, perodais ma'ra jede dur nio. Perodais zere made ro, ma zere perodais derime. Çinare wuazeme ke yi venge ma bî hesne? Ma gereke eve zone hu, fame hu, venge hu berzkerime. Bi çikime, bi zurçime. Dına venge çekune ma ra kher û lal vo.

Ma rınd zoneme, taye dewletune gırsu seveta politika şındoru, kemera areyi ji gosaru kerde gosune hu. Biye kher, biye gıra, ni hesnene çikenia, merdan û kiştına xelke ma. Yi biye kher ji axlerune Kurdistan e ke, çel û çûke ma berd da deste hokmatune koledari.

Ma zoneme tayê brayê roza hirayî ye. Tayê fıızılê, né vinene, né hesenene çikenia domonu, né hesnene. Nê vinene, na

JI KAMIŞLI TA HALEPÇE

adur khıla kê kerda na dina ver. Na bekêşeni, na heşireni khe arda sarê ma ser, eve hu teyna bê seves ni ama. Waxto khe welate ma, koledaru barê kerdivi. U waxt na qerar dayvi. Hema eve fame, fiğrê, zone ho(r ma esxe na kare ho'ra perser nê vindeme.

Ma, eve hu vineme. Ma eve hu rameme. Ma eve hu çineme. Ma vame endî beso!... Çevere kesî'ra nâra tipiya paz arê ni keme. Miletê ma endî vere çeverûne sari de bêkes nê maneno. Ma dest'a yena, eve dosu kolu keme lozina soreşki (demdayis) Gem û bire ma bene dîsmala tertele ma. Yî yê kê vinene; raa demdayis (soreşki) mîsneme ra yine korenîa yine keme roştia aqil, rosta aqil keme çek, çek dame yinê dest rusneme meterise demdayis. Rusneme perodais, perodaise yine eve çêke yine yeno vatis:

Zône ma... Zône ma...

Na sene lawîka ma vame?

<<Tew dîlo! tew dîlo! ma vame Va me ro me sane hona paiz nê amo. Tew dîlo! tew dîlo! ma vame, Vamê ro sane endî paizo>>

Yena ra mî vir lawuka khane:

<<Dê paiz o, dê paiz o!

gonî û goste tu bî rîzo, bî rîzo, bî rîzo...>>

Tew dil o! dilê mîn, hast û héredayê béré te léwe. Vrayé juvin ra fiyene. Çutiri ke zôn ve qesevatis vrayê finaré juvini. Zôn ve qesevatis (discours) çutiri juvin ra cêra bene sone, sîma nûya cêra bene kata toptîl sone?

Zon, har dîs asmen ra, vurnayise yi'ra made ro, made mendo. Kam khe savano va vazo, bara ma re xeso vre zône ma'ra mendo. U tayin re turaq dô, dôo mistê, pajdo, dôo tirs, rînosolîn o. U turaqo serte o, zone dewuzune made. U paiz, zimîston o, usari û amnunê mao. Zou ve hu dewuz û qîslaci û ciranu ano ra lingu ser. Bado, mî vati vi: "Zon de qôm (société) qeşidê mordem, mordemenî de zôn pil o. Çêke azadî û Serxwebuna welati pîlenîa, girşenia, zone mawa.

Se vano, va bî vone, kes bese ni keno zôn bî vurno. Wate merde ne de deste isonî çutiri pêra gîredayi ye, bese ni keme, merdene peyser bî rusnime, fîra bojuone zoni ki heni o. Çutiri khe, heur ame ra, rame, torjele, torge, vorte, sîhye vorena, ma bese ni keme merdene bî vindarnime, zône Miletê ma ki heni io. Kes bese nê keno, fîre bojuone yî bî vurno. U ospor o surela o. Zone ma tania zerdinîa firîge genimîa. Zone ma adur khıla zere mawa. Zône ma bua nune sere sojia. Zone ma çevere ma de roza grana, rîştîa riye asmenîa, tîrîza qulvîka. Zone ma domono so o; beno pil, beno xort beno kokim, beno qîrxîl. Ma mîreme, zone ma ni mîreno. Zone ma vurnayise ho'ra vurnayise te vurino, vrajîno, beno newe, beno newe newu.

Kürdistan halkının işgalciliğe ve işbirlikçi harekete karşı yürüttüğü müca delede çok önemli bir yere sahip olan Kürdistan milli bağımsızlık mücadelesinin şehitleri, Almanya'nın Hannover kentinde Devrimci Hareketimiz KAWA'nın Almanya Komitesi tarafından 14.12.1991 tarihinde "JI KAMIŞLI TA HALEPÇE" gecesinde anıldı.

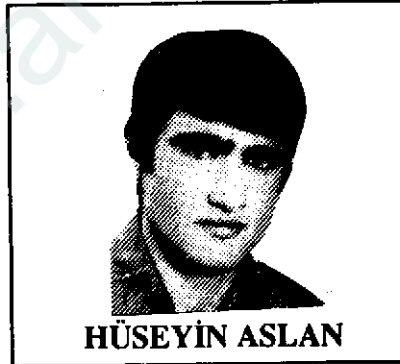
KAMIŞLI ve HALEPÇE Kürdistan'ın tarihinde kendine has bir yere sahiptir. İkisi de bir anlamda dönüm noktasıdır. HALEPÇE zafere doğru ilerleyen ulusal kurtuluş mücadelemizin, insanlık dışı, kitle imha silahlarının kullanılarak ulusumuzun toptan imha edilmek istendiği kara bir gündür. HALEPÇE reformizmin iflası, bir parçaya sıkıştırılmış mücadelenin çıkmazı, otonomizmin çözüm olmadığı, Kürdistan devriminin hiç bir işgalci güce güvenemeyeceği, emperyalizmin sömürgecilerin suç ortağı oldukları, özelde Rus Sosyal-emperyalistlerinin sömürgeci zulmün açık destekçileri olduklarının pratikte de kanıtlandığı bir gündür.

KAMIŞLI, Kürdistan bağımsızlık ve sosyalizm mücadelesinin öncü örgütü KAWA'ya yönelik saldırının, "sınır" ve kural tanımayan bir örneğidir. KAMIŞLI, son nefeslerine kadar "Yaşasın Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan ve Sosyalizm Mücadelemiz" diye haykıran önderlerimizin, KAWA savaşçılarının şehit edildiği alçakça katliamın ismi haline gelmiştir. KAMIŞLI, Kürdistan'da sömürgeciliğin, Türk Arap ve Fars türlerinin tehlike anında, halkımıza ve mücadelemize karşı birleştiklerinin ifadesidir. KAMIŞLI, her şeye rağmen Bağımsızlık ve Sosyalizm mücadelemizin söndürülemeyeceğinin, yere düşenlerin Ala rengi'lerinin yeni ellerde doruklara dikileceğinin dost, düşmana gösterildiği gündür.

Bu anlayışla, tüm Kürdistan şehitleri nezdinde düzenlediğimiz "JI KAMIŞLI TA HALEPÇE" gecesi büyük bir coşkuyla başladı ve aynı heyecanla bitti. Geceyi 1200 kişiyi aşkın kitle izledi. Tutulan salon yetmedi, kitle salona taşmıştı.

Gece Kürt ulusal marşı Ey Rakip ile açıldı. Devrimci ozanlar, Ari, Azad, Şerwan, Nuzan, Said Gabari ve Şivan Perver söz ve müziğiyle, Koma Mahabad Kürt folklorunun ürünleriyle kitleyi coşturdular. Hareketimiz adına Kürtçe, Türkçe ve Almanca konuşmalar yapıldı. Hareketimizin son döneme ilişkin siyasi tahlili, mücadelemizin tarihsel ve güncel durumu, son gelişmeler üzerine görüşlerimiz açıklandı. Hareketimiz adına, Güney Kürdistan'daki Mart (Adar) devrimine katılıp, kamp çalışmalarımıza katılan, uzun süre Güney Kürdistan'da kalan Şeref LAŞER yoldaş, Güney'deki mücadeleyi, KAWA birliklerinin durumunu, siyasi ve askeri durumumuzu kısaca anlattı.

Gece büyük bir coşkuyla başlayıp, devrimci bir disiplinin sürdürdüğü ortamda bitti.

HÜSEYİN ASLAN

M.EMİN MUTLU

NECLA BAKŞI

METİN GÖK

Devrim Şehitleri Bağımsızlık ve Sosyalizm Mücadelemizde Yaşıyor!

HALKIMIZIN BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ ÜLKENİN DÖRT BİR YANINA YAYILARAK YÜKSELİYOR

Kürdistan halkının sesi radyosunun yayınladığı ulusal direniş ve devrimci marşların sesiyle uyandık. Radyo Saddam sömürgecilerinin uyguladığı yiyecek, giyecek ve benzin ambargosunu protesto etmek için Süleymaniye'de başlayan ve dalga dalga tüm Güney Kürdistan'a yayılan açlık grevlerini duyuruyordu. Ranya'da katılmazlık etmezdi. Biz de Kuzey, Güney ve Doğu Kürdistan'ın KAWA birimlerinden bir grup oluşturarak Kürdistan bayrağı altında Ranya'da açlık grevinin yapıldığı BM'lerin binası önüne vardık. Binanın önü her yaştan dayanışma için gelen insanlardan dolmuştu. Sırayla Zerdeşt ve Cewher yoldaşların Almanca, Kürtçe okudukları KAWA komitelerinin "Kahrolsun Irak, İran, Suriye ve Türk sömürgeciliği, Yaşasın Bağımsız Birleşik Demokratik Bölünmez Kürdistan" sloganlarıyla biten dayanışma mesajlarını binlerce Kürdistanlı inanılmaz bir coşkuyla karşıladı. Bu mesajlara Kürdistan halkının Televizyonu, Kürdistan halkının sesi Radyosu, Berey Kürdistan sorumluları, grev komitesi defalarca KAWA bi-

rimleri komitesini yeniden kitle nezdinde kutladı ve amaçlarımızda başarılar dilediler. Ayrıca Zerdeşt yoldaş Televizyon ve Radyoların ısrarı üzerine mülakat yaptı. Cewher yoldaş, TV, grevcilerle ve gazetecilerle yoğun ısrar üzerine mülakat yaptı. Kitle öğleden sonra şehirden BM binası önüne doğru yürüdü. KAWA taraftarlarının en önde Kürdistan bayrağının altında yürüyüşe katılmaları herkes tarafından sevinçle karşılandı. Çünkü Kürdistan bayrağı ilk kez dalgalanıyordu. Ayrıca KAWA Komitesi Kürdistan halkının sesine ve iradesine refakat ederek Kürdistan bağımsızlık sorununun çözümüne kendi beyanatları gereğince katılmaları, sorunları doğrudan doğruya Kürdistan halkı ve siyasi temsilcilikleriyle çözmelerini anlattılar. Ayrıca BM temsilcisi yaptığımız görüşmede taleplerimizi kabul ettiklerini belirttiler.

Aralık-1991

Ala yekîti-RANYA

Mîtolojî

Salim Begê û Nasir Begê

Beşê Yekim

Bedirxan Beg yekê qam dirêj, pozkavir û nivqemer bû. Şerwalê amedî li xwe dikirin lê, piştî nedidan ser. Kosteka saeta zêrîn bi sîngê wî ve dialiqîn xwarê. Jina Bedirxan jî wek wî keça begleran bû. Herçiqas wana zêde zarok xwestibûn jî Yezdan gelek zarok nedabûn wan.

Temamê Zozanê Şerefîdîne di bin destên Wî de bû: ne bi xema mal û milê cihanê ne ji bi xema xezine û definan bû. Yekê ji bab û bapîran de mezin û derî bi pawan bû. Rojê çend pez dihatin şerjêkirin, çend mêvan dihatin, nedihatîn hesabkirin û nedihatîn hijmartin. Doşek û nezbalêfên mêvanen timî li diwanê raxistî û diwan vala nedibûn... Yek dihatin ê din diçûn...

Bedirxan Beg yekê bi edlê û alî mîrîya xwe ve bêyî kêmasîbû... Di çerxî dewrana mîrîya Bedirxan Begê de li Zozanê Şerefîdîne pevçûn û lihevda ji holê rabûbûn û nîjada Kurdî bi hev re wek biran bûn.

Tenê du lawên Bedirxan Begê hebûn: dan ber xwendinê, şandin dibîstanê hetanî mezin bûn.

Navê kurê mezin Nasir Begê bû û navê kurê piçûk jî Salim Begê bû.

Hêna ku kurên Bedirxan Begê dibîstanên xwe neqedandibûn, Xwede Teale ewa kir ku Bedirxan Begê li Zozanê Şerefîdîn emrê Xwedê kir û çû ser dilovanîya xwe. Bedirxanê Mezin li Zozanê Şerefîdîn mir jê manherdû lawên wî.

Jina Bedirxan Begê Hefîde Xanim berya mirina Bedirxan begê û bi du salan çûbû rehmetê.

Xeyn ji du xulamên gîremêr û du qerwaşên pirejin di mala Bedirxan Begê de Malxo û Mabermaî nemabûn.

Piştî mirina Bedirxan Begê û bi wextek kin; tamamê Eşîran li hev civiyan, axifîn û gotin: "Heyran ewha nabe!..."

Gotin: "Çiye?"

Gotin: "Heyran!... Bedirxan Beg mezinê mebû; me nizanibû roj ji ku derdikeve û di ku de dere ava; kul û keder, derd û bela me nizanibûn çine... Di nava eşîran û malbatan de teşxela derketana, pevçûn çêbana me nediditîn ku çawa helbûn; bêyî hinek bi wan tiştan bihisyan mesele çêdibûn û tişt mezin nedibûn. Derd û kulên me û Dewleta Romê, qançûr û teşkilat me nizanibûn çine û giş Bedirxan safî dikirin. Lê niha?..."

Dawîya hengemekî direj de; reysên eşîran, keyayên gundan û pisporên çivata Zozanê Şerefîdîne biryar

dan ku ji kurên Bedirxan yekê bikin mezinê xwe û ê ku bibe mezinê eşîran jî divê ku bizewicînin.

Mala mezine bê xanimê nabe...

Rabûn qasidek şiyandin bajêr dû Nasir Begê û Salim Begê ku werin civatê.

Sê roj paşê Nasir Beg û Salim Beg hatin.

Berpîrsiyarên eşîran bi Salim Begê û Nasir Begê re rûniştin û gotin: "Heyran Bavê we çû rehma Xwedê; bila serên we saxbin. Van eşîrên hanê bê mezin, bê serî nabin!... Hûnê bi dû bavê xwe re ji me re mezinî bikin an nekin? Em dixwazin ku ji we yek mezinîya êl û eşîran bike. Ka hûn çî dibêjin me?"

Piştî van pîrsan; Selim Begê û Nasir Begê. Li hev rûniştin, şewra xwe kirin û biryara xwe dan. Hatin û gotin mezin û rûsipiyên eşîrê: "Heyran bavê me çû ser mafdarîya xwe; ger hûn me bi mezinî qebûl bikin, emê dev ji dibîstanê biqerin û li şûna bavê xwe rûnin û mezinîya êl û eşîran bikin. Na ger hûn me şûna bavê me de, me nebînin, ji xwe re yekê ji nava eşîran rakin, bibijêrin û emê di hêlekî de dibîstana xwe bixwînin, di hêla dinê de emê ji wek we gişan bêj û xerca xwe bidin û emê werin hûndirê wetaqa mezinan!..."

Berpîrsiyaran û rûsipiyên êl û eşîran gotin: "Heyran hûn zanin çiyê?"

Nasir Begê û Salim Begê gotin: "Na. Ka çiyê?"

Berpîrsiyaran û rûsipiyên gotin: "Bi Xwedê di jiyane bav û bapîrên xwe de me nan û av nedane xelkê û tu sifre û sênî dananîne ber mêvan û mehqûlan. Mala we malek mezin; hûn î bab û bapîrên xwe de mezinbûne, we nan û av daye xelkê, we girangiran û mehqûlên eşîran ezimandine, we tahsîldar û qançûrcî ezimandine û wan bi rê kirine û mala we mala mezinane. Di vî warî de me divê ku hûn di şûna bavê xwe de rûnin û bibin mezinê êlan û eşîran. Derîye we mezin, hûn ji berê de nandaîne, bila ev derî piçûk nebe!..."

Dawî de Nasir Begê û Salim Begê pejrandin (qebûl kirin) û bûn mezinên êlan û eşîrên Zozanê Şerefîdîne.

Paşê rûsipiyên eşîran gotin: "Heyran!..."

Salim Begê û Nasir Begê gotin: "Çiye?"

Gotin: "Heyran berê diya we û niha jî bavê we wefatkirin. Hetanî bavê we anjîyan nebû, bi xerwaşan delameta kevanî ji didan kirin li niha di mala we de kevanî jî nîne û hûn jî naşî û xeşîmin;

ji we re divê kevanîki! Em dixwazin hûn bê xwedî û bê kevanî nemînin!... Me divê ku hûn mezinên me ne û ji we yek bizevice û di nava mala we de kevanîki hebe.... Mala mezinan bê kevanî û mabermaî nabin!"

Gotin: "Pêşiyê kî dixwaze bizevice?"

Gotin: "Na wisa nabe! Nasir Beg mezine û mafê Nasir Begê ye ku pêşiyê Nasir Beg bizevice. û em jî Nasir Begê re yeka wî binin."

Aşînaye! Beglerin û ji esl û fêslên xwe de beglerin! Destên xwe bi kê ve deymîn wê bikin!...

Mirtib, gerraş û derwêşan dorhêlê civandin serhev û berra Zozanê Şerefîdîne dan... Wan mirtiban, gerraş û derwêşan tam du meh jibona Nasir Begê êl bi êl, eşîr bi eşîr û mal bi mal gerîyan da ku keçikek sipehî û bedew ji Nasir Begê re bibinin!...

Dawîya gera du mehan: Derwêş Cindî keçikek gelek spehî û bedew li bin konek Bralixê de dît.

Ev keçik qîza Yado yê Serekê wî êlê bû. Navê wê Gewrê. Lê birra jî gewherin bû. Wek pîvokek yekta ku nava beyarek şeş salî de û tenê derkeve... Çaxê ji binê çit û perdeyên konê derdiketin; şewqa rindîya we fîrejên tavê difetisandin û roj li ber çirîsandina bedewîya wê lîmîni dibûn... Çaxe Babaderweş Cindî wê dît, ji rindîya wê dewxawî çû, cihan li dora wî hejiya û likumî li erde ket û ji xwe de çû... Pîrekên êlê hanîn sê-çar satil ava qerisî bi serê Derweş Cindî de kirin, bi zorê hat ser hişê xwe. Derweş rabû ser lingan lê hêna jî çavên wî li ber çirîsandina bedewîya Gewrê venedibûn...

Gewrê yaka navqam, beşin ziriv û huvdeh salî bû. Rûçikê Gewrê wek hebikên hinarê rengîn bûn; zilfên Gewrê ji rengên zêrîn û çil û yek kezî bi ser piştî wê de dadiketîn xwarê; birûyên wê wek du kevanan, mijagên wê wek xenceran tûj bûn; çavên wê reşê kilkirî, dîfna wê ji diranên xasûgan bû; di lîvên sorgulî de çiyên ramîsanaxuya dikirin; di gewrîya wê ya gewr de şeş lîf mircanên sor, di goyên wê de guharên Heyderî dişindilîn, yeka pîrî berdew û diran sedef bû camêr...

Babaderweşê Cindî dengê xwe nekir hetanî çavên wî baş ronî bûn... Çaxê çavên Derweş Cindî rohnî bûn, bi bazdan ji konan bi dûr ket, ji beza Derweş Cindî bayê serhedê li hewranîya Babaderweş didan û wî bi hewa dixistin.

Ji nava êl û eşîrê hinekan go:

"Babadervêş dîne!" Hinekan go: "Sewdalîye!" Hinekan go: "Tayê cinan pêre ye!" "Hinekan jî go: "De dev jê berdin ji xwe navê wî pêve ye Babaderwêşe!..."

Hetanî Derwêş Cindî giha vartoyê nava konên êlê jî li pey xwe nênerî. Vî beza Babadervêş tam sê roj û sê şev ajotibû!...

Çaxê Derwêş Cindî giha nava konên eşîrê ziman lê hatibû girtin û nikanibû bi axife!... Nû de, li pey xwe dinerin û bi tiliya eşedê rîya warê mala Bavê Gewrê nişan didan û sopa tède hatibû îşaret dikirin. Tam hefteki zimanê Babaderwêş kilûkirî ma û venebû. Hew tenê mîze mîz dikirin lê kesê tişteki wi devê Babaderwêş seh nedikirin. Babaderwêş bi dest û tiliyan, bi serî, çavan di-axifin lê, e w jî seh nedibûn.

Pişî hefteki zimanê Baderwêşê Cindî vebû û peyivî.

Çaxê Derwêşê Cindî wesf û pismê Gewra keça yado yê Biralixî dan, xelk bi her ket ku çîma zimanê Babaderwêş hatibû kilûtkirin û gotin: "Xwelî li serê te Derwêşî be; te me tetirxanî kir lo!..."

Rûsipî û girangiranên eşîran li her civîyan, gotina xwe kirin yek û qasidê xwazgînçîyan pêşîde şîyandin Biralixê mala Yado yê Bavê Gewrê.

Komek ji rûsipî, girangiran û mehquûlên Vartoyê şîyandin Biralixê ji bona Gewrê ji Nasir Begê re bixwazin.

Serek eşîr Yado mêvanên xwe bi ezet û îkram ezimandin, qedir, qîmet û rûmet dan wan û got: "Hatîna we em payedar kirin; hûn ser seran û ser çavan de hatin.

Xwazgînçîyan herêkirin dan, nişan bi Gewrê ve kirin û veşîyan Vartoyê. Di wextek kin de çûn lengeriyê, dîse di wextek kurt de qelen birîn û tevdir û tedarekên dewata Nasir Begê û Gewrê kirin.

Pahîza dawîne, darû devîyan gelên xwe zer kîrîne, çîhan honikbû ye. Daweta Nasir Begê û Gewrê dest pêkir. Daweta lawê Beg û keça Yado tam çerdeh roj û çardeh şev, bi heft defan û dozdeh zirneyî ajot. Roja bûk hanîne sed û pêncî serî dewar û pêncsed pezên qerqaş hatin serjêkirin; bi çîwalan riz û savar, bi sîtilan tirşik hat çêkirin.

Gerok û parsekan cwa xwarin ku di ser daweta Nasir Begê û Gewrê re

hefteki borîbû hê jî birçî nebûbûn...!

Bi kêf û şahîyek bilind, bi serfirazîki bi paye dawet qedîya û Bûk û Zava ketin xelwetê.

Meha Gewrê di mala Nasir Begê di binê çît û perdan de qedîya, çavê kesê bi Gewrê neket!...

Pişî mehekê; çaxê Gewrê ji binê çîtan û perdan derket; neqla pêşîn çavên Gewrê bi Salih Begê tiyê wê ket.

Salih Beg xortek hijdeh salî, simbêl nû palikdayî û lewendek mêran bû. Yekê qama wî direj, navmil pehn û çepildirej bû; di rûyê Salih Begê de qandê zîwanek jî leke nînbû; heta tu bêji xweşik û birra jî mîranî bû. Dersa şûr weşandin, dersa tîr û kevnan avêtinê jî hostayên bi siêfî (bi tercube) kirî sendi bûn û xweş şûr dikîşandin, rast tîr davêtin. Çaxê biçûna nêçîrê, cana vala nedihatî. Xweş hesp dajotin û cirîtvaneke bêyî kêmasîbû. Kêçîka ku çavên wê bi Salih Begê biketan û dilê wê bi Salih Beg ve nemane tune bû!... Salim Beg hem hefad û hem jî eğît û lewendek mêran bû camêr...

Çaxê Gewrêji binê çîtanû perdan derket û çavên wê bi Salih Begê tiyê wê ketin; di wî cara ewil de, ne bi dilekî bi heft dilan, dil berdayê Salih Begê tiyê xwe. Hê hina bûkanîyê li dest û nenûkên Gewrê bû lê; Gewrê bûbû eîndarû sewdalî... Hem jî çi sewda!...

Gewrê çaxê Salih Begê dît û wî eciband û dilketê; xwe bi xwe ji xwe re got: "Ya Yezdan; ev tiyê min ewqas lewend û xweşikê û çîma ez ne ji wî re anîtim û min dan Kekê wî Nasir Begê? De!... Ka!... Ezê bi çi hawayî bikim ku tiyê min derbek li Kekê xwe Nasir Begê xe û ez li vî mala tîr û tijî û bi vî lewendê hanê re bimînim..."

Roj çûn, hefte ketin navê, meh borîn.

Aşînyayê; Nasir Begê û Salim Begê, beglerin û serekên çend eşîran û çend êlanin. Tu karû emelî nakin; hew karê wan rav û nêçîr e.

De herçî Nasir Bege, ji konan gelek bi dûr dikeve û dehre çola dûr, cî û warên asê û rav û nêçîra pez kovî û qakovîyan dîke û dereng tê malê.

Lê Salim Begê, ji rav û nêçîra pezkovî û gakovîyan hez nake û dere nêçîra kewan, qanz û werdekên gelan-û Salim Beg zû ji nêçîrê vedigere malê.

De xuyaye dilê Gewrê ketiye tiyê

wê û Gewrê di nava agire dilketin, agirê evîne de wek tayê kunciyê dişejwite!... Tebat û arama Gewrê qels bûye, Gewrê çaxê çav bi Salim Begê dikeve bez dihelîne, dimehe diqede. Ji Salim Begê re xwarinên xweş bi destên xwe çêdike, di çanax û lengeriyên bihade li ber datîne, bi ken û henekan pêre dipeyive, xwe pê xweş dike; ji bona Salim Begê cilên xwe yên tenikên melesî û hevrişmîn li xwe dike; rojê deh car li ber aynê pore xwe şeh dike, rojê çar caran çavan kîl dike û bi tevgerên mihîni li miqabil Salim Begê xwe li ba dixê. Çiqas hunerên wê yê jinîfî û pîrekîfî heye nişanê Salim begê dide; sîngê xwe vedike, çîpên xwe şanî dide û her dem livşile... Bi wan lîvên şîl bilotanyan dide xwe, carna qehwe ji Salim Begê re dikelîne xwe nêzikê wî dike û milên xwe davêje ser sitûyê Tiyê xwe û dixwaze Salim begê ji rê derxe...

Lê Salim Beg naşîye û xêşim e; dibêje qey jimbira min e, ji bona xatîrê kêkê min ji min hez dike û ji min re ezet û îkraman dike, tiştên xweş ji min re tevdir û tedarek dike. Tu şîk û teşûşên xirab nakevin dilê wî, ev bi çavek jimbira li Gewrê dinere.

Lê fikarên Gewrê tiştên din in, dixwaze Tiyê xwe ji rê bibe û xwe pê şêrîn dike...

Gewrê bi vî hawayî çend mehek bi Tiyê xwe re mijûl bû; bi dû devernên wî yên qels ket; tiştên xwe yên veşarkî û mehrem, devernên xweyên mirovan ji rê derdixin nişanê Salim Begê dan, çi tiştên pîrekan hene ku mêran ji serî derdixînin berpayeyê Salim Begê kirin û Gewrê xwe bi xwe ji rê derket û ava rûyê wê peqîya. Lê Salim Begê tamemê tiştên Gewra jimbira wî berpayê wî kiribûn wî fermayê xirabîyê kiribû, giş bédeng para zivirandibûn û bersîva "Na" dabû destê bûka xwe Gewrê.

Pişî demekê dirêj û hulkirina (famkirina) Gewrê kû Gewrê nikane Salim Begê bixapîne û wî bikşîne ser rîya xirab; rabû xwe bi xwe go: "Ger mîre min Nasir Begê derbek li Tiyê min Salim Begê nede û ewbijî; ez nikanim li vî malê bimînim û di vî malêde bidim derbaskirin!..."

Dumahikî heye

Almanya : 3 DM

Fransa : 10 FF

Belçika : 65 BF

Hollanda : 3 HF

Îsveç : 10 KRN

Avusturya : 25 ÖŞ

Îsviçre : 3 SFR

Danimarka : 10 DKRN

V.i.S.d.P. S.Haidari
Grossenberger Str.48
4971 HÜLLHORST/DEUTSCHLAND

Yazışma Adresi: Postlagerkarte Nr. 166 238 E - 5000 Köln 1

Banka Hesabı: Stadsparkasse Köln
Konto Nr. 942 231 79
BLZ: 370 501 98

KAWA'NIN AÇTIĞI BAĞIMSIZLIK KAMPANYASINA KATIL! KÜRDİSTAN'DA PROLETER ÇİZGİYE OMUZ VER!

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi yeni boyutlar kazanarak gelişmektedir. Dünyamızda ve bölgemizde, eski güçler dengesinin dağıldığı, yeni komplamların yaşandığı bir süreçten geçiyoruz. Emperyalistler ve sömürgeciler, dünyada ve bölgemizde yeni düzenlemelere gitmek istemektedirler. Kapitalist emperyalist ihtiyaçlara göre yeniden düzenlenecek dünyada sosyalistlerin, devrimci ve demokrat güçlerin sesi boğulmak isteniyor; yeni dünya düzeni önünde başlıca engel olarak görülen dünya halklarının sesi kısılmak isteniyor. Tarih ve dünya siyaset sahnesine kendi kimliği ve kendi öz gücü ile çıkmak isteyen Kürdistan halkının mücadelesi, devrim ve demokrasi güçlerine büyük bir destek, emperyalistlere ve sömürgecilere büyük bir darbe vurmaktadır. Orta Doğu da devrim ve demokrasi mücadelesinin merkezi Kürdistan'a kaymıştır. Tepeden turnağa silahlandırılmış sömürgeci Arap, Türk ve Fars militaristlerinin, Kürdistan'a yönelik saldırılarına karşı, devrim ve demokrasi merkezini savunmak, bütün halkların, bütün devrimci demokrat güçlerin, bütün kişi ve kuruluşların görevidir.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin vardığı aşama dünya ve bölge halklarına yeni ufuklar açmıştır. Halkımız Güney Kürdistan'da militarist ırkçı Baas sömürgeciliğinin Kürdistan'daki varlığına fiilen son vermiş, BAAS'ın militarist mekanizmasını çöktürmüş, emekçi Arap halklarına direnme şartlarını ve olanaklarını sunmuş, demokratikleşme sürecini başlatmıştır. Kuzey-Batı Kürdistan'da, sömürgeci TC faşizmine vurulan darbeler, Türkiye'de demokratikleşmenin yolunu açmaktadır. Doğu Kürdistan; aynı şekilde İran gericiliğine karşı direniş odağı durumundadır.

KUKM yüklendiği tarihsel misyonunu oynayabilmesi ve savaşı zaferle taçlandırması için, sürdürüle gelen hatalardan kurtulması gerekir. Sömürgecilerden birine dayanma yerine, Kürdistan halkına dayanma ve ulusal devrimci güçler arasında birlik ve dayanışma yaratılmalıdır. Ulusal devrimci potansiyel askeri ve siyasi olarak merkezileştirilmeli ve meşru temsilini ulusal ve uluslararası düzeyde yaratmalıdır.

Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi halkın temsilini, ulusal devrimci mücadele içinde yapan Proleter Devrimci Hareketimiz KAWA, bu görevi yerine getirmek zorundadır. KUKM'yi gerçek zeminine ve devrimci içeriğine kavuşturmak, hatalarından arındırmak zorundadır. Gelişip büyüyen devrimci mücadelenin ihtiyaçlarını karşılamak, sınıf mücadelesinin önümüze koyduğu yeni görevleri yerine getirmek için, halkımızın daha fazla desteği şarttır.

Yurtsever Halkımız! Militan KAWA Taraftarları!

Hareketimizin ideolojik-politik alanda Kürdistan halkına sunduğu tezler, bugün halkımızın elinde güçlü bir silaha dönüşmüştür. Kürdistan'ın tüm parçalarında hareketimizin devrimci çizgisine muazzam bir kayış vardır. 1980'e kadar yalnızca "Türkiye ve Suriye Kürdistan"ında maddi güç olan hareketimiz bugün Güney Kürdistan'da da önemli maddi bir güce dönüşmüştür. Hareketimiz Baasçı faşist güçlere karşı diğer Ulusal Kurtuluş güçleriyle omuz omuza devrimci savaşım içerisinde. Militan KAWA geleneği sömürgecilerin ülkemiz üzerinde çizdikleri sınırların geçersiz kılmasıdır. Hareketimizin

Bağımsız, Birleşik ve Demokratik Kürdistan devrim stratejisi-ne ilişkin sunduğu perspektifin doğruluğu Kürdistan pratiğinde ispatlanmıştır. KAWA'nın sömürgecilik, emperyalizm, revizyonizm ve sosyal-emperyalizme ilişkin yaptığı tahlillerin pratikte doğruluğu kanıtlanmıştır. Keza KAWA'nın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçlerinin Birliği, peşmergelerin tek askeri ulusal komutanlığın çatısı altında toplanması gerektiği tespiti, Halk Demokrasisine ilişkin yaptığı tespitler her gün yeniden Kürdistan pratiğinde doğrulanmaktadır. Hareketimiz bu kazanımlarının yanı sıra, Kürdistan halkına hiç bir emperyalist ve sömürgeci güce el açmadan savaşabileceğini göstermiştir. Bugün ülkemizde yarattığımız her değer halkın kendi öz eseridir. Açık ve net bir şekilde belirtmek gerekirse; Kürdistan gibi bir yerde sömürgeci güçlerden birine dayanarak mücadeleye girişmek oldukça kolaydır. Kolay olmayan; kararlılık, azim ve fedakarlık gerektiren devrimci bir çabayla kendi halkının öz gücüyle iktidara yürüyebilmektir. Biz kurulduğumuz günden beri zor olanı seçmişizdir. Her şart altında Kürdistan halkının yaratıcı öz gücüne güvenmeyi kendisine ilke edinen hareketimiz 1988 "Birlik Konferansı"nda önüne ciddi tarihi görevler koymuştur. Bugüne değin tüm aksaklık ve eksikliklerine rağmen, önümüze koyduğumuz görevleri gerçekleştirmiş bulunuyoruz. Günümüzde ideolojik ve politik bir çekim merkezi olan hareketimizi askeri olarak bir çekim merkezi haline getirme göreviyle karşı karşıyayız. Silahlı mücadelemiz Kuzeye kaydığı oranda hareketimizin maddi ve manevi ihtiyaçları "sınırsız" bir boyuta ulaşacaktır. Hareketimiz silahlı mücadelenin ışığı altında devrimimizin ve Ulusal Kurtuluş mücadelemizin tüm sorunlarını birer birer çözmeye azimindedir. Bu durum karşısında tüm üyelerimize, yiğit peşmerge güçlerimize ve taraftar çevremize büyük görevler düşmektedir. Merkez Komitemiz, 1 Ocak 1992'den itibaren üç aylık bir süreyi kapsayacak bir bağış kampanyası açma kararı almıştır. Bağış kampanyası hareketimize yalnızca maddi destek sağlamak için açılmamıştır. Zindanlardaki yoldaşlarımızdan dağdaki peşmergemize, Kürdistan'daki üyelerimizden Ortadoğu ve Avrupa'daki üyelerimize kadar tüm insanlarımızı harekete geçirecek, onların Türkiye ve kardeş Ortadoğu halklarıyla kaynaşmasını sağlayacak, dışımızdaki güçlere hareketimizin ideolojik-politik çizgisini ve askeri faaliyetini en geniş şekilde anlatacak tarihi bir atılımdır.

Bu politik atılım ile hareketimiz tüm Kürdistan sathında proleter çizgiyi daha da derinleştirecektir. Bu kampanya ile Kürdistan devrimine maddi ve manevi yeni bir ivme kazandırılacaktır. Bu kampanyamızda halka gitme ve bir bütün olarak Kürdistan insanına demokrasi, insan hakları ve devrimci ulusal kurtuluş savaşının bilincini taşıma esastır.

Yaşasın Bağımsız, Birleşik, Demokratik ve Sosyalist Kürdistan!

Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Güçlerinin Birliği!

KAWA-MK

Ocak 1992